ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 2003

Ὁ Κωνσταντῖνος Πλεύρης ἐτελείωσε τήν Γαλλικήν Σχολήν τοῦ Λεοντείου Λυκείου καί ἔλαβε πτυχίον Νομικῆς (πανεπ. Θεσσαλονίκης), Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ("Πάντειον Πανεπιστήμιον") καί Κοινωνιολογίας (ΝΟΕ Παρισίων). Εἶναι Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν.

Διετέλεσε καθηγητής Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας στίς Σχολές τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καί στήν Σχολήν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀρχηγείου Στρατοῦ. Ἔχει κυκλοφορήσει μίαν σειράν βιβλίων ἱστορικοῦ, πολιτικοῦ, φιλοσοφικοῦ καί κοινωνιολογικοῦ περιεχομένου, πού ἐπραγματοποίησαν ἐκδόσεις στά Ἀγγλικά, Ἰταλικά, Ἀραβικά.

Ἐπί δεκαετίαν ἐπεμελεῖτο κι' ἐπαρουσίαζε στό "ΤΗΛΕΑΣΤΥ" τήν ἐκπομπήν "Ἱστορικές Μνῆμες" καί τώρα στό "EXTRA" τήν ἐκπομπήν "Ἐδῶ Ἑλλάς".

Τό συγγραφικόν του ἔργον, πού εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἀναγνωρίσθηκε στό ἐξωτερικό π.χ. ἀναγόρευσις εἰς ἐπίτιμον καθηγητήν Πανεπιστημίου Γκουανταλαχάρας, βιβλιογράφησις ἐργασιῶν του, ἀνακοινώσεις εἰς ἐπιστημονικά περιοδικά, συνέδρια κ.τ.λ. Ἔχει κάνει πολλές διαλέξεις καί ἐδημοσίευσε ἄρθρα σέ ἐφημερίδες καί περιοδικά.

Γιά τίς πολιτικές του ἰδέες φυλακίσθηκε ἐπί ἑπταετίας, δικάσθηκε καί καταδιώχθηκε μαζί μέ τούς συνεργάτες του ἐπί Δημοκρατίας.

12,48

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 2003

Σειρά: *Ἔργα Κωνσταντίνου Πλεύρη*

ΗΛΕΚΤΡΟΝ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ε.Π.Ε.
Ἱπποκράτους 85 - Ἀθῆναι Τ.Κ. 106 80
Τηλ.: 210 3605305 - Τηλεομοιότυπον: 210 3614063
Τηλέτυπον: 210324 NIKI GR
ISBN 960-8358-01-9

"Οἱ φιλόσοφοι τῶν δημοκρατικῶν Ἀθη-νῶν εἶχαν καταγγείλει τήν δημοκρατίαν ὡς ἐνθρόνισιν τῆς ἀμαθείας, τοῦ φθόνου καί τοῦ χάους"

Οὐΐλ Ντυράν

(«Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ», Ἑλλ. ἔκδ. «Συ-ρόπουλοι», Ἀθ. 1969, τόμος Β΄, σελ. 570)

"Πιστεύω ὅτι ἡ δικτατορία ἠμπορεῖ εἰς ὡρισμένας περιστάσεις νὰ ἀποτελέση ἱ-στορικὴν ἀνάγκην δι' ἕνα τόπον, ὅταν τὴν ἐπιβάλλη ὁ ὑπέρτατος νόμος τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος...".

Γεώργιος Παπανδρέου

(«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 1.7.34)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σημ.: Τά κείμενα ἀκολουθοῦν τήν σύνταξιν καί τήν ὀρθογραφίαν τοῦ πρωτοτύπου των.

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ 21η Ἀπριλίου 1967 -μ' ὅτι ἔκανε κι' ὅτι ἔγινε τότε - ***ἀνήκει στήν Ἱστορία.*** Ὁ ἱστορικός τοῦ μέλλοντος θά τήν κρίνη, ἀφοῦ πάρη χρονική ἀπόστασι ἀπό τά γεγονότα, ὥστε νά εἶναι ἀντικειμενικός. Θά πρέπει ὅμως ὁ Ἱστορικός νά βοηθηθῆ στό ἔργο του, ὥστε νά εὕρη ἐκεῖνα τά στοιχεῖα, τά ὁποῖα θά τόν ὁδηγήσουν ἀσφαλῶς είς ὀρθήν κρίσιν. Τέτοια στοιχεῖα τοῦ προσφέρει τό παρόν βιβλίον.

Τώρα ἰσχύει τό "οὐαί τοῖς ἡττημένοις" ἄν καί στήν περίπτωσιν τῆς 21ης Ἀπριλίου δέν ἔχομεν ἡττημένους, διότι οἱ Συνταγματάρχαι δέν ἡττήθησαν, ἀλλά ἀδόξως παρέδωσαν τήν ἐξουσίαν στούς πολιτικούς τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Αὐτοανετράπησαν. Οἱ δέ πολιτικοί ἐπανελθόντες ἐκ Παρισίων ἤ Λονδίνου ἤ Σουηδίας, ὅπου ἄφησαν ζωντανά δείγματα τῆς παρουσίας των ἀνέλαβαν τήν ἐξουσίαν, ἀπό τήν παραπαίουσαν 21ην Ἀπριλίου ἀνατραπέντων οὕτω δύο νόμων τῆς πολιτικῆς κοινωνιολογίας. ***Πρῶτος νόμος :*** (ποιοτική ἤ ποσοτική σχέσις, δίχως ἐξαίρεσιν. Ἐάν ἔχη ἐξαίρεσιν λέγεται κανών) ***Αἱ ἐπαναστάσεις ἀνατρέπονται, δι' ἄλλων ἐπαναστάσεων.*** Ἐδῶ δίχως νά γίνη ἄλλη ἐπανάστασις, ἐναντίον τῆς 21ης Ἀπριλίου αὐτή κατελύθη οἰκειοθελῶς, ἀπό μόνη της. Πρωτοφανές. ***Δεύτερος ἀνατραπείς νόμος : Εἰς κρισίμους στιγμάς τῆς πολιτικῆς Ἱστορίας ἑνός Ἔθνους, ἀποσύρονται οἱ πολιτικοί καί ἀναλαμβάνουν οἱ Στρατιωτικοί.*** Ἐδῶ συνέβη τό ἀντίθετον. Στήν κρίσιμον στιγμήν, μέ τό Κυπριακόν ἔφυγαν οἱ Στρατιωτικοί καί

ἦλθαν στήν ἐξουσίαν οἱ πολιτικοί. Πρωτοφανές.

Πέραν ὅμως τοῦ ἱστορικοῦ, πολιτικοῦ καί κοινωνιολογικοῦ γεγονότος τῆς 21ης Ἀπριλίου ὑπάρχει καί ἡ ***νομική θεώρησις***, διότι ἡ 21η Ἀπριλίου ἐκυβέρνησε τόν τόπον βάσει ἐννόμου τάξεως, μέ Συντάγματα, ἀλλαγήν πολιτεύματος, Συντακτικάς Πράξεις (Σ.Π.), Προεδρικά Διατάγματα (Π.Δ.), Νόμους (Ν.) καί Νομικάς Διατάξεις (Ν.Δ.), πού ὅλα μαζί συνθέτουν τό πλέγμα τῆς ἐννόμου τάξεως τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος.

Τήν 21ην Ἀπριλίου 1967 ὁ Συνταγματάρχης Γεώργιος Παπαδόπουλος ἐπί κεφαλῆς Ὁμάδος Ἀξιωματικῶν κατέλαβε τήν πολιτικήν ἐξουσίαν στήν χώραν καί τήν ἤσκησε μέχρι τῆς 25ης Νοεμβρίου 1973, ὁπότε τόν ἀνέτρεψε ὁ Ταξίαρχος Δημήτριος Ἰωαννίδης. Στό διάστημα αὐτό κατέλυσε τόν θεσμόν τῆς Βασιλείας καί ἐδημοσίευσε Συντάγματα, τά ὁποῖα ἐνεκρίθησαν εἰς δημοψηφίσματα ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καί ἀνεγνωρίσθησαν, ὑπό τῶν δικαστηρίων.

Ὁ Ἰωαννίδης κατόπιν, παραπλανηθείς ὑπό τῶν Ἀμερικανοεβραίων, ἐνεπλάκη στήν Κύπρο, τήν ὁποίαν ἐπρόδωσαν ἡ τότε στρατιωτική ἡγεσία καί οἱ πολιτικοί. Ὁ Ἰωαννίδης ἀδόξως αὐτοανετράπη καί παρέσυρε στήν καταστροφή πλῆθος ἰδεολόγων Ἀξιωματικῶν.

Τά γεγονότα τῆς περιόδου 1967 - 1974 εἶναι παρελθόν, ἀλλά ὁ ἀπόηχός των φθάνει στό παρόν, διότι οἱ κάποιας ἡλικίας Ἕλληνες καί Ἑλληνίδες ἔζησαν τά συμβάντα καί τά ἐνθυμοῦνται καλῶς. Ὡστόσον ὑπάρχει καί ἡ νομική πλευρά τῆς ὑποθέσεως, περί τῆς ὁποίας δέν ἐγράφησαν σχετικαί μελέται. Τό κενόν τοῦτο ἐπιδιώκει νά καλύψη τό ἀνά χεῖρας βιβλίον.

Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐξετάζεται ἀπό πλευρᾶς πολιτικῆς, κοινωνιολογικῆς καί φυσικά νομικῆς. Ὑπῆρξε καθεστώς, τό ὁποῖον πρέπει νά ἀναλυθῆ ἀπό πλευρᾶς νομικῆς. Νά διαπιστωθῆ δηλαδή τί ἦτο; Ἄν ἐδημιούργησε δίκαιον,

ποία ἡ στάσις τῆς νομικῆς θεωρίας καί νομολογίας ἀπέναντί του, ποία ἡ σχέσις του μέ τό δημόσιον δίκαιον, τό συνταγματικόν δίκαιον κ.λ.π., πράγματα χρήσιμα κυρίως διά τούς νομικούς καί τούς πολιτικούς καί πρό παντός διά τήν ***νομικήν ἀλήθειαν***.

Πέραν ὅμως τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης εἶναι ἀνάγκη νά καταγραφῆ ἡ ἀλήθεια διά τήν 21ην Ἀπριλίου, ὥστε νά ἐνημερωθοῦν οἱ νέοι Ἕλληνες διά νά ἀποκτήσουν τήν δυνατότητα νά σχηματίσουν ἰδικήν των γνῶσιν καί κρίσιν, μακράν πάσης πολιτικῆς σκοπιμότητος ἤ προπαγάνδας.

Κωνσταντῖνος Πλεύρης
Παιανία 2003

2. Η ΝΟΜΙΜΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

Τό στρατιωτικόν κίνημα τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἐπεκράτησε εἰς ἅπασαν τήν χώραν καί ***ὡς ἐπικρατῆσαν ἐδημιούργησε δίκαιον***.

Ἡ Ε΄ Ἀναθεωρητική Βουλή τῶν Ἑλλήνων ἐξέδωσε τό ὑπ᾽ ἀριθμ. Δ/8-1-1975 ψήφισμά της, διά τοῦ ὁποίου ἐχαρακτήρισε τό στρατιωτικόν καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου "πραξικόπημα". Καί τί μ᾽ αὐτό; Ἡ ἐπανάστασις ἤ πραξικόπημα, ἀπό ***νομικῆς πλευρᾶς δέν ἔχει σημασίαν***, διότι εἴτε εἶναι τό ἕνα, εἴτε εἶναι τό ἄλλο, ἐφ᾽ ὅσον ἐπεκράτησε ἐδημιούργησε δίκαιον.

Ἡ ὀνομασία πού θά δοθῆ εἰς ἕνα κίνημα δέν εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία καθορίζει τό γεγονός, ἄν τό κίνημα αὐτό ἐδημιούργησε ἤ ὄχι δίκαιον. Ἡ νομική θεωρία καί ἡ νομολογία δέχονται ὅτι ἡ δημιουργία δικαίου ἐξαρτᾶται μόνον ἀπό τό ***πραγματικόν γεγονός τῆς ἐπικρατήσεως***. Εἰς τοῦτο ὑπάρχει ὁμόφωνος γνώμη τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, παρ᾽ ἡμῖν (Σγουρίτσας, Τριανταφυλλόπουλος, Μάνεσης, Κόλλιας, Κυριακόπουλος, Βεζανῆς κ.λ.π.) καί ἐν τῆ ἀλλοδαπῆ (Stammler, Schmitt, Kelsen, Treitschke, Jellineckκ.λ.π.).

Θεωρητικῶς ἀπό κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως γίνεται δεκτός ὁ διαχωρισμός ἐπαναστάσεως - πραξικοπήματος καί λέγουν ἐπανάστασιν τήν βιαίαν κατάλυσιν τοῦ οἱουδήποτε πολιτεύματος τῆ ἐγκρίσει τοῦ λαοῦ καί πραξικόπημα τήν βιαίαν κατάλυσιν τοῦ πολιτεύματος, ὑπό τῶν κατεχόντων τήν ἐξουσίαν, ἄνευ ἐγκρίσεως τοῦ λαοῦ. Ἐπί παραδείγματι συμφώνως πρός τήν ἀνωτέρω ἀντίλη-

ψιν τό καθεστώς τῆς 4ης Αὐγούστου ἦτο πραξικόπημα, διότι ὁ Μεταξᾶς κατέλυσε βιαίως τό πολίτευμα, ἐνῶ ἤσκει ὡς κοινοβουλευτικός πρωθυπουργός τήν ἐξουσίαν. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1909 τοῦ Συνταγματάρχου Ζορμπᾶ πού ἔφερε στήν ἐξουσία τόν Βενιζέλο θεωρεῖται ἐπανάστασις, διότι εἶχε τήν ἔγκρισιν τοῦ λαοῦ (πῶς ἆρά γε;) ὅπως ἐπανάστασις θεωρεῖται τό κίνημα τοῦ Συνταγματάρχου Καλλέργη τό 1843 ἤ τοῦ Συνταγματάρχου Πλαστήρα, Γονατᾶ κ.λ.π. τό 1922, πού εἶχαν τήν λαϊκήν ἔγκρισιν(!).

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπό κοινωνιολογικῆς πλευρᾶς ἐπανάστασις καλεῖται κάθε βιαία ἐνέργεια, πρός ἀνατροπήν τοῦ κρατοῦντος καθεστῶτος. ***Ἐάν ἡ ἐπανάστασις ἐπιτύχῃ νομιμοποιεῖται, δηλαδή ἀποτελεῖ τοῦ λοιποῦ τό νόμιμον καθεστώς. Ἐάν ἀποτύχῃ τότε ἀποτελεῖ παράνομον πρᾶξιν ποινικῶς κολάσιμον.***

Ἡ ἀνάμειξις τῆς λαϊκῆς συμμετοχῆς ἤ ἐγκρίσεως ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἤ μή τῆς ὁποίας διακρίνεται ἡ ἐπανάστασις τοῦ πραξικοπήματος εἶναι ρευστόν στοιχεῖον. Μπορεῖ ὁ λαός νά τήν θέλῃ σήμερον καί αὔριον νά μή τήν θέλῃ. Ἄλλως τε ἱστορικῶς συμβαίνουν ἀλλοπρόσαλλα πράγματα, π.χ. τήν Γαλλικήν Ἐπανάστασιν τήν ἤθελεν ὁ Γαλλικός λαός; Λέγουν τήν ἤθελε, ὁπότε πῶς ἐξηγεῖται ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Γαλλικός λαός μετ᾽ ὀλίγον ἀπεδέχετο ὁμοθύμως τήν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

Ὁ Χ. Σγουρίτσας ("*Ἐπανάστασις, πολιτεία καί δίκαιον*", Ἀθ. 1925 καί εἰς Μεγάλην Ἑλληνικήν Ἐγκυκλοπαίδειαν λῆμμα "*ἐπανάστασις*") ὁρίζει τήν ἐπανάστασιν, ὡς βιαίαν μεταβολήν τοῦ πολιτεύματος ἐπερχομένη ἐκ τῶν κυβερνωμένων (λαός) καί πραξικόπημα τήν βιαίαν μεταβολήν τοῦ πολιτεύματος ἐπερχομένην ἐκ τῶν κυβερνώντων (ἡγεσία).

Νομικῶς ὅμως ἔτσι ἤ ἀλλοιῶς ***ὅποιο κίνημα ἐπικρατεῖ βιαίως δημιουργεῖ δίκαιον***. Ἡ ἄποψις αὐτή ἀποτελεῖ κα-

θιερωμένον νομικόν θέσφατον (ἀρχήν τοῦ Δικαίου) τό ὁποῖον ἡ βουλή μέ τό προαναφερθέν ψήφισμά της παρεβίασε καί ὄχι μόνον.

Ἡ βουλή εἶναι νομοθετικός παράγων. Κατά παγίας διατάξεις τοῦ Συντάγματος τηρεῖται ἡ ἀρχή τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν. Συνεπῶς κακῶς ἔκρινε ἡ βουλή, διά ψηφίσματός της τήν νομιμότητα τοῦ καθεστῶτος τῆς 21ης Ἀπριλίου ὑπεισελθοῦσα, οὕτως εἰς δικαστικάς ἁρμοδιότητας, πού δέν ἔχει οὔτε προβλέπονται ἀπό τό Σύνταγμα, τό ὁποιοδήποτε Ἑλληνικόν Σύνταγμα.

Συνεπῶς ἡ βουλή τό 1975 διέπραξε δύο κυνικάς παραβιάσεις τοῦ δικαίου καί τῆς νομικῆς ἀληθείας. Πρώτη, παρεβίασε τό νομικόν δόγμα, κατά τό ὁποῖον ἐπανάστασις ἤ πραξικόπημα ἤ κίνημα ἤ στάσις κ.λ.π. πού ἐπικρατεῖ ὁπωσδήποτε δημιουργεῖ δίκαιον, διότι μέ τό ψήφισμά της ἐθεώρησε τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς μή δημιουργήσασαν δίκαιον, ἐνῶ αὐτή εἶχεν πανθομολογουμένως ***πραγματικῶς ἐπικρατήσει***, ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς χώρας καί δευτέρα, παρεβίασε τήν ἀρχήν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, διότι ἐπελήφθη θέματος ***ἀποκλειστικῆς ἁρμοδιότητος δικαστηρίων***, ἤτοι περί τῆς νομιμότητος ἤ μή τοῦ Ἀπριλιανοῦ καθεστῶτος.

Οἱ κύριοι βουλευταί δέν ἐνήργησαν νομίμως, ἀλλά ἐμπαθῶς καί πειθαρχοῦντες στόν "ἐθνάρχην" (!) Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν κατεδίωξαν τούς πρωταιτίους τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἀπό ἐκδικητικήν μανίαν, διότι οἱ Συνταγματάρχαι τούς ἐστέρησαν τήν πολιτικήν ἐξουσίαν καί τά ἐξ αὐτῆς ὀφέλη.

Τό Δ΄ λοιπόν ψήφισμα τοῦ 1975, ἐκδοθέν καθ' ὑπέρβασιν τῆς δικαιοδοσίας τῆς βουλῆς (ἀπόλυτος ἀκυρότης) ὑπῆρξε δημιούργημα οὐχί νομικόν, ἀλλά πολιτικόν, διά τοῦ ὁποίου ἐπετεύχθη ἡ ἐξόντωσις τῶν Στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι αὐτοανετράπησαν, διά νά καταλήξουν στήν φυλακήν καταδικασθέντες ἀπό δικαστάς, οἱ ὁποῖοι ἐπί

7 ἔτη ἐφήρμοζαν τούς νόμους τῆς 21ης Ἀπριλίου, τήν ὁποίαν ὀψίμως ἔκριναν παράνομον.

Εἰλικρινῶς μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ἀντιληφθῶ τόν ***νομικόν πολιτισμόν*** τῶν δικασάντων τούς Ἀξιωματικούς τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ὅλα τά δικαστήρια τῆς χώρας ἐφήρμοζαν τό δίκαιον τῆς 21ης Ἀπριλίου κι' ὅλους τούς νόμους, πού ἡ 21η Ἀπριλίου ἐξέδωσε καί μετά κάποιοι δικασταί ἔκριναν, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐδημιούργησε δίκαιον. Φαίνεται, ἐν ἀντιθέσει πρός ὅλα, ὅτι ἡ ἐμπάθεια δέν ἔχει ὅρια. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου τοῦ δικάσαντος τούς πρωταιτίους κ. Ντεγιάννης (ἐνδιαφέρων ὁ στρατιωτικός του φάκελλος ὡς πρός ὡρισμένας ἕξεις του), χωρίς ἐντροπήν εἶπεν ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐδημιούργησε δίκαιον, ἐνῶ ἐπί ἑπτά ἔτη ἐφήρμοζε τούς νόμους της. Πότε τό ἀντελήφθη ὅτι δέν ἐδημιούργησε δίκαιον; Ὅταν αὐτοκατελύθη ἡ 21η Ἀπριλίου; Πολύ ἀνδρικόν πράγματι!!! Καί πῶς ἦτο παράνομον τό καθεστώς, ὅταν ἡ κυβέρνησις ἐθνικῆς ἑνότητος τοῦ "ἐθνάρχου" (!) Κωνσταντίνου Καραμανλῆ ὡρκίσθη ἐνώπιον τοῦ Προέδρου Δημοκρατίας Στρατηγοῦ Γκιζίκη, πρός τόν ὁποῖον παρεχώρησαν δικαιώματα προέδρου δημοκρατίας;

Πέραν αὐτοῦ οἱ νομικοί ἀντιλαμβάνονται καλλίτερον, ὅτι τό καθεστώς ἦτο νόμιμον, ἀφοῦ βάσει τοῦ Συντάγματός του ἐξεδόθησαν Προεδρικά Διατάγματα καί διά τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Δ' ψηφίσματος καί τοῦ ἄρθρου 10 τῆς Β' Σ.Π. ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ***ἰσχυραί πᾶσαι αἱ νομικαί διατάξεις πού ἔθεσε τό στρατιωτικόν καθεστώς κατά τό διάστημα 21 Ἀπριλίου 1967 - 24 Ἰουλίου 1974.*** Κι' ἐν τέλει πῶς εἶναι παράνομον τό στρατιωτικόν καθεστώς ἀφοῦ ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Παγου (ἀποφ. 753/1973) καί ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (ἀποφ. 503/69, 2468/68) ἀνεγνώρισαν τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς ἐπανάστασιν ***ἐπικρατήσασαν*** καί ***δημιουργήσασαν δίκαιον***; Αὐτά ὅλα πῶς τά ἀντιπαρῆλθαν οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι κατεδί-

κασαν τούς Ἀξιωματικούς; Προφανῶς δέν ἐνήργησαν βάσει συνειδήσεως δικαίου. Ὁ κ. Ντεγιάννης (πρόεδρος τοῦ "δικαστηρίου") ἐπανειλημμένως ἐνεφανίσθη είς τηλεοράσεις καί ὡμίλησε ὄχι ὡς δικαστής, ὄχι ὡς νομικός, ἀλλά ὡς ***πολιτικός ἀντίπαλος*** τῶν Ἀπριλιανῶν. Φυσικά οὐδείς τηλεπαρουσιαστής τοῦ ἔθεσε νομικά καί ἠθικά ἐρωτήματα. Ἔτσι λοιπόν προάγεται στήν νεωτέραν Ἑλλάδα ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης.

Δέν παραλείπω νά σημειώσω, ὅτι κι' ὁ τελικῶς καταδιωχθείς Εἰσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου ***Κ. Κόλλιας*** πού διετέλεσε πρῶτος πρωθυπουργός τῆς 21ης Ἀπριλίου στό βιβλίον του "Βασιλεύς καί Ἐπανάστασις 1967" (Ἀθῆναι, 1984, σελ. 7, 59) ἀναλύει καί θεμελιώνει ἐπιστημονικῶς, διατί ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο ἐπανάστασις, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε δίκαιον καί διατί κακῶς ἐδικάσθησαν οἱ πρωταίτιοι, διά τούς ὁποίους γράφει τά χειρότερα λόγια.

Στά νομικά πρέπει νά ὑπάρχη ἀντικειμενικότης κι' ὄχι ὑποκειμενικότης. Δηλαδή ἡ αὐτή πρᾶξις δέν πρέπει νά κρισιολογῆται διαφορετικῶς, ἄν τήν διαπράττουν φίλοι μας καί διαφορετικῶς ἄν τήν διαπράττουν ἐχθροί μας. Ἡ ἑνιαία ἀντιμετώπισις τῶν πράξεων εἶναι προϋπόθεσις δικαιοσύνης.

Τό 1909 λειτουργεῖ μυστική Στρατιωτική ὀργάνωσις, ὑπό τήν ἐπωνυμίαν "***Στρατιωτικός Σύνδεσμος***" καί τήν ὁποίαν ἀγνοεῖ τελείως ὁ λαός, διότι εἶναι συνωμοτική κίνησις, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Συνταγματάρχην ***Ζορμπᾶν***. Ὁ Στρατιωτικός Σύνδεσμος στασιάζει κατά τῆς κυβερνήσεως καί φέρει στήν ἐξουσίαν τόν ***Βενιζέλον***. Τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπανάστασις, διότι τήν ἤθελε ὁ λαός! Τό 1922 στασιάζουν Συνταγματάρχαι μέ ἐπί κεφαλῆς τόν ***Γονατᾶν καί τόν Πλαστήρα*** καί ἐξορίζουν τόν Βασιλέα. Τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπανάστασις, διότι τήν ἤθελε ὁ λαός! Τό 1843 ὁ Συνταγματάρχης ***Καλλέργης*** στασιάζει καί ἀπαιτεῖ

Σύνταγμα ἀπό τόν ***Βασιλέα Ὄθωνα***. Τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπανάστασις, διότι τήν ἤθελε ὁ λαός! Τό 1936 ὁ ***Ἰωάννης Μεταξᾶς*** ἀναστέλλει τῇ ἐγκρίσει τοῦ ***Βασιλέως Γεωργίου Β΄*** τό Σύνταγμα. Τοῦτο θεωρεῖται πραξικόπημα, διότι δέν τό ἤθελε ὁ λαός! Τό 1967 κηρύσσεται τό κίνημα τῶν Συνταγματαρχῶν τῆς 21ης Ἀπριλίου. Τοῦτο θεωρεῖται πραξικόπημα, διότι δέν τό ἤθελε ὁ λαός!

Ὅπως καταλαβαίνετε ὅταν οἱ Στρατιωτικοί στασιάζουν ἡ ***πρᾶξις των κρίνεται ἄν συμφέρη ἤ ὄχι στούς κρίνοντας***. Τέτοια ἀντίληψις δέν εἶναι βεβαίως νομική εἶναι πολιτική καί διά τήν ἀκρίβειαν ***πολιτικάντικη***.

Τό 1917 ὁ Βενιζέλος ἐστασίασε κατά τῆς νομίμου κυβερνήσεως, ἔκανε κράτος μέ πρωτεύουσα τήν Θεσσαλονίκην, ἐδιχοτόμησε τήν Ἑλλάδα καί κατόπιν ἦλθε εἰς Ἀθήνας, ὅπου ὁ Γαλλικός στόλος μέ ἀπόβασιν ἐξεδίωξε τόν Βασιλέα καί τήν νόμιμον κυβέρνησιν καί προσέφερε τήν ἐξουσίαν στόν Βενιζέλον. Τοῦτο θεωρεῖται ἐπανάστασις, διότι τήν ἤθελε ὁ λαός! Τό 1964 ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος βάσει τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952 καί τῇ εἰσηγήσει ἐγκρίτων συνταγματολόγων ἀπαλλάσσει τῶν καθηκόντων του τόν πρωθυπουργόν ***Γ. Παπανδρέου***, μετά τοῦ ὁποίου διεφώνησε. Τοῦτο θεωρεῖται πραξικόπημα, διότι δέν τό ἤθελε ὁ λαός!

Τό ἄν εἰς κάθε περίπτωσιν ὑπῆρχε ἤ δέν ὑπῆρχε ἡ λαϊκή συγκατάθεσις εἶναι ζήτημα πραγματικόν κι' ὄχι νομικόν. Τά νομικά ἐξετάζουν ἄν ἡ βιαία πρᾶξις κατά τοῦ νομίμου καθεστῶτος ἐπεκράτησε, ὁπότε δημιουργεῖ δίκαιον. Ἐάν δέν ἐπεκράτησε (π.χ. Κίνημα 1923, 1932, 1935, συμμοριτοπόλεμος) τότε ἡ βιαία πρᾶξις ἀποτελεῖ ***ἔγκλημα*** καί τιμωρεῖται. Ἔτσι εἶναι ἡ νομική ἀλήθεια.

Θά γίνω περισσότερο πρακτικός.

Τό "Ἰνστιτοῦτο Ἑλληνικῆς Συνταγματικῆς Ἱστορίας καί Συνταγματικῆς Ἐπιστήμης" ἐκυκλοφόρησε ὀγκῶδες ἔργον ὑπό τόν τίτλον "Κείμενα Συνταγματικοῦ Δι-

καίου" (β΄ ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 1995, σελ. 82) ὅπου ἀναφέρονται Συντάγματα καί σταθμοί τῆς Ἑλληνικῆς συνταγματικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖ διαβάζομεν *"3 Σεπτεμβρίου 1843. Ἐπανάσταση ὑποχρεώνει τόν Ὄθωνα νά συγκαλέσει συνέλευσι καί νά παραχωρήση σύνταγμα ... 10-11 Ὀκτωβρίου 1862 ἐπανάσταση καταργεῖ τή δυναστεία τοῦ Ὄθωνος"*. Ἡ 3 Σεπτεμβρίου 1843 διά νά εἶναι ἐπανάστασις σημαίνει, ὅτι εἶχε τήν λαϊκήν ἀποδοχήν. Παραθέτω περιγραφήν πού ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ κινηματίας Συνταγματάρχης Καλλέργης, ***διά νά θαυμάσετε τήν λαϊκήν συμμετοχήν*** στήν "ἐπανάσταση" τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843:

"ΤΙ ΕΓΡΑΨΕΝ Η ΙΣΤΟΡΙΑ
(«ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ» ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄, Σελίς 186, 195)

"Τά γεγονότα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἐξειλίχθησαν, ἐν ὀλίγοις, ὡς ἑξῆς: Ὁ κυρίως ἀρχηγός τῆς ἐπαναστάσεως ἐκείνης ἦτο ὁ κρυπτόμενος καί ἐντέχνως ραδιουργῶν ***Λάϊονς****, πού εἶχε ὡς ὄργανον τόν* ***Ἀνδρέαν Λόντον****, θερμόν ὀπαδόν τοῦ «ἀγγλικοῦ» κόμματος. Ἐζήτει πρός τό καλόν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τό σύνταγμα ἡ Ἀγγλία; Ὄχι, φυσικά. Ἀλλ᾽ ἁπλῶς, διότι βλέπουσα τόν Ὄθωνα μᾶλλον πρός τήν Ρωσίαν ἀποκλίνοντα, ἐνόμισεν ὅτι μέ κυβερνήσεις πού ἀπορρέουν ἐκ βουλῆς θά ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπικράτησις τῆς ἐπιρροῆς μιᾶς καί μόνης δυνάμεως... Εἰργάσθη πρός παροχήν τοῦ συντάγματος ἡ Ἀγγλία διά νά διασπάση τάς ἐθνικάς δυνάμεις, διά νά ἀποτρέψη τήν προσοχήν τοῦ λαοῦ ἀπό τά ἐξωτερικά πράγματα, διά νά δημιουργήση ἐσωτερικάς ἔριδας, ἀντεγκλήσεις καί ἐσωτερικούς ἀγῶνας. Αὐτό καί μόνον ἐζήτει μέ τό σύνταγμα. Τοῦτο δυστυχῶς καί ἐπέτυχε καί καθόλου δέν ἐνδιεφέρετο περί τῶν φιλελευθέρων δογμάτων, διότι ὑπό τό πρόσχημα αὐτῶν διέπραξε τά φοβερώτερα αἴσχη τοῦ δεσποτισμοῦ..."*

....

*"Πράγματι, σύμφωνα μέ ὅσα διηγήθη εἰς τόν **Ν. Δραγούμην** ὁ ἀρχηγός τῆς ἐπαναστάσεως Δ. Καλλέργης (ὁ Δραγούμης τά συμπεριέλαβεν εἰς τάς «Ἱστορικάς ἀναμνήσεις του») μεταξύ τῶν στρατιωτῶν, κατά τήν νύχτα ἐκείνην, ἐλάχιστοι πολίται ὑπῆρχον: "Ἐξελθών τό μεσονύκτιον τοῦ θεάτρου -διηγεῖται ὁ Καλλέργης- μετέβην εἰς τοῦ Μεταξᾶ καί τοῦ Λόντου ἵνα λάβω ὁδηγίας, ἀλλά καί οἱ δύο εἶχαν νομίσει ἀσφαλέστερον νά διανυκτερεύσωσιν ἀλλαχοῦ. Ἀποτυχών δέ ἐπορεύθην εἰς τοῦ Μακρυγιάννη, ὅστις καθ' ἅ μέ εἶχε διαβεβαιώσει, ἔμελλεν ἄγων ὑπερηφάνως πυκνάς φάλαγγας πολιτῶν, νά περικυκλώση ἐν θριάμβῳ τό παλάτιον. Ἀλλά τί εἶδον; Εἶδον αὐτόν φοροῦντα ἀντί περικεφαλαίας νυκτερινή σκούφιαν. Ἀποτυχών δέ καί ἐνταῦθα περιῆλθον τήν πόλιν καί πλήν τῶν χωροφυλάκων **ΟΥΔΕ ΨΥΧΗΝ ΓΕΝΝΗΤΗΝ ΑΠΗΝΤΗΣΑ**. Ὅθεν ἀπορῶν τί νά πράξω διηυθύνθην πρός τόν στρατῶνα, ὅπου εὕρων μέν ἕτοιμον τό τάγμα, ἐξηκολούθουν ὅμως νά ἀμηχανῶ καί, ἐπί τέλους, χωρίς νά πολυσυλλογισθῶ ἐτραύλισα ἀσυναρτήτους τινάς λέξις καί ἀνασπάσας τό ξίφος ἀνεφώνησα: **«Ζήτω τό σύνταγμα»**. Οἱ στρατιῶται ἀφαρπασθέντες ἀνέκραξαν καί αὐτοί: «Ζήτω τό σύνταγμα». Καί εἶτα διαβάντες διά τῆς ὁδοῦ τοῦ Αἰόλου καί εἶτα τῆς τοῦ Ἑρμοῦ κατεσκηνώσαμεν ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν ἀνακτόρων.*

***Ἡ ΣΙΩΠΗ ΚΑΙ Η ΕΡΗΜΙΑ ΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΔΩ ΒΑΘΥΤΑΤΑΙ. ΜΗ ΒΛΕΠΩΝ ΔΕ ΜΗΔ' ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΗΝ**, διέταξα τινάς στρατιώτας νά εἰσέλθουν εἰς τήν πόλιν καί διά τῆς σπάθης νά διώξωσι πρός τήν πλατεῖαν ὅν τινα ἀπήντων. Ἐν τοσούτῳ ἠνεώχθησαν αἱ φυλακαί, οἱ ἐν αὐταῖς συνέρρευσαν πρό τοῦ παλατίου καί οὕτω στρατιῶται, κάτοικοι τοῦ **Μενδρεσέ**, περιτρίμματα τινά τῆς ἀγορᾶς καί ἐλάχιστος ἀριθμός πολιτῶν ἀνεβόησαν ζητοῦντες σύνταγμα".*

Ἡ σημαντική ἐπανάστασις τοῦ 1909 δέν ἀναφέρεται.

Ἀναφέρεται ὅμως τό *"Κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης στή Βόρειο Ἑλλάδα"* τήν 17 Αὐγούστου 1916 χωρίς νά προσδιορίζεται ἄν τό *"κίνημα"* ἦτο ἐπανάστασις ἤ πραξικόπημα. Ἐδῶ παρατηρῶ στούς δημοτικιστάς ἐπιμελητάς τῶν κειμένων ὅτι, διά τήν γλωσσικήν των συνέπειαν, ἔπρεπε νά γράψουν *"Ἄμυνας"* κι' ὄχι *"Ἀμύνης"*, ὅπως *"Βόρεια"* κι' ὄχι *"Βόρειο"*. Αὐτά χάριν τῆς ἀκριβείας.

"11 Σεπτεμβρίου 1922 Ἐπανάστασις ὑπό τούς Πλαστήρα, Γονατᾶ καί Φωκᾶ". Συνεχίζομεν *"25 Ἰουνίου 1925. Κίνημα ὑπό τόν Θ. Πάγκαλο, πού σχηματίζει κυβέρνηση"*. Τί ἦτο τό κίνημα Παγκάλου; Ἐπανάστασις ἤ πραξικόπημα; Ἐδημιούργησε δίκαιον ἤ ὄχι; Κατόπιν 4 Αὐγούστου 1936 *"Κήρυξη δικτατορίας ἀπό Ἰ. Μεταξᾶ καί Γεώργιο Β'"*. *"Κήρυξη δικτατορίας"*. Πῶς; Μέ ἐπανάστασιν; Ἤ πραξικόπημα; Δέν μᾶς λέγουν. *"21 Ἀπριλίου 1967 Στρατιωτικό πραξικόπημα καί ἐγκαθίδρυση δικτατορίας"*. Ἐδῶ ὁ Παπαδόπουλος ἔκανε στρατιωτικό πραξικόπημα ...... 25 Νοεμβρίου 1973 *"Ἀνατροπή τοῦ Γ. Παπαδοπούλου ἀπό τόν Δ. Ἰωαννίδη"*. Ἀνατροπή πῶς; Μέ ἐπανάστασιν; Ἤ μέ πραξικόπημα;

Ἀπό τήν ἔκθεσιν τῶν ἀνωτέρω παρατηρεῖται, ὅτι χρησιμοποιοῦνται οἱ ὅροι ***"Ἐπανάσταση"***, ***"Κίνημα"***, ***"Κήρυξη δικτατορίας"***, ***"Στρατιωτικόν Πραξικόπημα"***, ***"Ἀνατροπή"*** δίχως νά διευκρινίζεται τό περιεχόμενόν τους καί δίχως νά μᾶς ἐξηγοῦν, διατί ἡ στρατιωτική βιαία ἐνέργεια τοῦ Παγκάλου λέγεται "κίνημα", ἡ ἰδία ἐνέργεια τοῦ Πλαστήρα λέγεται "ἐπανάστασις", ἡ ἰδία ἐνέργεια τοῦ Παπαδοπούλου λέγεται "στρατιωτικόν πραξικόπημα", ἡ ἰδία ἐνέργεια τοῦ Ἰωαννίδου λέγεται "ἀνατροπή". Ἀκόμη ἀντιπαρέρχονται τήν ἐπιβολήν τοῦ Βενιζέλου τήν 14η Ἰουνίου 1917 ὑπό τοῦ ξένου στόλου βιαίως εἰς τήν ἐξουσίαν μέ τήν φρᾶσιν "14 Ἰουνίου 1917 Κυβέρνησις Ἐλ. Βενιζέλου στήν Ἀθήνα (τερματισμός διχασμοῦ κράτους)". Ἀλήθεια, πῶς ἔγινε αὐτός ὁ τερματισμός; Σιωπή λοιπόν.

Σιωπή πού ἀντίκειται ***στήν νομικήν καί ἱστορικήν πραγματικότητα ἀλλά καί στήν ἐντιμότητα.***

Ἡ νομιμότης ἑνός πολιτικοῦ καθεστῶτος κρίνεται ὅπως προβλέπει τό Δημόσιον Διεθνές καί τό Συνταγματικόν Δίκαιον κι᾿ ὄχι ὅπως θέλει ὁ καθείς. Ὑπάρχει διεθνής καί ἐσωτερική ***ἔννομος τάξις***, ἡ ὁποία ρυθμίζει τά τῆς νομιμότητος τῶν καθεστώτων, ἡ ὁποία ἐξετάζεται διττῶς, ἤτοι ἐσωτερικῶς καί ἐξωτερικῶς.

Ἐσωτερικῶς ἡ νομική ἐπιστήμη καί ἡ νομολογία, ὅπως εἴπομεν, δέχονται ὁμοφώνως, ὅτι ἄν ὁποιαδήποτε (στρατιωτική, ἤ λαϊκή) βιαία ἐνέργεια ἐπικρατήση δημιουργεῖ δίκαιον καί συνεπῶς αἴρεται τό ἀξιόποινον τῶν πράξεών της, τό ὁποῖον δέν καθιεροῦται κατόπιν, διότι τοῦτο ἐπί πλέον ἀντίκειται στήν μή ἀναδρομικότητα τῶν ποινικῶν νόμων.

Ἀπό ἐσωτερικῆς πλευρᾶς διαπιστοῦται εὐκόλως ὅτι:

α) ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐπεκράτησε εἰς ὁλόκληρον τήν χώραν.*** Ὅλον τό ἔδαφος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας ἠλέγχετο ἀδιαφιλονικήτως, ὑπό τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Τό παραμικρόν σημεῖον τοῦ κράτους ἐξουσιάζετο ὑπό τῆς 21ης Ἀπριλίου. Περί αὐτοῦ οὐδείς ἀμφιβάλλει. Ἄρα ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς βιαία ἐνέργεια καταλύσεως τοῦ κρατοῦντος κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος ἐπεκράτησε καί ὡς ἐπικρατήσασα ἐδημιούργησε δίκαιον. Κατά τήν διάρκειάν της ἐξέδιδε Νόμους καί Προεδρικά Διατάγματα, τά ὁποῖα ἐρρύθμιζαν τήν κοινωνική, οἰκονομική, πολιτική κ.λπ. ζωή τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

β) ***Τά δικαστήρια τῆς χώρας ἄνευ ἐξαιρέσεως ἐφήρμοζαν τούς νόμους, τούς ὁποίους ἐθέσπισε τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου.*** Οἱ νόμοι αὐτοί ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν καί νά ἐφαρμόζωνται. Ἀκόμη καί οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι ἐδίκασαν τούς πρωταιτίους τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐφήρμοζαν πειθηνίως τούς νόμους της καί μέ τήν ὑπογραφήν "χουντικῶν" ὑπουργῶν δικαιοσύνης καί τοῦ δι-

κτάτορος Συνταγματάρχου Γεωργίου Παπαδοπούλου προεβιβάζοντο, εἰς ἀνωτέρους βαθμούς. Μετά τήν ἀνατροπήν τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐκεῖνοι οἱ νομιμόφρονες δικασταί ἀνεκάλυψαν, ὅτι οἱ χθεσινοί προϊστάμενοί των ἦσαν προδόται!

γ) ***Ὅλαι αἱ ὠργανωμέναι δυνάμεις τοῦ Ἔθνους π.χ. Ἐκκλησία, Ἔνοπλοι Δυνάμεις, Πανεπιστήμια κ.λ.π. δέν ἀντέδρασαν ὡς θεσμικαί ὀργανώσεις.*** Αὐτό ἐπεξετάθη παντοῦ. Δηλαδή ἡ Ἀκαδημία ἤκουε τόν Γεώργιον Παπαδόπουλον νά ὁμιλῆ ἐνώπιόν της. Οὔτε εἷς Ἀκαδημαϊκός διεμαρτυρήθη. "Τί θέλετε ἐδῶ κ. Συνταγματάρχα; Πηγαίνετε στήν μονάδα σας". Τίποτε. Οἱ κύριοι Ἀκαδημαϊκοί πειθήνιοι παρηκολούθησαν τόν λόγον τοῦ δικτάτορος καί τόν κατεχειροκρότησαν. Αἱ ὀργανώσεις Δικαστῶν καί Εἰσαγγελέων. Οὐδέν. Ἡ Ἕνωσις Ἐφοπλιστῶν, ὁ Σύνδεσμος Βιομηχάνων, ἡ ΑΔΕΔΥ, ἡ ΓΣΕΕ, κ.λ.π. κ.λ.π. Ἅπαντες ἀνεγνώρισαν τήν νομιμότητα τοῦ καθεστῶτος, τοῦ ὁποίου ἐφήρμοζαν τούς νόμους.

Ἄτομα μεμονωμένα ἦσαν ἐναντίον τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὅπως ὑπάρχουν τέτοιοι ἀντίθετοι εἰς ὅλα τά πολιτεύματα. Ἀλλά αὐτοί δέν κρίνουν τήν νομιμότητα ἑνός πολιτεύματος, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἐκ λόγων ἀντικειμενικῶν, πού εἶναι μόνον εἷς: ***ἡ ἐπικράτησις***.

Ἐξωτερικῶς τό ὁποιοδήποτε καθεστώς νομιμοποιεῖται δι᾽ ἀναγνωρίσεως ὑπό τῶν ξένων κρατῶν καί τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν. Ὑπ᾽ αὐτήν τήν ἔννοιαν εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἔτυχε πλήρους καί ἄνευ ὅρων ἀναγνωρίσεως. Εἰδικώτερον:

α) ***Ὅλα τά κράτη τοῦ κόσμου προεξαρχόντων τῶν κομμουνιστικῶν, ἀνεγνώρισαν τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὡς νόμιμον*** καί διά τοῦτο οἱ πρεσβευταί των ὑπέβαλαν τά διαπιστευτήριά των στόν δικτάτορα Συνταγματάρχην Γεώργιον Παπαδόπουλον, τόν ὁποῖον ἀνεγνώριζαν οὕτω ἀρχηγόν τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους.

β) ***Ἅπαντες οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί (ΟΗΕ, ΝΑΤΟ κ.λ.π.) ἀπεδέχθησαν ὡς νόμιμον καθεστώς τήν 21ην Ἀπριλίου***, πρός τήν ὁποίαν ὁ Ὀργανισμός Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καί Ἀναπτύξεως (ΟΟΣΑ) ἀπένειμε τό ἀργυροῦν καί τό χρυσοῦν μετάλλιον, διά τήν οἰκονομικήν πρόοδον τῆς χώρας.

γ) ***Τό στρατιωτικόν καθεστώς ὑπέγραψε διεθνεῖς συμφωνίας καί συνθήκας, τάς ὁποίας ἐσεβάσθησαν αἱ μετέπειτα κυβερνήσεις.*** Ἐάν τό καθεστώς δέν ἦτο νόμιμον, κατά λογικήν ἀκολουθίαν δέν θά ἦσαν νόμιμοι αἱ πράξεις του. Τήν αὐταπόδεικτον αὐτήν νομικήν ἀλήθειαν, οἱ κοινοβουλευτικοί σκοπίμως τήν ἀποσιωποῦν.

Τό διεθνές δίκαιον δέν ἐνδιαφέρεται (πάντοτε νομικῶς) διά τήν πολιτειακήν ὀργάνωσιν ἑνός λαοῦ. Τό πολίτευμα δέν ἐξετάζεται ἀπό τό διεθνές δίκαιον, τό ὁποῖον δέχεται δημοκρατίας, δικτατορίας, κομμουνισμούς, φασισμούς κ.λ.π. ἀρκεῖ νά ἐπικρατοῦν στήν χώρα τους.

Τό Δικαστήριον τῆς Χάγης ἀπεφάνθη (ICS Reports 1975, 43) ὅτι "*οὐδείς κανών τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἀπαιτεῖ ὥστε τό κράτος νά ἔχῃ καθωρισμένη δομή*" καθόσον "*ἡ μορφή τοῦ πολιτεύματος εἶναι δυστυχῶς ἀδιάφορος γιά τό διεθνές δίκαιο*" (Ε. Ρούκουνα : "Διεθνές Δίκαιο", ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα 1982, σελ. 15). Ὁ κ. καθηγητής παρατηρεῖ "*δυστυχῶς*" στήν διαπίστωσι, ὅτι τό διεθνές δίκαιον δέν ἐνδιαφέρεται γιά τά πολιτεύματα. Γιατί "*δυστυχῶς*" κ. καθηγητά; Δέν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ἄν τό διεθνές δίκαιον ἐνδιεφέρετο, διά τά πολιτεύματα, τότε δέν θά ἦτο διεθνές δίκαιον, ἀλλά ἄλλο δίκαιον; Τόσον δύσκολον εἶναι νά διακριθοῦν τά δίκαια μεταξύ των; Ἤ μήπως πρέπει καί τό διεθνές δίκαιον νά ὑπηρετῆ δουλοπρεπῶς (ὅπως τό συνταγματικόν) τό πολίτευμα τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ; Τῆς βουλευτοκρατίας δηλαδή;

Ἡ νομιμότης τῶν νομικῶν διατάξεων τῆς δικτατορίας ἀποδεικνύεται ἀπό ἀναμφισβήτητα γεγονότα, π.χ. Τά δι-

καστήρια, ὡς ἐλέχθη καί σήμερον ἐξακολουθοῦν νά ἐφαρμόζουν τούς νόμους τῆς δικτατορίας. Σχετικῶς ***"καί ὑπό τίς παροῦσες ὁμαλές περιστάσεις ὁ δικαστής εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἐφαρμόζη ἀκόμη καί διατάξεις πού θεσπίσθηκαν ἀπό τήν τελευταία δικτατορία (1967-1974) καί πού ἐξακολουθοῦν ἀκόμη ὑπό τό κράτος τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975 νά ἰσχύουν, διότι δέν καταργήθηκαν ρητά, παρά τό γεγονός, ὅτι τέθηκαν κατά κατάλυση τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952"*** (Φ. Σπυρόπουλος: "Το δικαίωμα ἀντίστασης κατά τό ἄρθρο 120 παρ. 4 τοῦ Συντάγματος", ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα 1987, σελ. 12-129). Ἀπεναντίας ὁ ***Κ. Μαυριᾶς*** ("Συνταγματικό Δίκαιο", ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα 2002, σελ. 716-720) θέτει τήν δικαιοσύνην ὑπό τόν ἀποκλειστικόν ἔλεγχον τῆς δημοκρατίας καί βάζει τήν δικαιοσύνην στήν ὑπηρεσίαν τῆς δημοκρατίας ἀπαγορεύων στούς δικαστάς νά ἐφαρμόζουν τό δίκαιον τῆς δικτατορίας διότι τότε *"ἡ δικαστική λειτουργία θά καθίστα ἑαυτή συνεργό τῆς αὐταρχίας"* πρᾶγμα πού ἐνοχλεῖ τόν κ. καθηγητήν, ὁ ὁποῖος θέλει τήν δικαστικήν λειτουργίαν *"συνεργό τῆς δημοκρατίας"* διά τῆς ἀναγνωρίσεως μόνον τῆς δικαιοσύνης ἐν δημοκρατίᾳ.

Κατ' αὐτήν τήν γνώμην ἡ ἀξία τῆς δικαιοσύνης τίθεται στήν ὑποτελῆ ἐκδούλευσιν τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Ἄλλως τε ὁ συγγραφεύς θεωρεῖ τόν δικαστή *"ὑπερασπιστή τῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς"* (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 721) ἐνῶ οἱ νομικοί θέλουν τόν δικαστήν ***ὑπερασπιστήν τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου***, τό ὁποῖον ὡς πνευματική ἔννοια καί ἠθική ἀντίληψις ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως πολιτεύματος, χρόνου καί τόπου. Κι' ἐν τέλει τά Συντάγματα καί τά πολιτεύματα δέν εἶναι αὐτοσκοπός ἀλλά μέσα πρός ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὑπερτάτου σκοποῦ τοῦ Ἔθνους, πού εἶναι ἡ ***Πατρίς***.

Πάντως τό δημοκρατικό πολίτευμα ἐφρόντισε μέ τό τελευταῖο Σύνταγμα (ἄρθ. 87, παρ. 2) νά ὁρίση ὅτι *"οἱ δι-*

κασταί κατά τήν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων των ὑπόκειν-ται μόνον στό Σύνταγμα καί τούς νόμους, ἐν οὐδεμιᾷ δέ περιπτώσει ὑποχρεοῦνται νά συμμορφοῦνται πρός δια-τάξεις τιθεμένας κατά κατάλυσιν τοῦ Συντάγματος". Ἔτσι λοιπόν ἐξησφαλίσθη, ὅτι ἄν στό μέλλον ἐπικρατή-ση κάποιο κίνημα οἱ κ.κ. δικασταί θά ἀρνηθοῦν νά ὑπα-κούσουν εἰς αὐτό, διότι τούς τό ἀπαγορεύει τό ἄρθρο 87, παρ. 2 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖον πλέον ρυθμίζει τήν πολιτικήν καί κοινωνικήν ζωήν τῆς Ἑλλάδος, διά τάς ἑ-πομένας χιλιετίας!!! (Καί ἄν τό Σύνταγμα ἔχει καταλυθῆ μέ Δημοψήφισμα;)

Ἐν τούτοις μετά τήν μεταπολίτευσιν δέν ἠκυρώθη-σαν, οὔτε ἐτροποποιήθησαν νόμοι ἤ ἄλλαι νομικαί δια-τάξεις τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐπί τῷ λόγῳ, ὅτι ἦσαν "*χουν-τικά*" δημιουργήματα. Οὐδείς πολιτικός, δικαστικός ἤ ὁποιοσδήποτε πολίτης ἐκίνησε νομικήν διαδικασίαν ἀ-κυρώσεως οἱασδήποτε πράξεως μέ τήν αἰτιολογίαν, ὅτι ἐπραγματοποιήθησαν ὑπό τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶ-τος. Βασικῶς θέλω νά παρατηρήσω ἀπό καθαρᾶς νομι-κῆς πλευρᾶς, ὅτι ἡ ἔννομος τάξις δέν δέχεται ὡς αἰτιο-λογίαν ἤ νομικόν λόγον τήν ἀνάκλησιν διατάξεων ἤ ἀ-κύρωσιν πράξεων, ἐπειδή ἐξεδόθησαν ἤ ἔγιναν ἀπό τήν 21ην Ἀπριλίου. Δέν ὑπῆρξε ἀντίστοιχος νόμος, ***πού νά καταργῆ ὁτιδήποτε προῆλθε ἀπό τήν Χούντα***. Ἄρα τήν ἀποδέχονται ὡς πηγήν δικαίου.

Οἱ νόμοι τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐξηκολούθησαν νά ἰσχύ-ουν καί μετά τήν αὐτοκατάλυσίν της. Φέρω ὡς παρά-δειγμα τόν Ν.Δ. 802/1970 "Περί εὐθύνης τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως καί τῶν ὑφυπουργῶν" βάσει τοῦ ὁποίου ἐ-δικάσθησαν καί κατεδικάσθησαν δημοκράται πολιτικοί.

Ὄντως ἀποτελεῖ ἀντίφασιν νά κηρύσσεται ἡ "Χούντα" παράνομος καί νά τηροῦνται οἱ νόμοι της, μέ τούς ὁποί-ους μάλιστα νά δικάζωνται δημοκράται πολιτικοί ἀνα-λωθέντες στήν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ!

Τά δέ Συντάγματα τῆς 21ης Ἀπριλίου περιέχονται στά νομικά βιβλία, ὡς ἀποτελοῦντα μέρος τῆς συνταγματικῆς ἱστορίας τῆς χώρας π.χ. Κ. Μαυριᾶ καί Ἀ. Παντελῆς: "Συνταγματικά κείμενα" (ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα 1990, σελ. 217 κ.ἑ.).

Μερικοί διωγμοί καθηγητῶν πανεπιστημίων, πού ἐγένοντο ἀπό τούς ἀντιζήλους των δέν ἐπηρεάζουν τήν προαναφερθεῖσαν ἄποψίν μου, ἀφοῦ δέν ἐξεδόθη νόμος καθορίζων εὐθέως, ὅτι τά νομικά παράγωγα τῆς 21ης Ἀπριλίου εἶναι ἔκνομα, ὡς προεῖπον, οὔτε ἦρε τάς συνεπείας των.

Ἀπεναντίας τό μεταπολιτευτικόν κράτος ἐδέχθη, ἐφήρμοσε κι' ἐφαρμόζει τούς λεγομένους χουντικούς νόμους. Ἑπομένως οὐδεμία ἀμφιβολία προκύπτει ὡς πρός τήν νομιμότητα τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος.

Ὡσαύτως οὐδεμία ὑποχρέωσις τῆς χώρας πολιτική, οἰκονομική, πολιτιστική κ.λ.π. διμερής ἤ διεθνής, ἐσωτερική ἤ ἐξωτερική, συμβατική ἤ ἄλλη ἀναληφθεῖσα ὑπό τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐματαιώθη μεταπολιτευτικῶς, μέ τό αἰτιολογικόν, ὅτι συνήφθη ὑπό τῆς "*Χούντας*". Ὅλα ὅσα ὑπέγραψε ἡ 21η Ἀπριλίου ἐτηρήθησαν ὑπό τῶν μεταπολιτευτικῶν κυβερνήσεων, ὡς νόμιμοι δεσμεύσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, τό ὁποῖον προφανῶς ἐκυβερνᾶτο ὑπό νομίμου καθεστῶτος.

Οὐδεμία ξένη χώρα ἤ διεθνής ὀργανισμός ἤ ἀλλοδαπός ἰδιώτης ἐνεφανίσθη στήν Ἑλλάδα ἤ εἰς διεθνῆ δικαστήρια καί ἐζήτησε ἀκύρωσιν πράξεων ἤ νομικῶν διατάξεων τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι τό στρατιωτικόν καθεστώς ἦτο παράνομον.

Κατά τήν μεταπολίτευσιν διεκηρύχθη ὑπό τῆς βουλευτοκρατίας, ὅτι οὐδέποτε ἐν Ἑλλάδι ἡ δημοκρατία κατηργήθη δικαίῳ κι' ὅτι ὁ λαός δέν ἀπεδέχθη τό καθεστώς. Ὡς πρός μέν τόν πρῶτον ἰσχυρισμόν λέγομεν, ὅτι αὐτός ἀντίκειται εὐθέως πρός τήν πραγματικότητα,

διότι ἡ νομική ἀλήθεια πιστοποιεῖ, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἐνομοθέτει καί ***οὐδείς ἄλλος***. Ὡς πρός τόν δεύτερον ἰσχυρισμόν λέγομεν, ὅτι αὐτός ἀντίκειται ἐπίσης πρός τήν πραγματικότητα, διότι ὁ λαός τουλάχιστον ἠνέχθη τό καθεστώς, ἀφοῦ μαζικά λαϊκά κινήματα, κατά τῆς *"Χούντας"* ***οὐδέποτε ἐγένοντο***. Τά γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου δέν ἦσαν μαζικόν λαϊκόν κίνημα, ἀλλά κι᾽ ἄν ἦσαν πάλιν νομικῶς δέν ἔχει ἀξίαν, ἐπειδή ἡ *"ἐξέγερσις"* κατεστάλη κι᾽ ἐπεβλήθη τό καθεστώς. Ἐνῶ ἡ κατάστασις ὡδηγεῖτο πρός ἐκδημοκρατισμόν μέ ἐκλογάς τόν Φεβρουάριον 1974, καί ἐξ αἰτίας τοῦ Πολυτεχνείου, προέκυψε ὁ Ἰωαννίδης καί ἐπεβλήθη νέα δικτατορία, ἡ ὁποία αὐτοανετράπη προδοθεῖσα, ὑπό ὡρισμένων ὑψηλοβάθμων στρατιωτικῶν. ***Ὁ λαός οὐδέποτε ἀνέτρεψε τήν Χούνταν.*** Τώρα ἄν ψυχικῶς ἦτο ἐναντίον της -πῶς καί ποῖος τό γνωρίζει;- τοῦτο στερεῖται νομικῆς ἀξίας, ***διότι τό δίκαιον ἀφορᾷ στήν ἐξωτερικήν συμπεριφοράν τοῦ ἀνθρώπου κι᾽ ὄχι εἰς τάς σκέψεις του.***

Τό Δ / 1975 ψήφισμα τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς βουλῆς ἔκρινε, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐπεκράτησε καί συνεπῶς δέν ἐδημιούργησε δίκαιον. Ἡ ὑποστήριξις τέτοιων ἀνυποστάτων ἀπόψεων ἐξηγεῖται, ἄν λάβετε ὑπ᾽ ὄψιν σας, ὅτι οἱ ἐμπνευσταί τοῦ Δ / 1975 ψηφίσματος ὑπῆρξαν πολιτικοί ἀντίπαλοι τῆς 21ης Ἀπριλίου καί ἐχθροί τῶν Ἀξιωματικῶν, διότι μέ τό πραξικόπημα ἤ τήν ἐπανάστασίν των ἐστέρησαν τόν πλουτισμόν καί τάς φιλοδοξίας στούς ἐκπεσόντας φαυλοκράτας. Οὔτε ὅμως ἐξηγεῖται, οὔτε δικαιολογεῖται τοιαύτας ἀνυποστάτους ἀπόψεις νά τάς υἱοθετοῦν νομικοί, ἔστω καί φανατικοί ἐχθροί τῆς 21ης Ἀπριλίου. Κάποιοι νομικοί ἐπί 21ης Ἀπριλίου συνειργάσθησαν μέ τό καθεστώς, κατόπιν τό κατηγόρησαν ὡς παράνομον κι᾽ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐστράφησαν ἐναντίον του καί ἔγιναν καθηγηταί πανεπιστημίου στήν Νομικήν Σχολήν! π.χ. Δ. Τσάτσος.

Ὁ Κρίς Γουντχάουζ ἄνθρωπος τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀγγλίας, πού ὑπηρέτησε στό Ἀγγλικό Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, βουλευτής Ὀξφόρδης, ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, βιογράφος τοῦ Καραμανλῆ καί συγγραφεύς βιβλίων διά τήν Ἑλληνικήν ἀντίστασιν κατά τῶν Γερμανῶν στήν ἐργασία του ὑπό τόν τίτλον: "Ἡ ἄνοδος καί ἡ πτώση τῶν Συνταγματαρχῶν" (ἑλλ. ἔκδ. "Ἑλληνική Εὐρωεκδοτική", σελ. 55 κ.ἑ.) μᾶς ἐνημερώνει περί ἐπαναστάσεως, πραξικοπήματος καί περί τῆς σχετικῆς ὁρολογίας:

«Επανάσταση, πάντως, είναι ένας όρος που δεν πρέπει να γίνει δεκτός, γιατί ενέχει και μια έννοια νομιμότητας στην Ελλάδα, όπου έχουν εκραγεί πολλές επαναστάσεις. Μια επανάσταση, από τη στιγμή που επικρατεί, θεωρείται ότι νομιμοποιείται και δημιουργεί το δικό της δίκαιο. Το πραξικόπημα ειναι μια παράνομη ενέργεια, οι διατάξεις της οποίας είναι άκυρες. Με ψήφισμα της Βουλής το 1975, διακηρύχθηκε ότι οι συνταγματάρχες δεν είχαν επιχειρήσει μια επανάσταση, αλλά ένα πραξικόπημα. Σ' αυτή τη βάση δικάστηκαν και βρέθηκαν ένοχοι έσχατης προδοσίας.

*Έτσι η περιγραφή, που χρησιμοποιούσαν οι ίδιοι για τους εαυτούς τους, είναι ακατάλληλη για μας. Η λέξη **πραξικοπηματίες** εκφράζει καλύτερα το τι ακριβώς ήταν. Μπορούν ακόμη να ονομασθούν συλλογικά η **χούντα** ή ατομικά οι **συνταγματάρχες**, κατά τις ανάγκες του λόγου».*

Ὁ Γουντχάουζ ἰσχυρίζεται ὅτι "*τό πραξικόπημα εἶναι μία παράνομη ἐνέργεια, οἱ διατάξεις τῆς ὁποίας εἶναι ἄκυρες*". Βεβαίως ἄν τό πραξικόπημα ἐπικρατήση δημιουργεῖ τό δίκαιόν του. Ἄν δέν ἐπικρατήση οἱ πραξικοπηματίαι θά δικασθοῦν ἀπό τό καθεστώς, τό ὁποῖον ἀπεπειράθησαν νά ἀνατρέψουν, καθώς συνέβη μέ τήν 21ην Ἀπριλίου, τῆς ὁποίας ὅμως αἱ διατάξεις δέν ἐκηρύχθησαν ἄκυροι, ὅπως ἀπεφάνθη ὁ Γουντχάουζ. Ἀκό-

μη πρέπει νά μάθη ὁ Γουντχάουζ, ὅτι τήν νομιμότητα τοῦ καθεστῶτος δέν τήν κρίνουν οἱ βουλευταί μέ ψηφίσματα, ἀλλά οἱ δικασταί μέ ἀποφάσεις. Προσθέτω ἐπίσης, ὅτι ὁ Γουντχάουζ ἐθεώρει παρανόμους τούς ἡρωϊκούς ἀγῶνας τῶν Κυπρίων τῆς ΕΟΚΑ καί νομίμους τούς ἀπαγχονισμούς τῶν Κυπρίων πατριωτῶν, πού ἐζήτουν τήν ἐθνικήν των ἐλευθερίαν, ἀπό τόν Ἄγγλο δυνάστην.

Ἡ μανία ὡρισμένων καθηγητῶν τῆς νομικῆς νά ἐξετάζουν τό δημόσιον δίκαιον μέ δημοκρατική νοοτροπίαν εἶναι ἀντεπιστημονική καί ἔκνομος. Οἱ ἴδιοι γράφουν "περί δημοκρατικῆς νομιμοποίησης" τῆς δικαιοσύνης κι' ὅ,τι δέν εἶναι δημοκρατικόν εἶναι παράνομον, ἐνῶ ἡ ἀλλαγή τοῦ πολιτεύματος συνιστᾶ ἔγκλημα κακουργηματικοῦ χαρακτῆρος ὡς προβλέπει τό Σύνταγμα (ἄρθ. 120, παρ. 2, 3) δηλαδή οἱ βουλευταί συνῆλθον καί ἀπεφάσισαν, ὅτι ὅποιος τούς καταργήση διαπράττει κακούργημα! Βεβαίως δέν εἶπαν ἔτσι ἀκριβῶς, ἀλλά προέταξαν τήν λαϊκήν κυριαρχίαν, ἡ ὁποία ἐταυτίσθη μέ τόν κοινοβουλευτισμόν, ὅπως καί ἡ ἐλευθερία τοῦ λαοῦ.

Αὐταί αἱ ἀπόψεις σημαίνουν, ὅτι στήν Σπάρτη, στήν Αὐτοκρατορία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, στήν ὑπερχιλιετῆ Βυζαντινήν Αὐτοκρατορίαν ὁ λαός δέν ἦτο ἐλεύθερος, ἀλλά δοῦλος! Οἱ Μακεδόνες κοσμοκράτορες ἦσαν δοῦλοι, διότι δέν εἶχαν δημοκρατίαν.

Ἀκόμη στό πολίτευμα τῆς Σπάρτης δέν ὑπῆρχε νομιμότης! Ὁ ὑπερασπιστής τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων εἰς Θερμοπύλας ***Βασιλεύς Λεωνίδας*** ἐξεπροσώπει ἀνελεύθερον καθεστώς! ***Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ἤ ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος*** ὡς ἀντιδημοκράται ὑπό τό σημερινόν Σύνταγμα εἶναι κακοῦργοι. Τό ἄρθρον 120 παρ. 2 καθιερώνει θεμελιώδη ὑποχρέωσιν "ὅλων τῶν Ἑλλήνων" τήν ἀφοσίωσιν πρός τήν Πατρίδα (ὀρθόν) καί τήν δημοκρατίαν (διατί;).

Αὐθαιρέτως κι' ἀναποδείκτως οἱ βουλευταί ἐταυτι-

σαν τήν λαϊκήν κυριαρχίαν μέ τήν δημοκρατίαν (δηλαδή μέ τόν ἑαυτόν τους) καί διέγραψαν ὁλόκληρον τήν Ἑλληνικήν ἱστορίαν, κατά τήν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν Αὐτοκρατορίας-Κοσμοκρατορίας καί περιλάμπρους πολιτισμούς, ὑπό μή δημοκρατικόν καθεστώς. Τέτοιο πολίτευμα (μέ 400.000 δούλους, δίχως αἱ γυναῖκες νά ἔχουν πολιτικά δικαιώματα, μέ ἐκλογή βουλευτῶν διά κλήρου κ.λ.π.) περίπου εἶχαν μόνον αἱ Ἀθῆναι, διά μικρόν διάστημα, μέ συνέπειαν νά ὑποδουλωθοῦν στήν Σπάρτην. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς ἀνέκαθεν ἤκμασεν καί ἐδοξάσθη ἀπό καθεστῶτα ἀντιδημοκρατικά (Βασιλεῖαι, αἰσυμνητεῖαι, τυραννίαι, ἀριστοκρατίαι κ.λ.π.) τά ὁποῖα δέν ἦσαν ἀνελεύθερα, ἐπειδή δέν εἶχαν δημοκρατία.

Ἡ ταύτισις δημοκρατίας - ἐλευθερίας ὁδηγεῖ στόν ***παραλογισμό***, ὅτι δίχως δημοκρατία δέν ὑπάρχει ἐλευθερία. Ἡ ἄποψις αὐτή καταλήγει στό ἐξωφρενικό συμπέρασμα, ὅτι ἀνελεύθερα καθεστῶτα ὡδήγησαν τόν Ἑλληνισμόν ***εἰς ὑψηλούς πολιτισμούς καί στήν παγκόσμιον κυριαρχίαν***, ὄχι μίαν, ἀλλά πολλάς φοράς.

Ἡ ἐλευθερία δέν ἀνεκαλύφθη, μετά τήν δημοκρατίαν, οὔτε τήν ἔφερεν αὐτή στούς λαούς. Οὔτε εἶναι τυχαῖον, ὅτι δύο κατ' ἐξοχήν δημοκρατίαι ἡ Γαλλική καί ἡ Ἀγγλική τιμοῦν ὡς ἐθνικούς ἥρωας δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἔκλεισαν τό κοινοβούλιον (Μ. Ναπολέων, Κρόμγουελ). Ἄλλο πρᾶγμα ἡ δικαιοσύνη, ἄλλο ἡ νομιμότης, ἄλλο ἡ ἐλευθερία κι' ἄλλο ἡ δημοκρατία. Σκοπίμως ἡ βουλευτοκρατία τά σαλατοποιεῖ. Δέν εἶναι ὅμως τοῦ παρόντος νά ἐπεκταθῶ, διότι ἐδῶ διαπραγματευόμεθα διαφορετικόν θέμα, ἀπό τό ὁποῖον δέν πρέπει νά παρεκλίνωμεν.

Νά γνωρίζουν πάντως οἱ κ.κ. καθηγηταί, ὅτι τά νομικά συγγράμματα πρέπει νά γράφωνται συμφώνως πρός τήν ***νομικήν ἀλήθειαν*** καί νά μή καθίστανται ὑποχείρια τοῦ πολιτεύματος, τοῦ ὁποιουδήποτε πολιτεύματος.

Ἡ πολιτική ἐμπάθεια δέν ἁρμόζει εἰς ἐπιστήμονας π.χ. ὁ Κ. Μαυριᾶς ("Συνταγματικό Δίκαιο", ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα 2002, σελ. 322) γράφει:

"*Ἡ διαστροφική αὐτή πρακτική τῶν θεσμῶν ἔδωσε τό πρόσχημα στούς -καθοδηγούμενους ἀπό τούς ἀλλοδαπούς προστάτες τους- πραξικοπηματίες νά καταλύσουν τήν 21η Ἀπριλίου 1967 τό δημοκρατικό πολίτευμα*". Ὁ Κ. Μαυριᾶς γράφων "*περί ἀλλοδαπῶν προστατῶν*" συκοφαντεῖ ἀοριστολογῶν, ἐκτός κιάν ἠκολούθει τήν ἐπιστημονικήν μέθοδον τῆς παρουσιάσεως ἀποδείξεων. Ποῖοι ἦσαν οἱ ἀλλοδαποί προστάται; Νά τούς κατονομάση, ἄλλως συκοφαντεῖ. Ἀκόμη θά ἠδύνατο νά ἐρωτήση κάποιος τόν Κ. Μαυριᾶ: "*Ὁμιλεῖτε διά πραξικοπηματίας. Πῶς κρίνετε τάς ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Α.Π. καί τοῦ Σ.τ.Ε. πού ἀναγνωρίζουν τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς Ἐπανάστασιν δημιουργήσασαν δίκαιον;*".

Ἡ ἐμπάθεια ἰδίως ἐναντίον τῶν δικαστῶν φαίνεται καί ἀπό τήν συνταγματική (!) πρόβλεψι τῶν διώξεών των μέ εἰδικόν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος (118, παρ. 2) τό ὁποῖον ὁρίζει:

"*2. Ανώτατοι δικαστικοί λειτουργοί που δεν υπηρετούσαν κατά την έναρξη της ισχύος της συντακτικής πράξης της 4/5 Σεπτεμβρίου 1974 «περί αποκαταστάσεως της τάξεως και ευρυθμίας εν τη Δικαιοσύνη», και υποβιβάστηκαν σύμφωνα με την πράξη αυτή λόγω του χρόνου που πραγματοποιήθηκε η προαγωγή τους, και κατά των οποίων δεν ασκήθηκε η κατά το άρθρο 6 της ίδιας συντακτικής πράξης πειθαρχική δίωξη, παραπέμπονται υποχρεωτικά από τον αρμόδιο Υπουργό στο Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο μέσα σε τρεις μήνες από την ισχύ του Συντάγματος.*

Τό Ανώτατο Πειθαρχικό Συμβούλιο αποφαίνεται αν οι συνθήκες της προαγωγής μείωσαν το κύρος και την ιδιάζουσα υπηρεσιακή θέση εκείνου που είχε προαχθεί και

αποφαίνεται οριστικά αν θα αποκτήσει πάλι ή όχι το βαθμό που έχασε αυτομάτως, καθώς και τα δικαιώματα που συνδέονται με αυτόν· αποκλείεται η είσπραξη αναδρομικά διαφοράς αποδοχών ή σύνταξης.

Η απόφαση εκδίδεται υποχρεωτικά μέσα σε τρεις μήνες από την παραπομπή".

Ἀπό τά παραπάνω συνάγεται ὁ διωγμός Ἀνωτάτων (γιατί κι᾽ ὄχι ἄλλων;) δικαστικῶν λειτουργῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι τόσον καταφανής, διότι κιάν ἀκόμη δικαιωθοῦν δέν δικαιοῦνται νά εἰσπράξουν ὅσα χρήματα ἐξ ἀποδοχῶν ἤ συντάξεως παρανόμως τούς ἐστέρησαν.

Γεννᾶται τό ἐρώτημα : Ἔχομεν Ἀξιωματικούς, καθηγητάς Πανεπιστημίου καί Ἀνωτάτους Δικαστικούς, οἱ ὁποῖοι καταδιώκονται, ἀπό ποίους;;;

Πραγματικῶς εἶναι ἐξωφρενικόν κάποιοι ἀπίθανοι τυχάρπαστοι πολιτικάντηδες νά παριστάνουν τόν ἐκφραστήν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ νά καταδιώκουν Ἀξιωματικούς, καθηγητάς Πανεπιστημίου καί Ἀνωτάτους Δικαστικούς, διότι ἀληθῶς ἤ ψευδῶς εἶχαν συνεργασίαν μέ τήν *"χούντα"*. Μάλιστα ἐτέθη ὡς προϋπόθεσις διά τήν ἐκλογήν καθηγητῶν τό ... *"δημοκρατικόν ἦθος"*. Δηλαδή εἷς ἐπιφανής καθηγητής ἰατρικῆς δέν κρίνεται μόνον βάσει τῆς ἐπιστημονικῆς του ἀξίας, ἀλλά καί βάσει τοῦ δημοκρατικοῦ του ἤθους! Τά ἴδια καί εἷς φυσικός, χημικός κ.λ.π. Πολλοί διαπρεπεῖς καθηγηταί ἀπελύθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των προσωρινῶς ἤ ὁριστικῶς, διότι συνειργάσθησαν μέ τήν *"χούντα"* ἀπελύθησαν δηλαδή ***μέ κριτήρια πολιτικά κί᾽ ὄχι ἐπιστημονικά***.

Συμφώνως λοιπόν πρός τήν λογικήν αὐτήν θά ἔπρεπε ὁ γνήσιος δημοκράτης προκειμένου νά χειρουργηθῆ νά ἐξετάζη τά πολιτικά φρονήματα τοῦ χειρουργοῦ καί ἄν ὁ ἰατρός εἶναι δημοκράτης νά χειρουργῆται, ἐνῶ ἄν εἶναι ἀκροδεξιός, βασιλικός, χουντικός κ.λ.π. νά μή χει-

ρουργῆται, ἀλλά νά ἀναζητῆ δημοκράτην χειρουργόν.

Ὅλαι αὐταί αἱ ἀνοησίαι ἐξυπηρετοῦν, ὅσους ἔχουν μοναδικόν προσόν τήν δημοκρατικότητά των καί οὐδεμίαν προσωπικήν ἀξίαν.

Μέ τήν συντακτικήν πρᾶξιν τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1974 "*περί ἀποκαταστάσεως τῆς νομιμότητος είς τά Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἱδρύματα*" καί τήν συντακτικήν πρᾶξιν τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1974 "*περί ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως καί εὐρυθμίας ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ*" ἡ μεταπολίτευσις κατεδίωξε ὅσους "*συνειργάσθησαν*" μετά τῆς δικτατορίας.

Αἱ συντακτικαί αὐταί πράξεις διατυπωθεῖσαι είς ἄπταιστον καθαρεύουσαν (ἀργότερον ὁ "ἐθνάρχης" ἀνεκάλυψε κι᾽ ἐπέβαλε τήν δημοτικήν, δίχως νά συμβουλευθῇ κάποιον, οὔτε τήν Ἀκαδημίαν ἤ τά Πανεπιστήμια) τιμωροῦν ὅσους ἐπί 21ης Ἀπριλίου διωρίσθησαν είς Ἀξιώματα ἤ καθ᾽ ὁποιονδήποτε τρόπον συνειργάσθησαν μέ τό καθεστώς. Ἀσφαλῶς αἱ συντακτικαί αὐταί πράξεις ἐξεδόθησαν, ***μετά τήν τιμωρουμένην ὑπ᾽ αὐτῶν πρᾶξιν καί κατ᾽ ἀρχήν δικαίου δέν ἰσχύουν ἀναδρομικῶς***. Ἀλλά τοῦτο ὀλίγον ἐνδιέφερε τόν "ἐθνάρχην" Καραμανλῆν.

Ἡ πρώτη Συντακτική πρᾶξις ἀναφέρει (ἄρθ. 10):

"***Ἄρθρον 10.-*** *1. Καθηγηταὶ ἢ Ὑφηγηταί, διορισθέντες εἰς θέσεις Ὑπουργοῦ ἢ Ὑφυπουργοῦ, Γενικοῦ Γραμματέως Ὑπουργείου, Νομάρχου, ἢ εἰδικοῦ νομικοῦ ἢ πολιτικοῦ συμβούλου παρά τῷ Πρωθυπουργῷ ἢ τοῖς Ἀντιπροέδροις ἢ τοῖς Ὑπουργοῖς τῆς Κυβερνήσεως, Διοικητοῦ ἢ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης καὶ τῆς ΕΤΒΑ ἐξαιρουμένων τῶν ἐξελιχθέντων εἰς τὰς ἀνωτέρω παρὰ Τραπέζαις θέσεις ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν μονίμων ἐν αὐταῖς ὑπαλλήλων ὡς καὶ οἱ διατελέσαντες μέλη τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς μετὰ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 καὶ μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου 1974,*

τίθενται ὑποχρεωτικῶς, ἅμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ παρόντος, εἰς διαθεσιμότητα διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ παραπέμπονται εἰς τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰδικόν πειθαρχικόν συμβούλιον μὲ τὸ ἐρώτημα τῆς ὁριστικῆς ἢ προσωρινῆς ἀπολύσεως. Εἰς περίπτωσιν ἀπαλλακτικῆς ἀποφάσεως τοῦ ὡς ἄνω συμβουλίου οἱ ἀνωτέρω καθηγηταὶ ἢ ὑφηγηταὶ παραμένουν ἐν διαθεσιμότητι μέχρι λήξεως τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1975 - 1976. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡς εἴρηται διαθεσιμότητος οὗτοι λαμβάνουν τὸ ἥμισυ τῶν ἀποδοχῶν των.

2. Καθηγηταὶ καὶ Ὑφηγηταί, καθ' ὧν ἤθελον προκύψει βάσιμοι ἐνδείξεις πολιτικῆς συνεργασίας, ἐξερχομένης τοῦ κύκλου τῶν νομίμων καθηκόντων αὐτῶν, μετὰ τῶν ἀπὸ 21.4.1967 μέχρις 23.7.1974 ἀσκησάντων τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν, ἢ συμπεριφορᾶς συντελούσης εἰς κατάλυσιν τῆς πανεπιστημιακῆς αὐτοτελείας ἢ τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐλευθεριῶν, παραπέμπονται, διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἐκδιδομένης ἐντὸς προθεσμίας δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ἐνώπιον εἰδικοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου.

3. Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰδικὸν πειθαρχικὸν συμβούλιον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἢ ἑνὸς ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων αὐτοῦ, ὡς Προέδρου, ὡς καὶ ἐκ τεσσάρων Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας καὶ τεσσάρων τακτικῶν καθηγητῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὡς μελῶν. Οὗτοι ὁρίζονται διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Προεδρικόν Διάταγμα ἐκδιδόμενον προτάσει τῶν αὐτῶν Ὑπουργῶν καθορίζει τὰ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ ὡς ἄνω συμβουλίου, ὅπερ δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ποινὰς τῆς ὁριστικῆς ἢ μέχρι

τριῶν ἐτῶν προσωρινῆς ἀπολύσεως.

4. Τὸ ὡς ἄνω πειθαρχικόν συμβούλιον ὀφείλει ὅπως περατώσῃ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις ἐντὸς προθεσμίας ἕξ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς πειθαρχικῆς ἀγωγῆς".

Καὶ ἡ ἄλλη συντακτική πρᾶξις ὁρίζει (ἄρθ. 6 καί 10):

"**Ἄρθρον 6.**- *Οἱ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 3 λειτουργοὶ ἡ προαγωγὴ τῶν ὁποίων ἀκυροῦται κατὰ τὰ εἰς τὴν αὐτὴν παράγραφον ὁριζόμενα παραπέμπονται εἰς τὸ κατ' ἄρθρον 111 τοῦ Συντάγματος Συμβούλιον πρὸς κρίσιν τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἅς ἐγένετο ἡ προαγωγή των εἰς τοὺς περὶ ὧν αἱ αὐταὶ διατάξεις βαθμοὺς καὶ θέσεις, τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐξεπλήρωσαν οὗτοι τὰ καθήκοντά των καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς αὐτῶν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας, διαρκούσης τῆς περιόδου ἀπὸ 21 Ἀπριλίου 1967 μέχρις 23 Ἰουλίου 1974, ἐκτιμωμένης ἰδιαιτέρως ὡς στοιχείου ἐπιβαρυντικοῦ τῆς ἀναμίξεως αὐτῶν εἰς πράξεις, δι' ὧν καταρρίπτεται τὸ κῦρος τῶν ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς ἀνεξαρτήτου δικαιοσύνης. Μέχρι τῆς ὁριστικῆς κρίσεως αὐτῶν ὁπωσδήποτε δὲ μέχρι λήξεως τοῦ ἀρχομένου δικαστικοῦ ἔτους, οὗτοι δὲν μετέχουν καθ' οἱονδήποτε τρόπον τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δικαστηρίου.*

Ἄρθρον 10.- *1. Ἐντὸς τριμήνου ἀποκλειστικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῆς παρούσης ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐγείρει τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστικοῦ συμβουλίου, κατὰ παντὸς δικαστικοῦ λειτουργοῦ, ἐμφανιζομένου βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, ὡς ὑποπεσόντος εἰς πειθαρχικόν παράπτωμα ἀπὸ τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου 1974, ἀναφερόμενον εἰς παράβασιν τῶν κανόνων περὶ ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀσκήσεως τῶν*

συναφῶν πρὸς τὴν λειτουργίαν ταύτης καθηκόντων, ἢ εἰς παράβασιν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν λειτουργίαν καὶ τάξιν τῶν δικαστηρίων καὶ τὰς ἐκ τούτων δημιουργουμένας ὑπηρεσιακὰς σχέσεις καὶ ὑποχρεώσεις κανόνων, ἢ τέλος, εἰς μὴ ἀξιοπρεπῆ ἐνέργειαν ἢ συμπεριφοράν, ἐκδηλωθεῖσαν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας, κατὰ τρόπον θίγοντα τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρον τῆς Δικαιοσύνης.

2. Ὁμοίως, ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ἐγείρει τὴν πειθαρχικὴν ἀγωγήν, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ ὁριζόμενα κατὰ παντὸς δικαστικοῦ λειτουργοῦ διορισθέντος εἰς θέσιν Ὑπουργοῦ ἢ Ὑφυπουργοῦ ἢ Γενικοῦ Γραμματέως Ὑπουργείου διαρκούσης τῆς ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ περιόδου".

Θά παρατηρήσωμεν, ὅτι ἐνῶ οἱ δικασταί ἐδιώκοντο ἡ συντακτική πρᾶξις ὥριζε, ὅτι αἱ ἀποφάσεις των ἰσχύουν! Ὅσοι δικασταί ἤ καθηγηταί συνειργάσθησαν μέ τήν 21ην Ἀπριλίου δέν κακοεχαρακτηρίσθησαν πολιτικῶς, ἀλλά ἠθικῶς καί ἐδιώχθησαν πειθαρχικῶς, διότι ἐμείωσαν τό κῦρος τῆς δικαιοσύνης καί τῶν πανεπιστημίων! Πρός τοῦτο συνεστήθησαν εἰδικά πειθαρχικά συμβούλια, τά ὁποῖα κατεδίωξαν τούς ἀντιφρονοῦντας καί προώθησαν τούς ἡμετέρους. Ὁ "ἐθνάρχης" θά καυχηθῆ, ὅτι ἐδίωξε πλέον τῶν 100.000 ἀνθρώπων ὡς "*χουντικῶν*". Καθηγηταί πανεπιστημίων δέν ἐκρίθησαν βάσει τῆς ἐπιστημονικῆς των ἱκανότητος, ἀλλά βάσει τῶν πολιτικῶν τους ἰδεῶν. Ὅποιος δηλαδή ἦτο ὑπέρ τῆς 21ης Ἀπριλίου ἔπρεπε νά ἀπολυθῆ. Δικασταί δέν ἐκρίθησαν βάσει τῶν προσόντων των, ἀλλά βάσει τῶν πολιτικῶν ἰδεῶν τους. Ὅσοι ἐξ ἐκείνων καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐθεωρήθησαν προσκείμενοι στό Στρατιωτικόν καθεστώς ἐξεβλήθησαν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐννοεῖται ὅτι μέ τέτοια κριτήρια θίγεται πᾶσα ἔννοια

νομιμότητος. Καθηγηταί, δικασταί κ.λ.π. ἀπολύονται ἤ τιμωροῦνται μόνον ἐφ' ὅσον παρέβησαν συγκεκριμένους νόμους προϋπάρξαντας τῶν ἐπιληψίμων πράξεών τους, αἱ ὁποῖαι εἶναι ποινικῶς ἤ πειθαρχικῶς ἐλεγκτέαι, διότι ἀκριβῶς ἐτελέσθησαν, ἐνῶ ἀπηγορεύοντο ἐκ τῶν συγκεκριμένων νόμων.

Ἀρκετοί πιστεύουν, ὅτι κατά τεκμήριον ἥρωες (λόγῳ παρασήμων) Ἀξιωματικοί ἔθιξαν τό "κῦρος καί τό γόητρον" τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ' εὐτυχῶς τό ἀποκατέστησαν ἀστράτευτοι, ἄεργοι "*πολιτικοί*"!!!

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 753/1973 ἀποφάσεώς της ἔκρινε, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ***ὑπῆρξε ἐπανάστασις*** κι' ὡς τοιαύτη ἐξέδωσε τήν συντακτική πρᾶξιν τῆς 1ης Ἰουνίου 1973 "*ἐπί τῇ καταργήσει τῆς Βασιλείας καί ἐκπτώσει τοῦ Βασιλέως καί τῶν διαδόχων αὐτοῦ πρός ἐγκαθίδρυσιν Προεδρικῆς Δημοκρατίας συνιστώσῃ ἐπανάστασιν...*". Αὐτά ἀπεφάνθη ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τώρα οἱ κ.κ. Ἀεροπαγῖται χαρακτηρίζουν τήν 21ην Ἀπριλίου παράνομον κι' ὅποιος εἴπει κάποιον καλόν λόγον δι' ἐκείνην θά διωχθῇ, δι' ἐξύμνησιν κακουργήματος. Ἔτσι ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος τάσσεται μέ τόν ἑκάστοτε κρατοῦντα πρᾶγμα τό ὁποῖον δέν προάγει τό κῦρος του, ὡς Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Χώρας.

Ἀπό καθαρᾶς νομικῆς ἀπόψεως ἡ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθμ. 753/1973 τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶναι ἔγκυρος, ὀρθή καί ἀπολύτως ᾐτιολογημένη, διότι τήν Βασιλεία τήν κατήργησε ἡ 21η Ἀπριλίου, συνεπῶς ἤλλαξε τήν μορφήν τοῦ πολιτεύματος, ἐπεκράτησε καί ἑπομένως ἐδημιούργησε δίκαιον, τό ὁποῖον ἀνεγνώρισε ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀφοῦ τήν νομοθεσίαν τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐφήρμοζε.

Τώρα ὁ Ἄρειος Πάγος θεωρεῖ τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς μή δημιουργήσασαν δίκαιον κατά βάναυσον παραβίασιν

τῆς ***νομικῆς ἀληθείας***, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπί ἑπταετίαν ἐφήρμοζε τό δίκαιον αὐτῆς καί κατά παραβίασιν τῆς ***ἱστορικῆς ἀληθείας***, ἀφοῦ ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς γνωστόν ἐκυβέρνησε καθ' ἅπασαν τήν ἐπικράτειαν. Ἐν τέλει ἄς ἴδουν οἱ κ.κ. Ἀεροπαγῖται ποίαν ὑπογραφήν φέρουν τά ἔγγραφα προαγωγῆς τῶν δικαστῶν. Φέρουν τήν ὑπογραφήν τοῦ Συνταγματάρχου Γεωργίου Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο Πρόεδρος Δημοκρατίας. Τότε διατί οὐδείς ἀντέδρασε; Ἀπλούστατα διότι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο ***ἀνεγνωρισμένον καθεστώς*** προελθόν ἐκ τοῦ πραξικοπήματος ἤ κινήματος ἤ στάσεως ἤ ὁτιδήποτε ἄλλο θέλετε.

Χάριν τῆς δικαίας τοποθετήσεως πρέπει νά τονίσω, ὅτι ὑπάρχουν ***Δικασταί***, οἱ ὁποῖοι καί τώρα θεωροῦν ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου -πάντοτε ἀπό νομικῆς πλευρᾶς- ἐδημιούργησε δίκαιον. Ἀλλά ἄν δημοσιοποιήσουν τήν γνώμην των θά πέσουν ἐπάνω των οἱ τηλεπαρουσιασταί καί θά τούς καθυβρίσουν, ὁ ὑπουργός θά τούς θέση εἰς διαθεσιμότητα καί μετά θά τούς ἐκδιώξουν ἀπό τό σῶμα, ὡς στερουμένων δημοκρατικοῦ ἤθους! ὡς ἐάν ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης καί ἡ νομική ἐπιστήμη ἐξαρτῶνται, ἀπό πολιτικά φρονήματα.

Ὁ κάθε νομικός διερωτᾶται, μέ ποίαν συνταγματικήν λογικήν ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας (!) Στρατηγός Γκιζίκης ἐπανέφερε ὅλο τό Σύνταγμα τοῦ 1952, πλήν τῶν ἄρθρων περί Βασιλείας; Ποῖος τοῦ ἔδωσε τό δικαίωμα αὐτό, τό ὁποῖον νομικῶς οὐδείς εἶχε παρά μόνον μία βουλή συντακτική, οὔτε κάν ἀναθεωρητική, διότι αὕτη δικαιοῦται νά ἀναθεωρῆ μή ἐπουσιώδεις διατάξεις τοῦ Συντάγματος καί ποτέ τήν μορφήν τοῦ πολιτεύματος. Ὅλη ἡ νομολογία, ἡ νομική θεωρία καί τά νομικά θέσφατα κατεπατήθησαν ἐν μιᾷ νυκτί ὑπό τοῦ ἐθνάρχου (!) Κ. Καραμανλῆ, ὁ ὁποῖος εὐγνωμονῶν τά Ἀνάκτορα, διά τήν πρός αὐτόν εὔνοιαν τοῦ παρελθόντος, κατήργησε τήν Βασι-

λείαν ἐτσιθελικῶς ἐν τῇ πράξει καί κατόπιν ἐζήτησε τήν ἔγκρισιν τοῦ κυριάρχου (!) Ἑλληνικοῦ Λαοῦ δι᾽ ἑνός δημοψηφίσματος διεξαχθέντος ἐπί ἀνίσοις ὅροις, παραβιασθείσης οὕτω τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων, ἐν τῇ ἀντιπαραθέσει. Ἀλλά αὐτά εἶναι ψιλά γράμματα.

Γενικῶς εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ τρόπος, διά τοῦ ὁποίου ὁ ἐθνάρχης (!) Κ. Καραμανλῆς ἀπέδωσε στόν Ἑλληνικόν Λαόν τά κυριαρχικά του δικαιώματα καί τήν ἐλευθερίαν του, πού τοῦ τήν ἐστέρησε ἡ *"Χούντα"* τῶν Ἀξιωματικῶν καί εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ τρόπος, διότι ὁ ἐθνάρχης (!) καθ᾽ ὅλην τήν διάρκειαν τῆς 21ης Ἀπριλίου ***οὐδέν ἔπραξε ἐναντίον τῆς Χούντας***, πλήν μιᾶς συνεντεύξεως στήν γαλλική ἐφημερίδα «Monde» (29 Νοεμβρίου 1967) ὅπου ἐχαρακτήρισε τήν χούνταν ἐπανάστασιν! Κι᾽ ὅμως χάριν εἰς αὐτόν τόν ἀπόντα διεσώθησαν αἱ ἐλευθερίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καί τά κυριαρχικά του δικαιώματα! Θαῦμα.

Ὁ Α. Ράϊκος ("Συνταγματικό δίκαιο", ἐκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 1989, τόμος Α΄, σελ. 100) εἶναι κατηγορηματικός: ""Εφαρμόστηκε ἐν προκειμένῳ ἡ γενικά ἀναγνωρισμένη ἀρχή τοῦ δημοσίου δικαίου ὅτι ***«ἡ ἐπανάστασις ἐπικρατήσασα δημιουργεῖ δίκαιον»***. Ὡς *"ἐπικρατήσασα ἐπανάστασις"* θεωρήθηκε ἀπό τήν κρατοῦσα γνώμη, ὁποιαδήποτε βιαία πολιτειακή μεταβολή πού ἐπικράτησε, ἀνεξάρτητα ἀπό τόν χαρακτῆρα της ὡς ἐπανάστασις ἤ πραξικοπήματος... ***Συνεπῶς ἡ κρατοῦσα γνώμη θεωρεῖ καί τό πραξικόπημα πού ἐπικρατεῖ ὡς πηγή δικαίου***".

Ἐκτός τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ἦλθαν καί τά δικαστήρια, τά ὁποῖα ἐνομολόγησαν ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο ἐπανάστασις καί ἦσαν νόμιμοι αἱ συνταγματικαί πράξεις τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Ἡ ὑπ᾽ ἀριθμ. ἀποφ. 2468/1968 τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἀναφέρεται στήν *"καθαρῶς κυβερνητικήν ἐξουσίαν, ἀσκηθεῖσαν ὑπό τῆς Κυβερνήσεως τῆς προελθούσης ἐκ τῆς **ἐπαναστατικῆς** μεταβο-*

λῆς τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 καί ἀσκούσης ἔκτοτε τήν πολιτικήν ἐξουσίαν ἐν τῇ χώρᾳ". Τελικῶς γίνεται δεκτόν ὅτι : *"Τό Δικαστήριο ἀνεγνώρισε ἀνεπιφύλακτα τό κῦρος τῶν συντακτικῶν πράξεων τῆς δικτατορικῆς κυβερνήσεως ἡ ὁποία προῆλθε ἀπό τό στασιαστικό κίνημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 καί μάλιστα ἀρχικά μέ τήν αἰτιολογία ὅτι τό κίνημα αὐτό ἀποτελοῦσε* ***ἐπανάσταση****"* (Α. Ράϊκος ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 100). Ἐπίσης ὁ Ἄρειος Πάγος στήν ὑπ' ἀριθμ. 496/1970 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας του ἀποφαίνεται ὅτι : "Ἐπειδή ἡ ΚΔ'/1968 συντακτική πρᾶξις "περί ἐξυγιάνσεως τῆς τακτικῆς δικαιοσύνης" ἔχει πλήρη ἰσχύν ὡς ἐκδοθεῖσα ὑπό κυβερνήσεως προερχομένης ἐξ ***ἐπαναστάσεως ἥτις ἐπικρατήσασα ἐδημιούργησε δίκαιον...***". Τά ἴδια ἐπαναλαμβάνει κι' ἄλλη ἀπόφασις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀριθμ. 753/1973).

Ὅταν ἔπεσε ἡ 21η Ἀπριλίου ὁ Ἄρειος Πάγος ἔπαυσε νά τήν θεωρῇ ἐπανάστασιν καί πηγήν δικαίου, ἀλλά παράνομον ἐνέργειαν. Πρό πολλῶν ἐτῶν τά ἀνέλυσε αὐτά ὁ Ν. Ν. Σαρίπολος ("Ἑλληνικόν Συνταγματικόν Δίκαιον", τόμος Α', σελ. 42 κ.ἑ.) ὁ ὁποῖος εὐστόχως παρατηρεῖ ὅτι : "πᾶσα δ' ἐπανάστασις ἀποτυχοῦσα μέν καί καταπνιγεῖσα ἀποτελεῖ παρανομίαν, ἐπιτυχοῦσα δέ καί θριαμβεύσασα... δημιουργεῖ δίκαιον". Ἄρα ἐπανερχόμεθα στήν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ νομιμότης κρίνεται ἀπό ***τό πραγματικόν γεγονός τῆς ἐπικρατήσεως***.

Αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἐπιτυγχάνει ἡ 21η Ἀπριλίου; Τότε εἶναι ἐπανάστασις καί δημιουργεῖ δίκαιον. Ἀποτυγχάνει ἡ 21η Ἀπριλίου; Τότε εἶναι παράνομος ἐνέργεια καί δικάζεται ποινικῶς.

Τό ἴδιον ἐδίδαξε καί ὁ Χ. Σγουρίτσας ("Ἐπανάστασις, Πολιτεία καί Δίκαιον", σελ. 49) ὅπου θεωρεῖ τό πραξικόπημα ***μορφήν ἐπαναστάσεως*** τῆς ὁποίας *"αἱ διαταγαί εἶναι κανόνες δικαίου, εἶναι ἡ νέα ἔννομος τάξις ἐπί τῇ βάσει τῆς ὁποίας κρίνεται ἐφ' ἑξῆς τί εἶναι δίκαιον καί τί*

ἄδικον" (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 248 κ.ἑ.).

Μετά τήν ἀποτυχίαν τοῦ βασιλικοῦ κινήματος τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1967 καί τήν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἡ 21η Ἀπριλίου ἀπεφάσισε νέαν συνταγματικήν ὀργάνωσιν τῆς πολιτείας. Συνεκροτήθη εἰκοσαμελής ἐπιτροπή ἐκ νομικῶν, ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ ἐπιτίμου Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Χ. Μητρέλια, ἡ ὁποία ἐξεπόνησε Σύνταγμα εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952. Κατόπιν πολλῶν συζητήσεων διεμορφώθη τό ὁριστικόν κείμενον καί τήν 29ην Σεπτεμβρίου 1968 διεξήχθη δημοψήφισμα, κατά τό ὁποῖον ἐνεκρίθη (ὑπέρ 92,108%) τό νέον Σύνταγμα. ***Ὁ δέ Ἄρειος Πάγος ἐπεκύρωσε*** τό ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος καί τό ψηφισθέν σύνταγμα ἐτέθη ἀμέσως (15 Νοεμβρίου 1968) ἐν ἰσχύϊ, πλήν ὡρισμένων διατάξεων, πού θά ἴσχυαν ἀργότερον. *"Τό σύνταγμα τοῦ 1968 ὑπῆρξε προϊόν ἐπαναστάσεως ὅπως ἀκριβῶς σχεδόν ὅλα τά ἀπό τοῦ 1844 Ἑλληνικά Συντάγματα, τά ὁποῖα κατηρτίσθησαν κατόπιν ἐπαναστάσεως ἤ πραξικοπήματος"* (Θ. Παπακωνσταντίνου "Πολιτική Ἀγωγή", ἔκδ. "Καμπανᾶς", Ἀθήνα, 1970, σελ. 230). Τό Σύνταγμα αὐτό προσδιώρισε ρητῶς ὡς μορφή τοῦ πολιτεύματος τήν βασιλευομένην δημοκρατίαν καί ἀπηγόρευσε (ἄρθ. 2 παρ. 1 καί 173, παρ. 1) τήν δι' ἀναθεωρήσεως μεταβολήν αὐτῆς. Ἀπό οὐσιαστικῆς ἀπόψεως τό Σύνταγμα τοῦ 1968 ἦτο πλῆρες θετικῶν καινοτομιῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ μείωσις τῶν βουλευτῶν εἰς 150. Παρά τήν ἀπαγόρευσιν τῆς μεταβολῆς τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας αὔτη ἐγένετο, μέ νέο δημοψήφισμα τήν 29ην Ἰουλίου 1973 συμφώνως πρός τό ὁποῖον ἡ ὑπερψήφισις τοῦ *"Ναί"* ἐσήμαινε ἀλλαγήν τοῦ πολιτεύματος εἰς προεδρικήν κοινοβουλευτικήν δημοκρατίαν, ὅπως καί συνέβη ἀφοῦ τό 77,20% τῶν ψηφισάν-

των εἶπεν *"Ναί"*. Ἐκ τῶν πρώτων πού ὑπερήσπισαν τήν Βασιλείαν τότε ὑπῆρξεν ὁ "ἐθνάρχης" Καραμανλῆς(!) μέ δηλώσεις του (16 Ἰουνίου 1973 καί 19 Ἰουνίου 1973).

Τό Σύνταγμα τοῦ 1973 ἐδημοσιεύθη στήν ἐφημερίδα τῆς κυβερνήσεως μέ τό Π. Διάταγμα 370/1973 ***μετά τήν ἐπεξεργασία, πού ἔκανε ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας***.

Ἐπειδή ἀνεφέρθημεν στό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας νά γράψω καί κάτι διά τόν Πρόεδρόν του ***Μιχ. Στασινόπουλον***, ἄριστον ἐπιστήμονα, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξα φοιτητής καί ὁ ὁποῖος διετέλεσε πρῶτος ἐκλεγμένος Πρόεδρος Δημοκρατίας.

Ὅταν ἀπεβίωσε ἐδημοσιεύθη ("Ἐλευθεροτυπία" 1-11-2002) τό βιογραφικόν του σημείωμα, ὅπου διαβάζομεν, ὅτι τό 1943 ἔγινε Σύμβουλος Ἐπικρατείας καί τακτικός καθηγητής Διοικητικοῦ Δικαίου στήν Πάντειο Σχολή. Δηλαδή κατά τήν διάρκειαν τῆς κατοχῆς, πού ἄλλοι ἔκαναν ἀντίστασιν ἤ ἀπέθνησκον ἐκ πείνης ὁ Στασινόπουλος ἐτακτοποίει τήν σταδιοδρομίαν του. Διαβάζομεν ἐπίσης στό βιογραφικόν του, ὅτι *"τό 1969 ἐξέδωσε ἀπορριπτική ἀπόφαση γιά τήν νομιμότητα τοῦ δικτατορικοῦ καθεστῶτος τῶν Συνταγματαρχῶν..."*. Πότε συνέβη αὐτό; Ἀπεναντίας γνωρίζω δύο ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (2468/1968 καί 503/1969) μέ πρόεδρον τόν Στασινόπουλον, διά τῶν ὁποίων ἀνεγνωρίζετο ἡ δικτατορία τῶν Συνταγματαρχῶν, ὡς ἐπανάστασις δημιουργήσασα δίκαιον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ δημοκρατικότης τῶν κ.κ. καθηγητῶν θεωρεῖ τά ἐθνικιστικά καθεστῶτα ἀνελεύθερα, δικτατορικά, καταπιεστικά, στερητικά τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἐνῶ τά κομμουνιστικά (ἱστορική ἀνάμνησις πλέον) τά θεωρεῖ *"σοσιαλιστικάς δημοκρατίας"* καί στά βιβλία των παραθέτουν *"Συντάγματα Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν"*!!!

Οἱ καθηγηταί Κ. Μαυριᾶς καί Α. Παντελῆς ἐδημοσι-

ευσαν τόμον (ἔκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 1990, σελ. 756) μέ τά Συντάγματα, ὅπου στό ἐξώφυλλον ἀναφέρονται ἐντός πλαισίου "*Συντάγματα Δυτικῶν Δημοκρατιῶν*" καί "*Συντάγματα Σοσιαλιστικῶν Δημοκρατιῶν*". Ὥστε τά καθεστῶτα Στάλιν, Μπρέζνιεφ, κ.λ.π. ἦσαν δημοκρατίαι καί μάλιστα σοσιαλιστικαί...

Ἡ ἀναφορά τῶν συνταγματικῶν κειμένων (!) τῶν σοσιαλιστικῶν δημοκρατιῶν ἀρχίζει μέ τήν "*διακήρυξη τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐργαζομένου καί ὑπό ἐκμετάλλευση λαοῦ τοῦ 1918*" πού ἐξέδωσε ὁ Λένιν, γνωστός δημοκράτης καί προτάσεις τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν. Παρατίθεται μάλιστα καί τό "*σοβιετικό Σύνταγμα τοῦ 1977-88*". Στόν πρόλογόν του διαβάζομεν:

"*Ἡ Μεγάλη Ὀκτωβριανή Σοσιαλιστική Ἐπανάσταση, πού ἔγινε ἀπό τούς ἐργάτες καί ἀγρότες τῆς Ρωσίας κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καί μ' ἐπικεφαλῆς τόν Β.Ι. Λένιν, ἀνέτρεψε τήν ἐξουσία τῶν καπιταλιστῶν καί τῶν μεγαλογαιοκτημόνων, σύντριψε τά καταπιεστικά δεσμά, ἐγκαθίδρυσε τή δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, καί δημιούργησε τό Σοβιετικό Κράτος, ἕνα κράτος νέου τύπου, βασικό ὅπλο γιά τήν ὑπεράσπιση τῶν ἐπαναστατικῶν κατακτήσεων, τήν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ καί τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἄρχισε ἡ κοσμοϊστορική στροφή τῆς ἀνθρωπότητας ἀπό τόν καπιταλισμό στό σοσιαλισμό*".

Τελικῶς ἡ κοσμοϊστορική στροφή δέν ἐπραγματοποιήθη, διότι τό μαρξιστικό ὄχημα ἀνετράπη ἀκριβῶς ἐπάνω στήν στροφή. Στό ἄρθρον 2 ἀναφέρεται ὅτι "*ὅλη ἡ ἐξουσία στήν ΕΣΣΔ ἀνήκει στό λαό*"!!! Τά σχόλια δικά σας.

Τό ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἀπετέλεσε ***καθεστώς*** τό ἀναγνωρίζουν καί αὐτοί οἱ ἀντίπαλοί της π.χ. ἡ γαλλική ἐφημερίς «Monde» (5-12-1967) ὁμιλεῖ διά "*τούς ἀντιπάλους τοῦ καθεστῶτος*", "*τό καθεστώς τῶν συνταγματαρχῶν*" (15-12-1968), ὁ Σόλων Γρηγοριάδης ("Ἱστορία τῆς Δι-

κτατορίας", ἐκδ. "Καπόπουλος", Ἀθήνα, 1975, τόμος Α', σελ. 100) γράφει: *"Τὸ πρωῒ τῆς 22 Ἀπριλίου 1967 τὸ καθεστὼς τῆς 21 Ἀπριλίου ἀποτελοῦσε πιὰ μιὰ πραγματικότητα. Κανένα σκίρτημα ἀντιδράσεως δὲν ὑπῆρχε ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρον στὸ Βασίλειο τῆς Ἑλλάδος. Ἀπέραντη πλαδαρὴ παθητικότης κυριαρχοῦσε."* καί ἀλλοῦ χαρακτηρίζει τήν 21ην Ἀπριλίου "στρατιωτική ἐπανάσταση" (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 125) καί ἀναφέρει τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ὡς *"Ἑλληνικό καθεστώς", "δικτατορικό καθεστώς", "νέον καθεστώς"* (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 101, 111, 121, 125, 224 κ.λ.π.) καί παρακάτω (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 359) ὁ ἴδιος ἀντιχουντικός συγγραφεύς σημειώνει: *"Τὸ 1968 ἔληγε κλείνοντας τὸν πρῶτο γῦρο τῆς δικτατορίας. Κατὰ τοὺς 20 μῆνες ποὺ διέρρευσαν ἀπὸ τὴν 21 Ἀπριλίου 1967, τὸ στρατιωτικὸ καθεστὼς πέρασε μιὰ σειρὰ κρίσεων καὶ κλονισμῶν ἀλλὰ τελικὰ σταθεροποιήθηκε. Αὐτὸς ὁ κύκλος ἄρχισε μὲ τὴν κατάληψι καὶ τέλειωσε μὲ τὴν ἑδραίωσι τῆς ἐξουσίας.*

Γιατὶ ὁπωσδήποτε στὰ τέλη τοῦ 1968 ἡ δικτατορία εἶχε πιὰ ριζώσει. Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῆς πραγματικότητος ποὺ ἐπικρατοῦσε ἦταν:

α) Διεθνῶς τὸ στρατιωτικὸ καθεστὼς ἦταν ἀνεγνωρισμένο".

Ἐσωτερικῶς λοιπόν τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου εἶχε ριζώσει καί διεθνῶς ἦτο ἀνεγνωρισμένον. Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορική ἀλήθεια τήν ὁποίαν δέν δικαιοῦται νά ἀγνοῆ ἡ νομική ἐπιστήμη καί ἡ δικαιοσύνη.

Ὁ παυθείς ὑπό τῶν Συνταγματαρχῶν Πρωθυπουργός Π. Κανελλόπουλος είς δηλώσεις του πρός τόν Ἑλληνικόν καί ξένον τύπον τήν 27-9-1967 κι' αὐτός ἀπεκάλεσε τήν ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ κινήματος προελθοῦσα κατάστασιν *"καθεστώς 21ης Ἀπριλίου", "τό σημερινόν αὐταρχικόν καθεστώς"* κ.λ.π., ἐπίσης ὁ Στρατηγός Θρ. Τσακαλῶτος ("Ἡ μάχη τῶν ὀλίγων", Ἀθήνα, 1971,

σελ. 233-253) ἀναφέρεται εἰς "*Ἐπανάστασιν*" καί "*ἐπαναστάτας*", ἡ ἐκδότρια ἐφημερίδων καί περιοδικῶν Ἑλένη Βλάχου διέκοψε τήν κυκλοφορίαν τῶν ἐντύπων της καί κατήγγειλε τάς συμβάσεις της μέ τό προσωπικόν, δι' ἐξωδίκου τήν 25-4-1967, ὅπου ἔγραφε: "*Ἡ ἐπανάστασις τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 ἐπικρατήσασα ἀπό τῆς αὐτῆς ἡμέρας, τύποις καί οὐσίᾳ κατήργησε τό σύνταγμα καί ἀσκεῖ τήν διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἐπαναστατικῷ δικαίῳ... τά ὑπό τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως ληφθέντα μέτρα εἶναι μέν νόμιμα, ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι εἶναι μέτρα ἐπικρατησάσης ἐπαναστάσεως...*"!!! (διά περισσότερα εἰς Σ. Γρηγοριάδη ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 113).

"*Ἡ ἐπικρατήσασα ἐπανάστασις*" καί "*τό ἐπαναστατικόν δίκαιον*" τοῦ 1967 μετετράπησαν τό 1974 εἰς πραξικόπημα καί παρανομίαν... Ὁ διωχθείς ὑπό τῆς 21ης Ἀπριλίου κι' ἐν συνεχείᾳ ἀποκατασταθείς ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἀντ. Φλῶρος ἐχαρακτήριζε ὄχι μία, ἀλλά πολλάς φοράς τήν 21ην Ἀπριλίου "καθεστώς" εἰς ἄρθρον του στήν "Καθημερινή" (17-5-1975), ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Χ. Κορυζῆς στό βιβλίον του "*Τό αὐταρχικό καθεστώς*" ἐπανειλημμένως ἀποκαλεῖ τήν 21ην Ἀπριλίου "*καθεστώς*", ὁ Γ. Ράλλης εἰς δηλώσεις του στήν "Ἀκρόπολι" (17-5-1975) ἀποκαλεῖ καί αὐτός τήν 21ην Ἀπριλίου "*καθεστώς*", ὁ Ε. Ἀβέρωφ (ἐφημ. 20-10-1973) εἰς ἀνακοίνωσίν του ἀνέφερε "*τό σημερινό δυναμικό καθεστώς...*" ἀκόμη καί τό φανατικῶς ἀντιχουντικόν γερμανικόν περιοδικόν "Der Spiegel" (27-10-1973) ἐχαρακτήριζε τήν 21ην Ἀπριλίου "*καθεστώς*" ὅπως "*καθεστώς*" ἐχαρακτήριζε τήν 21ην Ἀπριλίου καί ὁ ραδιοφωνικός σταθμός "Deutsche Welle" στόν ὁποῖον ὁ Γ. Μαῦρος εἰς συνέντευξίν του (ἐκπ. 23-9-1973) ὡμίλει περί "*δικτατορικοῦ καθεστῶτος*" ἀλλά καί τό ὑπ' ἀριθμ. 10/1975 βούλευμα τοῦ εἰδικοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου, ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρα-

τείας, διά τοῦ ὁποίου ἐδιώχθησαν Ἀνώτατοι Δικαστικοί λειτουργοί, διότι μετεῖχαν στό συνταγματικόν δικαστήριον, πού προέβλεπε τό Σύνταγμα τοῦ 1968 μνημονεύει τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς "*δικτατορικόν καθεστώς*", ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν εἰς ἐπιστολήν της πρός τήν βουλήν (8-4-1975) ***ἀπεκάλει τήν 21ην Ἀπριλίου "στρατιωτικόν καθεστώς"!***

Οἱ «Times», (8-6-1968), τοῦ Λονδίνου ἔγραψαν "*τό Ἑλληνικό καθεστώς*". Ὁ Γιάννης Γιάνναρης ("Φοιτητικά κινήματα καί Ἑλληνική Παιδεία", ἐκδ. "Ποντίκι", Ἀθήνα, 1993, τόμος Β΄, σελ. 325, 328 κ.ἑ.) χαρακτηρίζει τήν 21ην Ἀπριλίου "*καθεστώς*", τόν ἴδιο χαρακτηρισμό τῆς δίδει κι᾽ ὁ μαρξιστής Βασίλης Ραφαηλίδης στό βιβλίον του ""Ἱστορία τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους 1830-1974" (ἔκδ. "Τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου", Ἀθήνα, 1993, σελ. 443).

Ὁ δημοσιογράφος Γιάννης Μαρῆς («Ἀκρόπολις», 8-8-1974) γράφει περί ""Ἀπριλιανοῦ καθεστῶτος" ὁ "ἐθνάρχης" Καραμανλῆς εἰς δηλώσεις στήν ἐλβετική ἐφημερίδα "Journal de Genève" τήν 1-10-1968 ὡμίλησε περί τοῦ "παρόντος καθεστῶτος" τέλος καί τό βούλευμα τοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν (μετά 7 χρόνια ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο παράνομος!) διά τοῦ ὁποίου παρεπέμποντο οἱ "*πραξικοπηματίαι*" κατηγόρησε τούς Ἀπριλιανούς τῆς 21ης Ἀπριλίου ὅτι "*μετέβαλον τὸ πολίτευμα τοῦ Κράτους, ἀπὸ τὸ τῆς Βασιλευομένης Δημοκρατίας, εἰς τὸ καθεστὼς τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, ἐγκαθιδρύσαντες κυβέρνησιν μὴ στηριζομένην εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Βουλῆς κατὰ παράβασιν τῶν σχετικῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος*".

Δέν νομίζω ὅτι χρειάζονται περισσότεραι παραπομπαί διά νά πεισθῆτε, ὅτι οἱ ἐχθροί τῆς 21ης Ἀπριλίου τήν ἐθεώρουν καθεστώς, πού σημαίνει ***ἐπιβολή ἰδικῆς του ἐννόμου τάξεως.***

Κατά τήν ἐνέργειαν τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1967 πού ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος ἀπεπειράθη νά ἀνατρέψη τήν

21ην Ἀπριλίου τά ξένα κράτη ἐτήρησαν ἐπιφυλακτικήν κατ' ἀρχήν στάσιν ἔναντι τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος, μετά τήν ἀποτυχίαν τῆς δυναμικῆς κινήσεως τοῦ Βασιλέως ὅλα τά κράτη ἀνεγνώρισαν τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς τό νόμιμον πολίτευμα τῆς χώρας. Τήν 23-1-1968 ὁ πρεσβευτής τῶν ΗΠΑ στήν Ἑλλάδα ***Φίλιπ Τάλμποτ***, ἐπληροφόρησε τόν Ἕλληνα Ὑπουργόν Ἐξωτερικῶν ***Π. Πιπινέλην*** ὅτι "ἔχει ἐντολήν τῆς κυβερνήσεώς του νά ἀνακοινώση εἰς τόν Ἕλληνα Ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν ὅτι ἡ ἀμερικανική κυβέρνησις ἀπεφάσισε νά ἐπαναλάβη κανονικῶς διπλωματικάς σχέσεις μετά τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως" (ἐπίσημος ἀνακοίνωσις εἰς ἐφημερίδας 24-1-1968). Παρεμφερῆ ἀνακοίνωσιν ἐξέδωσε καί τό "Σταίητ Ντηπάρτμεντ" εἰς ΗΠΑ.

Τά ἴδια ἀκριβῶς ἔκανε μετά δύο ἡμέρας κι' ὁ Ἄγγλος πρεσβευτής ***Μάϊκλ Στιούαρτ***. Ἐπεσκέφθη τόν Ὑπουργον Πιπινέλη καί τοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι ἡ κυβέρνησίς του ἐπαναλαμβάνει τάς διπλωματικάς σχέσεις μέ τήν Ἑλλάδα. Κατά τήν συνέντευξιν τύπου οἱ δημοσιογράφοι ἐρωτοῦν τόν πρεσβευτήν τῆς Ἀγγλίας ἐάν ἡ χώρα του ἀναγνωρίζει τήν 21ην Ἀπριλίου. Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε ἀποστομωτική : *"Ναί, εἶναι ἀναγνώρισις, δεδομένου ὅτι ἡ παροῦσα Ἑλληνική κυβέρνησις πληροῖ ὅλας τάς προϋποθέσεις, τάς ὁποίας ἀπαιτεῖ ἡ κυβέρνησίς μου προκειμένου νά ἀναγνωρίση ξένας κυβερνήσεις. Δηλαδή ἀσκεῖ ἀποτελεσματικό ἔλεγχο εἰς τήν χώραν"* (ἐφημ. 26-1-1968).

Ὅλοι οἱ ξένοι πρεσβευταί σπεύδουν νά ἀναγνωρίσουν τήν 21ην Ἀπριλίου π.χ. τήν 16-1-1968 ὁ πρεσβευτής τῆς Αὐστραλίας ***Γκοῦλετ***, ὁ πρεσβευτής τῆς Ν. Ἀφρικῆς ***Ζοῦτες***, ὁ πρεσβευτής τῆς Πορτογαλίας ***Νέβες***, τήν 27-1-1968 ἡ Ἰταλία, ὁ Καναδᾶς καί κατόπιν ὅλα τά λοιπά κράτη ἀναγνωρίζουν τήν 21ην Ἀπριλίου.

Ὁ Σόλων Γρηγοριάδης (ἔνθ. ἀνωτ. τόμος 1, σελ. 332)

θά σημειώση περίλυπος: *"Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος ἀπό τίς ξένες χῶρες -μετά τό βασιλικό κίνημα- τόν Ἰανουάριο τοῦ 1968 ὑπῆρξε πλήρης..."*.

Τήν 22-4-1971 ὁ Ὑπουργός Ἐμπορίου τῶν ΗΠΑ ***Μωρίς Σπάνς*** ἔρχεται στήν Ἑλλάδα καί στό γεῦμα πού παρέθεσε πρός τιμήν του τό Ἑλληνοαμερικανικό Ἐπιμελητήριο (πρόεδρος ὁ Τόμ Πάππας) ἐξύμνησε τήν 21ην Ἀπριλίου ἰδιαιτέρως διά "τό αἴσθημα ἀσφαλείας" καί τό "οἰκονομικόν θαῦμα" πού ἐπραγματοποίησε. Οἱ «New York Times» (24-4-1971) εἰς πρωτοσέλιδόν των γράφουν: *"Ὁ Σπάνς στήν Ἀθήνα ἐπικροτεῖ τό καθεστώς"*. Τήν 14η Αὐγούστου 1971 ἔρχεται εἰς Ἀθήνας ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῆς Ἰσπανίας, ἐνῶ ἀργότερον οἱ Ἄγγλοι στέλλουν τόν Ἀρχηγόν τοῦ Βρεταννικοῦ Ἐπιτελείου Ναύαρχον ***Σέρ Πῆτερ Χίλλ-Νόρτον***, ὁ ὁποῖος "μίλησε μέ θαυμασμό γιά τίς Ἑλληνικές ἔνοπλες δυνάμεις" (Κ. Γουντχάουζ ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 169).

Ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος πρός ἀποφυγήν αἱματοχυσίας παρητήθη τοῦ περαιτέρω ἀγῶνος καί ἀνεχώρησεν εἰς τήν Ρώμην. Τό τελικόν κτύπημα τοῦ τό ἔδωσε τό κίνημα τοῦ ναυτικοῦ, τό ὁποῖον ***ἐπροδόθη ἐκ τῶν ἔσω***. Μεταξύ τῶν κινηματιῶν τοῦ ναυτικοῦ ὑπῆρξαν συνεργάται της 21ης Ἀπριλίου, καθώς καί μερικοί καραμανλικοί πού βάσει σχεδίου ἐπεδίωκαν νά τά φορτώσουν ὅλα στόν Βασιλέα, ὥστε ἡ σύγκρουσίς του μέ τήν 21ην Ἀπριλίου νά ὁδηγήση στήν κατάλυσι τοῦ βασιλικού θεσμοῦ.

Μετά τήν ἀποτυχίαν τῆς βασιλικῆς πρωτοβουλίας ὁ Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε τήν 14ην Δεκεμβρίου 1967 τό ἀκόλουθον διάγγελμα πρός τόν Ἑλληνικόν Λαόν:

"Ἠγωνίσθην διά τήν ἀποκατάστασιν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ μου. Ἀτυχῶς ἡ προσπάθεια αὕτη δέν ηὐδοκίμησε καί ὡς ἐκ τούτου ἀναγκάζομαι νά ἀπέλθω μακράν τῆς φιλτάτης Πατρίδος διά νά συνεχίσω ἐκεῖθεν τόν ἀ-

γῶνα κατά τῶν σφετεριστῶν τῆς ἐξουσίας.

Ἐκφράζω τήν εὐγνωμοσύνη μου πρός πάντας οἱ ὁποῖοι συνέδραμον τήν προσπάθειάν μου ταύτην.

Ἐλπίζω ὅτι μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θά ἐπανέλθω ταχέως εἰς τήν προσφιλῆ Πατρίδα χάριν τῆς ὁποίας δέν θά φεισθῶ οὐδεμίας θυσίας.

Ἐν Καβάλᾳ τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1967

Ὥρα 03.00

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β΄

Τό κίνημα τοῦ ναυτικοῦ ἐξυπηρέτει τόν Καραμανλῆ, ὁ ὁποῖος ἐντέχνως τό ὑπεκίνησε ἐκμεταλλευόμενος τούς βασιλόφρονας Ἀξιωματικούς καί μέ δικούς του τό ἐπρόδωσε, διά νά ἐπιτύχη τήν πολυπόθητον ὁριστικήν ρῆξιν Βασιλέως - 21ης Ἀπριλίου, ὥστε νά μή ἐπανέλθη ὁ Κωνσταντῖνος. Ἄλλως τε αἱ ἐπαφαί μέρους Ἀξιωματικῶν τῆς 21ης Ἀπριλίου καί τοῦ Καραμανλῆ ἦσαν γεγονός καί μή τολμήση νά τό ἀμφισβητήση κάποιος, διότι ἤμουν ἐγώ ὁ ὁποῖος ἔγραφε τά σημειώματα πρός τόν Καραμανλῆ. Ὅλαι αἱ ἀποδείξεις ὑπάρχουν καί εἶναι ἐξησφαλισμέναι, διά νά χρησιμοποιηθοῦν ὅταν πρέπει κι' ὅπως πρέπει.

Ἡ γνωριμία καί συνεργασία (!) Καραμανλῆ - Παπαδοπούλου ἦτο παλαιά. Ἤδη ἀπό τοῦ ἔτους 1958 ὁ Καραμανλῆς ἔβαλε τόν Ἀξιωματικόν Γ. Παπαδόπουλον εἰς μυστικήν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία θά ἐφρόντιζε ὅπως τό κόμμα του κερδίση τάς ἐκλογάς. Αἱ συνατήσεις ἐγένοντο εἰς Κηφισίαν, ὅπου ὁ Καραμανλῆς διέμενε τό θέρος. Μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἦτο καί ὁ δημοσιογράφος Σάββας Κωνσταντόπουλος, ὁ ὁποῖος τότε ἐκεῖ ἐγνώρισε τόν Γ. Παπαδόπουλον (διά περισσότερα εἰς "Ἐλεύθερον Κόσμον" 11 Αὐγούστου 1968) καί ἐσχεδίασαν πολλά, πού ὅταν πολιτικῶς συμφέρη θά δημοσιευθοῦν.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι τό κίνημα τοῦ ναυτικοῦ ὁ Βασιλεύς τό ἐνέκρινε, ἀλλά δέν συμμετεῖχε, ὅπως ψευδῶς

κατηγορήθη. Ἡ 21η Ἀπριλίου ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῶν συμβάντων ἀπέδωσε εὐθύνην στόν Βασιλέα καί ἐπροχώρησε στό δημοψήφισμα τοῦ 1973. Τήν 2αν Ἰουνίου αὐτοῦ τοῦ ἔτους ὁ Κωνσταντῖνος ἀπηύθυνε διάγγελμα πρός τόν Ἑλληνικόν Λαόν, ὅπου μεταξύ ἄλλων ἐτοποθετεῖτο ἔναντι τοῦ κινήματος μερικῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ διακηρύσσων ὅτι:

"Σήμερα δηλώνω κατά τόν κατηγορηματικώτερον τρόπον ὅτι δέν εἶχα καμμίαν ἀνάμειξιν εἰς τήν κίνησιν τῶν Ἀξιωματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ. Ὅσον διά τάς ὑπολοίπους κατηγορίας, οἱ ὁποῖες, διετυπώθησαν ἐναντίον μου, αὗται εἶναι κατώτεραι περιφρονήσεως καί ἀνάξιες σχολίων".

Ἡ δήλωσις αὐτή τοῦ Βασιλέως εἶναι εἰλικρινής, διότι ὁ Κωνσταντῖνος δέν εἶναι ψεύτης.

Ἡ ἀνάκρισις διεπίστωσεν, ὅτι ὁ συλληφθείς Ε. Ἀβέρωφ ἀπετέλει πολιτικόν σύμβουλον τῶν κινηματιῶν, πρός τούς ὁποίους τήν 19ην Μαΐου 1973 παρέδωσε διάγγελμα, πού θά ἔπρεπε νά ἀνακοινώσουν στήν Σύρον. Τήν 3ην Ἰουλίου 1973 συνελήφθη ὁ ***Π. Γαρουφαλιᾶς***, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε διά τό κίνημα, κατόπιν πληροφορήσεώς του, ἀπό τόν Πλοίαρχον ***Ν. Παππᾶν*** καί προσέφερε 5.000.000 δρχ. τῆς ἐποχῆς, πρός οἰκονομικήν ἐνίσχυσιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν κινηματιῶν. Μετά ἕνα μῆνα τόν ἐλευθέρωσαν καί μοῦ διηγεῖτο πόσον καλῶς τοῦ ἐφέρθησαν. ***Τί ἔγιναν τά χρήματα, πού ἔδωσε δέν γνωρίζω, διότι δέν μοῦ εἶπε. Τά 50.000.000 δρχ. πάντως πού δι' ἀντίστοιχον λόγον ἔδωσεν ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος γνωρίζω τόν "ἀντιστασιακόν" ἀπατεῶνα, μετέπειτα βουλευτήν καί ὑπουργόν, πού τά κατεσπατάλησε εἰς χαρτοπαικτικάς λέσχας.***

Τό κίνημα τοῦ ναυτικοῦ ἐβασίζετο ὀργανωτικῶς στούς βασιλόφρονας Ἀξιωματικούς, ὅπως ἐβεβαίωσαν δημοσιεύματα στόν τύπον π.χ. "Ἑστία" (5-6-1973) που ἐπί-

στευαν στήν Βασιλείαν, ὑπέρ τῆς ὁποίας ὡρκίσθησαν. Ὁ Καραμανλῆς προέτρεπε ἐπιμόνως τούς κινηματίας νά ἐπιχειρήσουν τήν ἐνέργειάν των καί εἶναι αὐτός, διά τοῦ Ἀβέρωφ, πού ὑπεκίνησε τήν προσπάθειαν. Μετά τήν ἀποτυχίαν της ἔσπευσε νά δηλώση, ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν εἶχε μέ τούς κινηματίας ("United Press" 6-7-1973) κατά τήν συνήθη ἀρχήν του: "ἤ ὅλοι θά δοξασθοῦμε ἤ ὅλοι θά σκοτωθῆτε".

Μετά τήν ἐν τοῖς πράγμασιν (de facto) ἔκπτωσιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἔμενε καί ἡ νομική (de jure) κατάλυσις τῆς βασιλείας, διά δημοψηφίσματος. Ἡ νέα πολιτειακή μορφή ἦτο οὐσιαστικῶς καί τύποις Στρατιωτική δικτατορία μέ δικτάτορα τόν Συνταγματάρχην Γεώργιον Παπαδόπουλον. Κι' ὅμως αὐτήν τήν δικτατορίαν κατά παράβασιν τῆς ἀληθείας Ἕλληνες καί ξένοι πολιτικοί, δικασταί, καθηγηταί πανεπιστημίων, κράτη ὁλόκληρα τήν ὠνόμαζαν "*Ἑλληνικήν δημοκρατίαν*". Τελικῶς μέ ἀφορμήν τήν στασιαστικήν ὑπόθεσιν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου "*Βέλος*" ἡ 21η Ἀπριλίου ἀπέδωσε εὐθύνην στόν Βασιλέα καί ἀπεφάσισε "*νά θέση τέρμα εἰς τάς αὐλικάς μηχανορραφίας καταργοῦσα τό οὐσιῶδες ὑπόλειμμα τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας καί κηρύττουσα τήν ἀβασίλευτον*" ("Ἑστία" 1-6-1973). Τήν ἀπόφασιν αὐτήν τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐνέκρινε τό Ὑπουργικόν Συμβούλιον καί ὁ Γ. Παπαδόπουλος ἀνέλαβε τά καθήκοντα προσωρινοῦ προέδρου δημοκρατίας (ποίας δημοκρατίας;). Τό ἐπιστημονικῶς ὀρθόν ἦτο, ὅτι ὁ Παπαδόπουλος διετέλεσε Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἐάν θέλωμεν νά ἀκριβολογῶμεν. Ἡ πολιτειακή μεταβολή τῆς 1-6-1973 ὡλοκληρώθη τυπικῶς μέ τό δημοψήφισμα τῆς 29-7-1973, ὁπότε καί νομικῶς κατελύθη ἡ βασιλευομένη δημοκρατία.

Τήν ἀπόλυτον ἐπικράτησιν τῆς 21ης Ἀπριλίου οὐδείς ἀρνεῖται, ἀκόμη καί οἱ ἐχθροί της ἀναγνωρίζουν, ὅτι τό

Στρατιωτικόν καθεστώς ἐπεκράτησε καί ἀναζητοῦν τάς αἰτίας. Ὁ ὑπερ ἀντιχουντικός Σόλων Γρηγοριάδης στό τρίτομο ἔργον του "Ἱστορία τῆς δικτατορίας" (ἐκδ. "Καπόπουλος", Ἀθήνα, 1975, τόμος Γ΄, σελ. 350) διερωτᾶται: *"Γιατί ὅμως αὐτό τό καθεστώς διατηρήθηκε ἐπί ἑπτάμιση χρόνια; ... Τί ἔκανε ἡ Ἀντίστασις; Γιατί δέν μπόρεσε νά ἀνατρέψη τό καθεστώς ἐπί τόσα χρόνια; ..."* καί παρατίθενται ἀναλύσεις, ἐπί ἀναλύσεων πού ὅλαι των ἀποδεικνύουν τήν ἀπόλυτον ἐπιβολήν τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἡ ὁποία, ὅπως γράφει ὁ Γρηγοριάδης (ἔνθ. ἀνωτ.) "αὐτοδιαλύθηκε". Ἄν δέν αὐτοδιελύετο (ἀληθές) θά ἐκυβέρνα ἀκόμη τήν Ἑλλάδα, διότι οὐδείς πολιτικάντης ἦτο ἄξιος νά τήν ἀνατρέψη. Ὁ μόνος ὁ ὁποῖος θά ἠδύνατο νά πράξη τοῦτο ἦτο ὁ Βασιλεύς, ὁ ὁποῖος τό ἐπεχείρησε, ἀλλ᾽ ἀπέτυχε ἐξ αἰτίας τῆς προδοσίας κάποιων καί τῆς ἀνικανότητος ἄλλων.

Ὄντως τό καθεστώς διετηρεῖτο, διότι εἶχε τήν ἔγκρισιν ἤ ἔστω τήν ἀνοχήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐάν ὁ Λαός ἀντέδρα οὐδεμία δύναμις θά ἠδύνατο νά τόν συγκρατήση, πολύ δέ περισσότερον *"μία μικρά ὁμάς Ἀξιωματικῶν"* ὅπως ἐχαρακτήριζαν τούς Συνταγματάρχας οἱ ἀντίπαλοί των, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐκινητοποίησαν μάζας, κατά τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος...

Ἀφοῦ ἀνεφέρθην εἰς ἀντιστασιακούς - διά τούς ὁποίους ἔχω πολλά, μά πάρα πολλά νά ἀποκαλύψω - θέτω τό ἐρώτημα, ἄν ὑπῆρξαν ἰδεολόγοι ἀντιστασιακοί. Ἀπαντῶ ναί. Μοῦ ἀρέσει ἤ ὄχι δέν ἔχει σημασίαν. Ὀφείλω νά παραδεχθῶ, ὅτι ἐγνώρισα πρόσωπα, πού ἀντέκειντο στήν 21ην Ἀπριλίου καί ἦσαν ἰδεολόγοι κι᾽ ἔντιμοι ἄνδρες.

Τό Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως εἶχε κατανείμει τούς ἀντιστασιακούς εἰς τάς ἑξῆς κατηγορίας:

α) οἱ ***πράκτορες τῆς Ἀσφαλείας***, πού βάσει εὐφυοῦς σχεδίου παρίσταναν τούς ἀντιστασιακούς, εἰσέδυαν εἰς ἀντιστασιακάς ὀργανώσεις ἔδιναν πλη-

ροφορίας καί τελικῶς διελύοντο αἱ ὀργανώσεις,

β) οἱ ***πράκτορες ξένων ὑπηρεσιῶν***, πού ἐπληρώνοντο, διά νά μετέχουν στήν "Ἀντίσταση". Συχνῶς συνελαμβάνοντο κι᾽ ἤρχοντο οἱ προϊστάμενοι των παρακαλοῦντες νά ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι,

γ) οἱ ***ἐπαγγελματίαι ἀντιστασιακοί***, οἱ ὁποῖοι ἐχρηματίζοντο πρός πλουσίαν διαβίωσιν εἰς Σκανδιναυΐαν, (ἔνθα καί τά ἐξώγαμα). Στά καταγώγια τοῦ Μονάχου οἱ χθεσινοί ἀπένταροι ἀνεπάγγελτοι καί φυγόστρατοι διεβίουν πλουσίως ἀπό τάς εἰσφοράς τῶν ἀφελῶν,

δ) οἱ ***μισθοδίαιτοι τῶν σοσιαλιστικῶν κομμάτων***, πού ἐλάμβαναν χρήματα, διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατίας στήν Ἑλλάδα. Αἱ ἀντιστασιακαί ὀργανώσεις, πού ἐχρηματοδοτήθησαν, οὐδέποτε προέβησαν εἰς οἰκονομικόν ἀπολογισμόν,

ε) οἱ ***κακοποιοί***, δηλαδή διάφοροι ἐγκληματικοί τύποι μετεῖχαν στήν "Ἀντίσταση" μέ σκοπό νά ἱκανοποιοῦν τήν ἀντικοινωνική τους φύσι, τάχα δρῶντες κατά τῆς Χούντας,

στ) οἱ ***ἰδεολόγοι***, τούς ὁποίους ἀσχέτως ἀντιθέσεων τιμῶ, διότι ἠγωνίσθησαν διά τά πιστεύω των.

Ἡ καθολική ἀποτυχία τῆς "ἀντίστασης" ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλους τούς ἀντιστασιακούς. Ὁ ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, διωχθείς ὑπό τῆς 21ης Ἀπριλίου Ἀντώνιος Φλῶρος ἐξήγησε διατί ἡ "ἀντίσταση" ἐστάθη ἀνίκανος νά ἀνατρέψη δυναμικῶς τήν 21ην Ἀπριλίου. Γράφει ("Καθημερινή" 15-5-1975):

"... Ἡ ἀντίστασις ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ διαφόρων μυστικῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἔδιδον διάφορα ἀντιδικτατορικὰ συνθήματα καὶ διὰ τῶν βομβῶν, αἱ ὁποῖαι, ἔστω κατ᾽ ἀραιὰ διαστήματα ἐξερηγνύοντο, ἀφύπνιζαν καὶ ἐνεδυνάμουν τὴν ἀντιδικτατορικὴν συνείδησιν. Αἱ ὀργανώσεις ὅμως αὐταὶ ἔδρων ἀσυντονί-

στως -ὁ συντονισμὸς δὲν ἐπετεύχθη- δὲν κατώρθωσαν δὲ νὰ διαφύγουν ἀπὸ τὸ ἄρτιον κατασκοπευτικὸν δίκτυον τοῦ καθεστῶτος, καὶ ἕνεκα τῶν λόγων αὐτῶν, ἐλλείψεως συνωμοτικῆς δεξιότητος, ἐλλείψεως τῶν ἀπαραιτήτων μέσων καὶ τῆς ἐλλείψεως συντονισμοῦ, δὲν παρεῖχον τὴν προσδοκίαν ἀμέσου ἀποτελέσματος, ἤτοι τῆς βιαίας ἀνατροπῆς τοῦ καθεστῶτος.

Μέ συνθήματα στούς τοίχους καί βόμβας πού ἐξερρηγνύοντο κατ᾽ ἀραιά διαστήματα, δέν ἀνατρέπεται φυσικά ἕνα Στρατιωτικό καθεστώς. Τό πολύ-πολύ νά δολοφονηθῆ κάποιος περαστικός, ὅπως συνέβη, ἀπό τούς ἥρωας τῆς "ἀντίστασης".

Ἡ στάσις ὅλων τῶν ξένων κρατῶν, ὅλων ἀνεξαιρέτως, ἐνομιμοποίησε διεθνῶς τήν 21ην Ἀπριλίου. Ἰδίως τά τότε κομμουνιστικά κράτη συνειργάσθησαν μέ τό στρατιωτικό καθεστώς. Φέρω κάποια χαρακτηριστικά παραδείγματα. Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐνεκαινίασε διπλωματικάς σχέσεις μέ τήν Κίνα. Τήν 15-3-1973 ἀφίχθη στήν Ἑλλάδα ὁ πρῶτος Κινέζος πρεσβευτής, ***Πίγκ***, ὁ ὁποῖος προσεκάλεσε τόν Ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως Συνταγματάρχην ***Νικ. Μακαρέζον*** στήν Κίναν. Τήν 22-5-1973 ὁ Συνταγματάρχης Νικ. Μακαρέζος ἐπί κεφαλῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας συνηντήθη μέ τόν ***Τσού Ἔν Λάϊ*** στό Πεκίνο, ὑπέγραψε τρεῖς συμφωνίας καί μετέφερε μήνυμα τοῦ ***Μάο*** πρός τόν Γεώργιον Παπαδόπουλον!

Ὁμοίως καί ἡ Ἀνατολική Γερμανία τήν 30-5-1973 ἔστειλε πρεσβευτήν στήν Ἑλλάδα, ἡ Ρουμανία προσεκάλεσε τόν Παπαδόπουλον νά τήν ἐπισκεφθῆ, ἐνῶ ἡ Σοβιετική Ἕνωσις ἐδέχετο ἤδη ἀπό τήν 15-2-1968 τόν ***Ἄγγ. Βλάχον*** ὡς πρεσβευτήν τῆς Ἑλλάδος στήν Μόσχα καί διεκήρυξε τήν ἀρχήν τῆς μή ἀναμείξεως εἰς ἐσωτερικάς ὑποθέσεις ἄλλων κρατῶν. Ταυτοχρόνως οἱ σοβιετικοί ἔστειλαν πρεσβευτήν στήν Ἑλλάδα τόν ***Κλεμάντι Λιεβίτσκιν*** καί ἐφρόντιζαν διά τήν προαγωγήν τῶν

οἰκονομικῶν των (ὑπογραφή συμβάσεων) καί τῶν στρατιωτικῶν (ρωσικός στόλος) των συμφερόντων.

Πρό τῆς ἐφόδου φιλίας τῶν κομμουνιστῶν στήν Ἑλλάδα δέν ἔμειναν ἀδιάφοροι οἱ δυτικοί. Τήν 27-1-1972 ἔρχεται ὁ Γάλλος ὑφυπουργός ἐξωτερικῶν ***Ζάν Ντέ Λιποφσκύ***. Τήν 17-10-1972 ἔρχεται ὁ Ἄγγλος ὑπουργός ἀμύνης ***λόρδος Κάρριγκτων***. Τήν 22-9-1972 ἔρχεται ὁ Γερμανός ὑφυπουργός ἐξωτερικῶν ***Φράνκ***. Τήν 16-10-1971 ἔρχεται στήν Ἑλλάδα ὁ Ἑλληνοαμερικανός ἀντιπρόεδρος τῶν Η.Π.Α. ***Σ. Ἄγκνιου***, τόν ὁποῖον ὑποδέχεται στό ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁ Γ. Παπαδόπουλος. Οἱ δημοκράται τῆς Δύσεως ὑπογράφουν τήν μίαν μετά τήν ἄλλην τάς συμβάσεις μέ τήν Χούντα, πού ἀγοράζει ἅρματα ἀπό τήν Γαλλίαν (60 τύπου AMX-30, 40 μαχητικά ἀεροπλάνα *"Μιράζ"*, 60 βομβαρδιστικά *"Κορσαίρ"*, ὑποβρύχια ἀπό τήν Γερμανίαν (4 τῶν 1000 τόννων) πολεμικά ἀεροπλάνα ἀπό τάς ΗΠΑ (30 *"Φάντομς"*, 18 μεταφορικά ἀεροπλάνα C130) κ.λ.π. Ὅλαι αἱ ἐξοπλιστικαί προμήθειαι, πού ἔγιναν ἐπί 21ης Ἀπριλίου, ἐχρηματοδοτήθησαν ἀπό τόν κρατικόν προϋπολογισμόν. Ἤδη ὁ Γ. Παπαδόπουλος ***εἶχε ἀρνηθῆ τήν Ἀμερικανικήν βοήθειαν***, διά λόγους ἐθνικῆς ὑπερηφανείας. Ὁτιδήποτε ἠθέλαμε τό ἐπληρώναμε. Οὐδέποτε μεταπολεμικῶς ἡ Ἑλλάς ἠγόρασε τόσον πολεμικόν ὑλικόν, ὅσον ἐπί 21ης Ἀπριλίου. Τήν 8-1-1973 ὑπογράφεται εἰδική πενταετής συμφωνία ναυτικῶν διευκολύνσεων πρός τάς Η.Π.Α. Προηγουμένως ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς 21ης Ἀπριλίου Ταξίαρχος ***Στ. Παττακός*** μετέβη στήν Ἀμερική διά νά παραστῆ στήν κηδεία τοῦ θανόντος πρώην προέδρου τῶν Η.Π.Α. (1954-1962) Στρατηγοῦ ***Ντουάϊτ Ἀϊζενχάουερ***. Στόν Λευκόν Οἶκον ὁ Πρόεδρος ***Νίξον*** ἐδέχθη τόν Ταξίαρχον Στ. Παττακόν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἀλλ᾽ ὄχι τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο ἐκεῖ καί διέμενε στήν Ἑλληνικήν Πρεσβείαν.

Ἐν τέλει ὅλα τά κράτη τῆς Εὐρώπης συνειργάζοντο οἰκονομικῶς καί πολιτικῶς μέ τήν 21ην Ἀπριλίου. Μερικά ἐξ αὐτῶν ἰδίως στήν Σκανδιναυΐαν ἐφιλοξένουν καί ἐχρηματοδότουν ἀπό τά ταμεῖα τῶν σοσιαλιστικῶν κομμάτων τούς διαφόρους *"ἀντιστασιακούς"* πού εἰσέπρατταν χρήματα, διά τά ὁποῖα οὐδέποτε ἀπέδωσαν λογαριασμόν.

Ἡ *"οἰκονομική στήριξη"* (Κ. Γουντχάουζ ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 82) τῶν ἀντιστασιακῶν ἀπό ξένα κόμματα δημιουργεῖ πολλά ἐρωτηματικά πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος. Ὁ μαρξιστής Βασίλης Ραφαηλίδης (""Ιστορία τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους 1830-1974", ἐκδ. "Τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου", Ἀθήνα, 1993, σελ. 422) παρατηρεῖ: *"Καί βέβαια, οὐδεμία σχέση ἔχουν μέ ὁποιαδήποτε ἔννοια ἀντίστασης αὐτοί πού ἀπό δειλία τήν κοπάνησαν στό ἐξωτερικό, γιά νά παριστάνουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τούς ἀντιστασιακούς, ὄντως στήν πραγματικότητα αὐτοεξόριστοι, οἱ περισσότεροι ἄνευ λόγου"*.

Οἱ Εὐρωπαῖοι ὡς κόμματα κάπου-κάπου ἀντετίθετο στήν 21ην Ἀπριλίου. Ὡς κράτη ὅμως ἐβάδιζαν μαζί της.

Τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ἀνεγνώρισαν καί οἱ πλέον φανατικοί δημοκράται, ὅπως ὁ Καγκελλάριος τῆς Γερμανίας ***Βίλλυ Μπράντ*** (ψευδώνυμον τοῦ ἑβραίου Ἐλία Φαράμ) ὁ ὁποῖος τήν 9-10-1973 ἀπέστειλε συγχαρητήριον ἐπιστολήν πρός τόν ***Σ. Μαρκεζίνην*** *"ἐπί τῷ διορισμῷ σας ὡς πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας..."* ποίας δημοκρατίας; Καί διορισμόν πρωθυπουργοῦ (!) ἀπό ποῖον; (εἰς Μαρκεζίνην ""Αναμνήσεις 1972-74", Ἀθήνα, 1979, σελ. 236). Τά ἴδια κι' ὁ πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας ***Ε. Χήθ***, τήν 8-10-1973 συνεχάρη τόν Σ. Μαρκεζίνην "ἐπί τῷ διορισμῷ σας ὡς πρωθυπουργοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας..." (ἔνθ. ἀνωτ.). Ποῖος διώρισε τόν Μαρκεζίνη πρωθυπουργόν; Καί περί ποίας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ὁμιλοῦν οἱ διεθνεῖς ὑποκριταί, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔπεσε ὁ Παπαδόπουλος ἅπαντες τόν κατηγόρη-

σαν, ὡς δικτάτορα. Μέχρι τότε ἦτο πρόεδρος δημοκρατίας μέ δικαίωμα νά διορίζη πρωθυπουργούς. Τά ἴδια οἱ Σουηδοί (ἄλλοι δημοκράται). Ὁ πρεσβευτής των ***Ντάκ Μπέργκμαν*** εἰς ἐπιστολήν του πρός τόν Μαρκεζίνην (4-10-1973) ἔγραφε: *"Ἡ εἴδησις τοῦ διορισμοῦ σας ἐγέμισε τήν καρδίαν μου εὐτυχίαν..."*. Τά ἴδια οἱ Γάλλοι μέ ὕμνους τοῦ πρωθυπουργοῦ των ***Πιέρ Μεσμέρ***, οἱ ἑβραῖοι μέ συγχαρητήριο τηλεγράφημα τῆς τότε πρωθυπουργοῦ των ***Γκόλντα Μέϊρ*** (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 238-239) καί οἱ Ἑλβετοί διά τοῦ πρεσβευτοῦ των ***Ντέ Γκράνλφιντ***.

3. ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΑΙΤΙΩΝ

Ὁ ἔλεγχος τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων καθιερώθη, διά τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (23/1897) καί ἐν συνεχείᾳ περιελήφθη στό Σύνταγμα τοῦ 1927 στό ἄρθρον 5 τήν σχετικήν διάταξιν τοῦ ὁποίου ἐπανέλαβε τό Σύνταγμα τοῦ 1975 (ἄρθ. 93 παρ. 4, 87 παρ. 2).

Τά δικαστήρια εἶναι ***τά μόνα ὄργανα ἁρμόδια κατασταλτικοῦ ἐλέγχου τῆς νομιμότητος*** καί τέλος πάντων τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων. Αὐτεπαγγέλτως ἤ κατόπιν αἰτήσεως ἀσκεῖται δικαστικός ἔλεγχος τῶν νόμων ἀκόμη καί στήν ἐγκυρότητα ἀναθεωρηθεισῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ὅπου οἱ δικασταί, ἐλέγχουν ἄν ἡ ἀναθεώρησις ἐτελέσθη ἀπό ἁρμόδιον ὄργανον καί βάσει τῆς νομίμου διαδικασίας. Ἐάν διαπιστώσουν παραβάσεις, ὡς πρός τήν ἁρμοδιότητα ἤ τήν διαδικασίαν τά δικαστήρια δέν ἐφαρμόζουν τάς συνταγματικάς διατάξεις, πού ἐψηφίσθησαν ἔτσι (Α. Ράϊκος : "Συνταγματικό δίκαιο", ἐκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 1991, τόμος Α΄, τεῦχος δ, σελ. 157).

Τό Δ/1975 ψήφισμα τῆς βουλῆς τό ὁποῖον ἔκρινε τήν νομιμότητα τοῦ καθεστῶτος τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐξεδόθη, καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἁρμοδιότητος τῆς βουλῆς καί κατά παραβίασιν τῆς ἀρχῆς τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν, ἡ ὁποία δεσμεύει τούς πάντας καί καθιεροῦται ὑπό τοῦ Συντάγματος "ὡς ὀργανωτική βάση τοῦ πολιτεύματος" (Κ. Μαυριᾶς : "Συνταγματικό δίκαιο", ἐκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 2002, σελ. 315 κ.ἑ.). Ἀρκεῖ ἡ ἔλλειψις ἁρμοδιότητος, διά νά καταστήση τό ψήφισμα νομικῶς ἀνυπόστατον, διότι

πᾶσα πρᾶξις γενομένη ὑπό ἀναρμοδίου ὀργάνου δέν καθιστᾶ αὐτήν ἄκυρον, ἀλλά κάτι πέραν τῆς ἀκυρότητος, τήν καθιστᾶ ἀνυπόστατον καί ἀπολύτως μή δυναμένην νά ἐπιφέρη ἐννόμους συνεπείας. Ἐπί πλέον τούτων ἔχομεν καί τήν παραβίασιν τῆς βασικῆς ἀρχῆς τοῦ ποινικοῦ δικαίου περί μή ἀναδρομικότητος τῶν δυσμενῶν ποινικῶν νόμων (ἄρθ. 2 τοῦ Π.Κ.) ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ πρό τῆς πράξεως νά ὑπάρχη ποινικός νόμος, ὁ ὁποῖος νά τήν προβλέπη (νομική πρόβλεψις) καί νά τήν τιμωρῆ κι᾽ ὄχι μετά τήν πρᾶξιν νά ἐκδίδεται ποινικός νόμος, ὁ ὁποῖος νά τιμωρῆ προγενεστέραν αὐτοῦ πρᾶξιν, ὅπως προέβλεπαν τά Συντάγματα τῆς χώρας καί τό ἰσχῦον (1975/1986/2001) ἐν ἄρθρῳ 7 παρ. 1 κατά τό ὁποῖον "*ἔγκλημα δέν ὑπάρχει οὔτε ποινή ἐπιβάλλεται χωρίς νόμο πού νά ἰσχύει πρίν ἀπό τήν τέλεση τῆς πράξης καί νά ὁρίζει τά στοιχεῖα της*". Οἱ Λατῖνοι ἀντέγραψαν ἀπό τούς Ἀρχαιοέλληνας τό νομικόν ἀξίωμα: «Nullum crimen nulla poena sine lege» δηλαδή: "*Οὐδέν ἔγκλημα, οὐδεμία ποινή ἄνευ νόμου*" τό ὁποῖον περιελήφθη στό ἄρθρον 11 παρ. 2 τῆς "Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων" τοῦ 1948 κατά τό ὁποῖον: "***οὐδείς τιμωρεῖται διά πράξεις ἤ παραλείψεις, αἵτινες κατά τόν χρόνον τῆς τελέσεώς των δέν ἀπετέλουν ἀξιόποινα ἀδικήματα συμφώνως πρός τό ἐσωτερικόν ἤ τό διεθνές δίκαιον***". Ἀντίστοιχοι ἀπόψεις εὑρίσκονται καί στό ἄρθρον 7 παρ. 2 τῆς Διεθνοῦς Συμβάσεως τῆς Ρώμης τοῦ 1950, "*περί προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καί τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν*".

Κατά τήν νομολογίαν καί τήν θεωρίαν νόμος (ὑπό τήν εὐρυτάτην ἔννοιαν) ὁ ὁποῖος θεμελιώνει ἤ ἐπαυξάνει τό ἀξιόποινον "*δέν ἐφαρμόζεται ἀναδρομικῶς ἐπί πράξεων τελεσθεισῶν πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος του, μάλιστα δ᾽ οὔτε κἄν ὅταν ρητῶς ἐπιτάσσεται ἐν αὐτῷ ἡ ἀναδρομική ἐφαρμογή του*" (*Ν. Ἀνδρουλάκης*

"Ποινικόν δίκαιον", ἐκδ. "Σάκκουλα", Ἀθήνα, 1991, τόμος 1, σελ. 125).

Ὁ χαρακτηρισμός κάποιας πράξεως ὡς ἐγκλήματος καί ἡ πρόβλεψις ποινῆς κατά τοῦ διαπράξαντος αὐτήν δέν πρέπει νά γίνεται «ex post facto» δηλαδή μετά τό γεγονός, ὅπως ἔλεγαν οἱ Ρωμαῖοι, διότι ὁ ἐκ τῶν ὑστέρων χαρακτηρισμός μιᾶς πράξεως ὡς ἐγκληματικῆς μετατρέπει τήν ποινήν εἰς ἐκδίκησιν, ἡ ὁποία ἀντίκειται στήν περί δικαίου ἀντίληψιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ποινῆς.

Τοῦτο συνέβη εἰς βάρος τῶν πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου, πρός τούς ὁποίους ἐδόθη καί ἀμνηστία, ἡ ὁποία ἀνεκλήθη ἀναιτιολογήτως. Ἐμεῖς γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἀμνηστία ἀνεκλήθη, διότι ὁ Καραμανλῆς ἐζήτησε διά τοῦ Ὑποστρατήγου τῆς Χωροφυλακῆς ***Πορικοῦ*** νά δηλώση ὁ Συνταγματάρχης Γ. Παπαδόπουλος, ὅτι δέν σκοπεύει νά πολιτευθῆ. Ὁ Παπαδόπουλος ἠρνήθη κι᾽ ὁ Καραμανλῆς διέταξε τήν ἀνάκλησιν τῆς ἀμνηστίας, τήν ὁποίαν παρανόμως ἐπραγματοποίησαν μέ τόν γνωστόν γελοῖον τρόπον τῆς ἑρμηνείας, ὅτι ὅταν λέγωμεν λευκό, ἐννοοῦμεν μαῦρο!

Ἀφοῦ καλῶς ἐδικάσθησαν οἱ πρωταίτιοι, διατί μετά τήν μεταπολίτευσι προεβλέφθη εἰδικόν ἄρθρον (120) στό Σύνταγμα, τό ὁποῖον χαρακτηρίζει τόν σφετερισμόν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας ἔγκλημα κ.λ.π.; Ἄν νομίμως διεξήχθησαν αἱ δίκαι δέν ἐχρειάζετο τέτοιο ἄρθρον, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ νομικήν κάλυψιν τῆς δίκης, ἐκ τῶν ὑστέρων ὅμως.

Θά ἦτο νόμιμον (ἐπαναστατικῷ δικαίῳ) κι᾽ ὁπωσδήποτε ἠθικόν, ὁ Καραμανλῆς νά διέταζε ἄνευ δίκης, μόλις ἦλθεν, ἄμεσον τυφεκισμόν τῶν πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ἐάν ὅμως προχωρῆς εἰς δίκην ὀφείλεις νά σέβεσαι τήν νομιμότητα, διότι ναί μέν τούς πολιτικούς δέν τούς ἐνδιαφέρει ὁ ἐξευτελισμός των, ἀλλά οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι ἐδίκασαν τούς πρωταιτίους θά αἰσθάνων-

ται κάτι στήν συνείδησίν των, διά πάντα.

Ὅλα αὐτά ἴσχυαν στό Ἀρχαιοελληνικόν δίκαιον π.χ. μετά τήν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων στήν Χαιρωνείαν ὁ πλούσιος Ἀθηναῖος Λεωκράτης ἀνεχώρησε κρυφίως μέ τήν οἰκογένειάν του στήν Ρόδον, διά λόγους ἀσφαλείας. Ὁ ρήτωρ Λυκοῦργος (390 - 324 π.Χ.) τόν ἐμήνυσε τό 330 π.Χ. ἐπί ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, διότι ὑπῆρχε ψήφισμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δήμου, τό ὁποῖον εἰσηγήθη ὁ Ὑπερείδης, πού ἀπηγόρευε νά φύγη κάποιος ἀπό τήν πόλιν, οὔτε νά ἀπομακρύνουν παιδιά ἤ γυναῖκας, διά νά μή ἐπικρατήση πανικός. Ὁ Λεωκράτης ἠθωώθη, διότι εἶχε φύγει, ***πρίν*** ἐκδοθῆ τό ψήφισμα, τό ὁποῖον ***ὡς δυσμενής ποινικός νόμος ἐστερεῖτο ἀναδρομικότητος***.

Ὁ Λυκοῦργος στήν ἀγόρευσίν του ἐπεσήμανε, ὅτι ἡ τιμωρία πού ὀφείλεται εἰς τέτοια ἀδικήματα ἔχει παραλειφθῆ ὄχι ἀπό ἀμέλεια τῶν νομοθετῶν, ἀλλά διότι κατά τούς προηγουμένους χρόνους δέν εἶχε συμβῆ κάτι παρόμοιον: *"Παρεῖσθε δέ τήν ὑπέρ τῶν τοιούτων τιμωρίαν συμβέβηκεν, ὦ ἄνδρες, οὐ διά ῥαθυμίαν τῶν τότε νομοθετούντων, ἀλλά διά τό μητ' ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γεγενῆσθε τοιοῦτον..." (Λυκοῦργος: "Κατά Λεωκράτους", 9)* καί ἠγωνίσθη διά νά καταδικασθῆ ὁ Λεωκράτης, ἀλλά δέν τό ἐπέτυχε, ἐπειδή δέν ὑπῆρχε τό ψήφισμα, ὅταν ἀνεχώρησε ὁ Λεωκράτης. Βλέπετε τότε, δέν ἔζη ὁ Καραμανλῆς, διά νά ἐπιβάλη τήν ἀναδρομικήν ἰσχύν τῶν ψηφισμάτων, πού ἐχαρακτήριζαν προγενεστέρας των πράξεις ὡς ἐγκλήματα.

Ἄλλη κλασσική περίπτωσις εἶναι τοῦ Φίλωνος ἀπό τάς Ἀχαρνάς. Οὗτος κατά τήν δοκιμασίαν ὑπό τῆς βουλῆς τῶν 500 ἄν ἦτο ἄξιος νά ἀνακηρυχθῆ βουλευτής κατηγορήθη ὡς ἀνάξιος, διά τό βουλευτικό ἀξίωμα.

Δικηγόρος κατηγορίας ἦτο ὁ ἐπιφανής ρήτωρ Λυσίας, ὁ ὁποῖος κατήγγειλε τόν Φίλωνα, ὅτι μετά τήν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας ὑπό τῶν Τριάκοντα δέν τούς ἐπολέμησε,

ἀλλ᾽ ἐξορισθείς στόν Ὠρωπόν ἐφρόντιζε νά πλουτίζῃ καί δέν ἐβοήθησε τήν δημοκρατίαν...

Ὁ Λυσίας εἶπεν στό δικαστήριον: τόν ἀκούω νά λέγῃ, ὅτι ἄν ἡ ἀπουσία του εἰς ἐκεῖνον τόν χρόνον ἦτο ἀδίκημα θά ὑπῆρχε γραπτός νόμος (ἔκειτο) ὁ ὁποῖος ρητῶς θά ὡμίλει περί τούτου, ὅπως ὁμιλεῖ καί περί τῶν ἄλλων ἀδικημάτων: "Ἀκούω δ᾽ αὐτόν λέγειν ὡς, εἰ τό ἦν ἀδίκημα τό μή παραγενέσθαι ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, νόμος ἄν ἔκειτο παρ᾽ αὐτοῦ διαρρήδην, ὥσπερ καί περί τῶν ἄλλων ἀδικημάτων" *(Λυσίας: "Κατά Φίλωνος σοκιμασίας", 27).* Μή ὑπάρχοντος λοιπόν νόμου προγενεστέρου τῆς τελεσθείσης πράξεως ὁ Φίλων ἠθωώθη.

Ἀντιθέτως συνέβη μέ τό Δ/1975 ψήφισμα, πού ἐν τούτοις εὑρέθησαν δικασταί νά ἐφαρμόσουν προφανῶς "τοῖς πολιτικάντηδων ρήμασι πειθόμενοι".

Ἑπομένως ἡ δίκη τῶν πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου εἶναι παράνομος, διότι διεξήχθη κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς τῆς μή ἀναδρομικότητος δυσμενῶν ποινικῶν νόμων καί βάσει ψηφίσματος, τό ὁποῖον παρεβίασε βαναύσως τήν ἀρχήν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν καί ἐξεδόθη καθ᾽ ὑπέρβασιν τῶν ἁρμοδιοτήτων τῆς βουλῆς.

Ἡ ἀρχή τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν θεωρεῖται, ὅτι καθιερώθη τόν 18ον αἰώνα, ἐνῶ ἀποδεδειγμένως τήν πρωτοπαρουσιάζει καί τήν ἀναλύει ὁ Ἀριστοτέλης ("Πολιτικά" Δ, 13): "Ἔστι δε τρία μόρια τῶν πολιτειῶν πασών..." καί ἀναφέρεται στό "βουλευόμενον περί τῶν κοινῶν" (νομοθετική ἐξουσία) στό "περί τάς ἀρχάς (ἐκτελεστική ἐξουσία) καί στό "δικάζον" (δικαστική ἐξουσία)".

Τάς προαναφερθείσας ἀπόψεις ὑποστηρίζουν νομικοί, πολιτικοί καί πνευματικοί ἄνθρωποι. Ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα, ὅπου ἐκτίθενται συνοπτικῶς ὅσα ἐλέχθησαν. Συγκεκριμένως στήν νεωτέραν ἔκδοσιν τῆς ἐγκυκλοπαιδείας 'ΗΛΙΟΣ' (τόμος ΙΖ, λ. "Παπαδόπουλος Γεώργιος", σελ. 556) διαβάζομεν:

"Τὴν 22αν Ὀκτωβρίου 1974, ἡ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγκαθιδρυθεῖσα κυβέρνησις Ἐθνικῆς Ἑνότητος τοῦ Κ. Καραμανλῆ, ἂν καὶ παρέλαβεν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ στρατιωτικούς, οἰκειοθελῶς παραιτηθέντας τῆς πολιτικῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχεν ὁρκισθῆ ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ στρατιωτικοῦ (δικτατορικοῦ) καθεστῶτος, στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη, καὶ εἶχεν χορηγήσει ἀμνηστίαν καθολικήν, ἦρεν ἀκολούθως τὴν χορηγηθεῖσαν διὰ τοῦ 519/26.7.74 Π.Δ. ἀμνηστίαν εἰς τοὺς καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἀναμιχθέντας εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, καὶ ἐξετόπισε τὸν Γεώρ. Παπαδόπουλον μετ' ἄλλων τινῶν εἰς τὴν νῆσον Κέαν (Τζιάν), ὅπου οὗτος καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς 21ης Ἰανουαρίου 1975, ὁπότε μετεφέρθη μετὰ τῶν εἰς Κέαν συνεξορίστων του καὶ ἄλλων συνεργατῶν του εἰς τὰς φυλακὰς Κορυδαλλοῦ, ἐν ἀναμονῇ τῆς δίκης του. Πράγματι, ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς μεταγωγῆς του εἰς Κορυδαλλόν, ἡ Βουλή, διὰ ψηφίσματος χαρακτηριζομένου ὡς πρωτοφανοῦς εἰς τὰ παγκόσμια κοινοβουλευτικὰ χρονικὰ τῶν γνησίων Δημοκρατιῶν τῆς Δύσεως, καθώρισεν ὅλως αὐθαιρέτως τὴν μορφὴν τοῦ κινήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου ὡς πραξικόπημα καὶ ὄχι ὡς ἐπανάστασιν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1968 τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας εἶχεν ἐγκύρως ἀποφανθῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπαναστάσεως. Τοιουτοτρόπως ἡ Κυβέρνησις, ἀρνηθεῖσα νὰ δεχθῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπαναστάσεως ἡ ὁποία ὅπως ἦτο φυσικὸν εἶχε δημιουργήσει Δίκαιον κατὰ τὰ διεθνῶς παραδεδεγμένα, παρέπεμψε τοὺς ἀνωτέρω νὰ δικασθοῦν εἰς εἰδικὸν δικαστήριον (πενταμελὲς ἐφετεῖον) χαρακτηρίσασα τὴν πρᾶξιν των ἀναδρομικῶς ὡς ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Γενομένης τῆς δίκης, ὁ Γ. Παπαδόπουλος καθὼς καὶ οἱ κύριοι συγκατηγορούμενοί του ἠρνήθησαν ὑπεράσπισιν, ἀρνηθέντες ἐπίσης καὶ νὰ

ἀπολογηθοῦν, ἐνῶ οἱ συνήγοροι τούτων ἀπεχώρησαν εὐθὺς ὡς ἤρχισεν ἡ δίκη καταγγείλαντες ταύτην ὡς παρωδίαν δίκης διότι αὔτη ἐδημιουργήθη βάσει τοῦ ὡς ἄνω Ψηφίσματος τῆς Βουλῆς. Καὶ ἐνῶ τὰ ἀδικήματα τῶν κατηγορουμένων ἀξιωματικῶν ἦσαν πολιτικὰ καὶ εἶχον χαρακτηρισθῆ ὡς τοιαῦτα, ἐν τούτοις ἐπεβλήθη εἰς αὐτοὺς ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου, μετατραπεῖσα αὐτοδικαίως εἰς ἰσόβια δεσμά, μετὰ τὴν παρέλευσιν ἀπράκτου τῆς τριετοῦς προθεσμίας διὰ τὴν ἐκτέλεσίν της ὡς προβλέπει ἡ ποινικὴ Νομοθεσία".

Τά ἄρθρα 1 παρ. 2 καί 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ὁρίζουν ὅτι "Θεμέλιον τοῦ πολιτεύματος εἶναι ἡ λαϊκή κυριαρχία" καί "ὅλες οἱ ἐξουσίες πηγάζουν ἀπό τόν Λαό".

Πράγματι σήμερον ἀπολαμβάνομεν τήν λαϊκήν κυριαρχίαν. Ὁ λαός πραγματικῶς κυβερνᾶ κι᾽ ἀπό τόν λαόν πηγάζουν ὅλαι αἱ ἐξουσίαι. Ὁ λαός ρυθμίζει τήν ἐξωτερικήν πολιτικήν, τήν ἐθνικήν οἰκονομίαν, τήν ἄμυναν τῆς χώρας, τήν παιδείαν, τά πάντα.

Ὅμως στό παρελθόν δέν ὑπῆρχε συνταγματική πρόβλεψις, ὅτι ὅποιος ἐμποδίση τόν λαό νά ἀσκῆ τάς ἐξουσίας του θά ἐλογοδότει. Τήν παράλειψιν αὐτήν διώρθωσε, ἐπί τέλους τό τελευταῖο Σύνταγμα πού μέ εἰδικόν ἄρθρον ἀπαγορεύει τόν σφετερισμόν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

Σφετερισμός σημαίνει παράνομος οἰκειοποίησις, ἀλλοτρίου πράγματος. Μέ τόν σφετερισμόν κάνεις κάτι ξένον ἰδικόν σου (Δ. Δημητράκος : "Μέγα Λεξικόν Ἑλληνικῆς Γλώσσης", ἐκδ. "Δομή", Ἀθήνα, λ. "σφετερίζω", "σφετερισμός"). Τό ἄρθρον 120 παρ. 3 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος προβλέπει ὅτι "*ὁ σφετερισμός μέ ὁποιονδήποτε τρόπο τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί τῶν ἐξουσιῶν πού ἀπορρέουν ἀπό αὐτούς διώκεται μόλις ἀποκατασταθῆ ἡ νόμιμη ἐξουσία, ὁπότε ἀρχίζει καί ἡ παραγραφή τοῦ ἐγκλήματος*".

Ἔτσι, ἐπί τέλους, ἀπηγορεύθη καί συνταγματικῶς ὁ σφετερισμός τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί τῶν ἐξουσιῶν, πού ἀπορρέουν ἀπό αὐτήν. Τήν ἀναγκαιότητα αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου μοῦ τήν εἶχαν ἐπισημάνει ἐπιμόνως μέ συζητήσεις είς τό ὀρεινόν χωρίον Ἀβδέλα Γρεβενῶν, ὅπου παραθέριζῳ πολλοί κτηνοτρόφοι καί βλαχοποιμένες, οἱ ὁποῖοι κατείχοντο ὑπό ἀγωνίας, διά τήν ἔλλειψιν συνταγματικῆς προβλέψεως διώξεως τῶν σφετεριστῶν τῆς κυριαρχίας τοῦ Λαοῦ. Ἐνθυμοῦμαι καί εἰς συνεργεῖον αὐτοκινήτων τήν ἀνησυχίαν πολλῶν τεχνικῶν, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος σφετερισμοῦ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἀφοῦ δέν ἐνομοθετήθη ἡ ἐξασφάλισίς της. Θά προσθέσω ἀκόμη τάς εὐστόχους παρατηρήσεις τῆς οἰκιακῆς μου βοηθοῦ κυρίας Φανῆς, ἡ ὁποία ἔτρεμε στήν σκέψιν, ὅτι μποροῦν νά τῆς στερήσουν τάς ἐξουσίας, πού προήρχοντο ἐκ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, τάς ἀπόψεις της, ὅπως μέ διεβεβαίωσε, συνεμερίζοντο κι᾽ ἄλλαι οἰκιακαί βοηθοί. Ἔχω λοιπόν τήν ἐντύπωσιν ὅτι πράγματι ἐπεκράτει διάχυτος ἀνησυχία ὡς πρός τήν ἑδραίωσιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί κατά συνέπειαν εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ ἐμπνευσταί τοῦ ἄρθρου 120 παρ. 3 τό ὁποῖον ἀφ᾽ ἑνός μέν ἱκανοποιεῖ ἔντονον ἐπιθυμίαν τοῦ κυριάρχου λαοῦ, ἀφ᾽ ἑτέρου δέ ἀποτρέπονται στό μέλλον οἱ ἄφρονες, οἱ ὁποῖοι θά ἀπετόλμουν τόν σφετερισμόν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί τῶν ἐξουσιῶν πού ἀπορρέουν ἀπό αὐτήν.

Ἄν ὑπῆρχε τέτοιο ἄρθρο σάν τό 120 παρ. 3 στά προηγούμενα Συντάγματα θά εἶχαν ἀποφευχθῆ κινήματα, ἐπαναστάσεις, πραξικοπήματα, διότι οἱ ἐπιχειρήσαντες ἐκεῖνα θά ἐσκέπτοντο τάς συνεπείας τῶν πράξεών των καί δέν θά τάς ἐπραγματοποίουν. Τόσαι περιπέτειαι θά εἶχαν ἀποφευχθῆ. Εὐτυχῶς τώρα τό ζήτημα ἐλύθη ὁριστικῶς, ὅπως ὁριστικῶς ἐλύθη καί τό πολιτειακόν. Ἕνα ἄρθρο ἐχρειάζετο, τίποτε παραπάνω. Κάποιος κακόπι-

στος θά ἀντιτείνη, ὅτι ἄν μερικοί ἄφρονες ἀποφασίσουν νά σφετερισθοῦν τήν λαϊκήν κυριαρχίαν (δηλαδή νά καταλύσουν τό πολίτευμα) θά τούς σταματήση ἕνα ἄρθρο Συντάγματος; Ναί, κύριε, θά τούς σταματήση ἐκτός κιάν οἱ ἄφρονες δέν σέβονται τό Σύνταγμα, ὁπότε θά τούς ἀνατρέψη ἡ λαϊκή ἀντίδρασις, διότι ὁ λαός ἀπαρασαλεύτως ἐμμένει στήν δημοκρατίαν, ὅπως ἀπέδειξεν ἐπί Μεταξᾶ καί Παπαδοπούλου.

Μέ τούς κυρίους δικαστάς ἔχουν συμβῆ καί κάποια παράδοξα πράγματα. Δηλαδή τήν 27ην Μαρτίου 1975 ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἀπεφάσισε (κατά πλειοψηφίαν) νά παραπεμφθοῦν εἰς δίκην 104 ἄτομα, τά ὁποῖα κατέλαβαν ἀξιώματα ἐπί 21ης Ἀπριλίου περιλαμβανομένου καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, τόν ὁποῖον ἀντικανονικῶς ἀπέλυσε ὁ Ἰωαννίδης.

Ἐν συνεχείᾳ ἐξεδόθη τό ὑπ' ἀριθμόν 355/1975 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Ἐφετῶν Ἀθηνῶν διά τοῦ ὁποίου σύν τοῖς ἄλλοις διετάχθη ἡ προφυλάκισις (ὡς ἴσχυε τότε) ἀξιωματούχων τῆς 21ης Ἀπριλίου καί ἐφυλακίσθησαν μεταξύ πολλῶν, ὁ τ. Ἀντιβασιλεύς Στρατηγός Γ. Ζωϊτάκης, ὁ τ. Ἀρχηγός τοῦ Γ.Ε.Σ. Στρατηγός Γρ. Σπαντιδάκης, ὁ τ. Ἀρχηγός τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων Στρατηγός Ὀδ. Ἀγγελῆς. Προηγουμένως εἶχαν ἐγκλεισθῆ στόν Κορυδαλλόν οἱ πρωταίτιοι τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἠγέρθη νομικόν θέμα. Ὁ Εἰσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου Εὐστ. Μπλέτσας στηριζόμενος στήν διαφωνίαν τοῦ Ἐφέτου - Ἀνακριτοῦ Ποταμιάνου καί τοῦ Εἰσαγγελέως Γανώση ἐπρότεινε στήν Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅτι "ἐσφαλμένως" τό Συμβούλιον Ἐφετῶν ἀπεφάνθη, ὅτι τό ἀδίκημα ἦτο διαρκές, ἐνῶ ἦτο στιγμιαῖον. Τήν πρότασιν ἐδέχθη ὁ Ἄρειος Πάγος, ὁ ὁποῖος ἐχαρακτήρισε τό ἀδίκημα στιγμιαῖον καί περιώρισε τούς κατηγορουμένους εἰς 24, τούς ὁποίους παρέπεμψε νά δικασθοῦν, ἐνώπιον τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφε-

τείου Ἀθηνῶν.

Ἡ δίκη των διήρκησε ἀπό τῆς 28ης Ἰουλίου 1975 μέχρι τῆς 23ης Αὐγούστου 1975. Οἱ κατηγορούμενοι ἠρνήθησαν νά ἀπολογηθοῦν, διά νά μή συμμετάσχουν στήν παρωδίαν, τήν ὁποίαν διηύθυνε ὁ Ντεγιάννης.

Ὅταν ἔγινε ἡ 21η Ἀπριλίου ἀνέλαβε πρωθυπουργός ὁ Κωνσταντῖνος Κόλλιας ἐν ἐνεργείᾳ Εἰσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐνῶ Ἀρεοπαγῖται διωρίσθησαν ὑπουργοί. Ἀργότερον ἄλλοι Ἀρεοπαγῖται, κι ἄλλοι Εἰσαγγελεῖς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡρκίσθησαν ὑπουργοί. Ὁ εἷς μάλιστα ἐξ αὐτῶν (Θεράπος) διετέλεσε ὑπουργός Δημοσίας Τάξεως, κατά τά γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου.

Ὅταν λοιπόν π.χ. κάποιος Λοχαγός ἤ κάποιος Ταγματάρχης ἔβλεπαν τούς μεγάλους νομοφύλακας τοῦ κράτους νά ἀναλαμβάνουν ὑπουργικά ἀξιώματα θά ἔλεγαν ὁ Λοχαγός κι ὁ Ταγματάρχης ὅτι τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦτο παράνομον; Κάτι τέτοιο εἶναι λογικῶς ἀδιανόητον. Κι ὅμως μετά τήν αὐτοανατροπήν τῆς 21ης Ἀπριλίου κατεδιώχθησαν ἐξουθενωτικῶς Λοχαγοί καί Ταγματάρχαι, ἐνῶ οὐδείς κύριος Ἀνώτατος Δικαστής, πού ὑπηρέτησε τήν δικτατορίαν ἐφυλακίσθη.

Ἐπίσης οἱ ἰδιῶται πρωθυπουργοί Α. Ἀνδρουτσόπουλος καί Σ. Μαρκεζίνης δέν ἐφυλακίσθησαν, οὔτε κάν ἐδικάσθησαν. Μόνον οἱ Ἀξιωματικοί κατεδιώχθησαν, κατεδικάσθησαν καί ἐφυλακίσθησαν. Μάλιστα οἱ καταδικασθέντες ἰσοβίως κατά παράβασιν τῆς ἀληθείας καί τῆς ἠθικῆς θεωροῦνται ΘΑΝΟΝΤΕΣ (!!!) καί αἱ σύζυγοί των λαμβάνουν σύνταξιν χήρας! Καί αὐτά συμβαίνουν εἰς πολιτείαν, πού θέλει νά λέγεται κράτος δικαίου...

Ἀπευθύνομαι στόν κάθε ἔντιμον ἄνθρωπον, ἀσχέτως τῶν πολιτικῶν του φρονημάτων. Πιστεύω ὅτι αὐτός θά χαρακτηρίζη τουλάχιστον παράνομον τήν νομικήν θανάτωσιν κατά πλάσμα (ἐκτόπλασμα) δικαίου τῶν κα-

ταδικασθέντων πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Τό περιστατικόν αὐτό δέν ἔχει μόνον ἠθικήν σημασίαν, ἀλλά καί νομικήν, διότι ὅταν Ἀνώτατοι Δικασταί καί Εἰσαγγελεῖς τοποθετοῦνται ὑπό τοῦ καθεστῶτος εἰς ὑπουργικά ἀξιώματα καί τά ἀποδέχονται, οὐσιαστικῶς νομιμοποιοῦν τό καθεστώς. Ὅταν Εἰσαγγελεῖς διορίζωνται Ἐπίτροποι εἰς Στρατοδικεῖα ἤ προΐστανται Ἐπιτροπῶν ἐκτοπίσεως ἀντιφρονούντων συνάγεται νομιμότης τοῦ καθεστῶτος, ἐκτός κι' ἄν ὑποστηρίξη κάποιος, ὅτι οἱ Εἰσαγγελεῖς, οἱ Ἀρεοπαγῖται κι' ὅλοι οἱ δικασταί ἔδρασαν παρανόμως, ὁπότε ὅλα εἶναι παράνομα καί νόμιμοι ἦσαν οἱ διάφοροι ἀντιστασιακοί τῶν Παρισίων, τοῦ Λονδίνου καί τῶν Σκανδιναυϊκῶν χωρῶν.

Τήν 1ην Μαΐου 1975 ἐπαναλαμβάνω, τό Συμβούλιο Ἐφετῶν μέ τό ὑπ' ἀριθμόν 355/1975 βούλευμά του ἀπεφάνθη ὅτι τό ἔγκλημα τοῦ πραξικοπήματος εἶναι διαρκές καί συνεπῶς πρέπει νά διωχθοῦν οἱ διατελέσαντες πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, ὑφυπουργοί, γενικοί γραμματεῖς κατά τήν περίοδον τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὅπως ἔκρινε τήν 27ην Μαρτίου 1975 ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε, κατά πλειοψηφίαν, τήν δίωξιν 104 προσώπων.

Τήν 22αν Μαΐου 1975 ἐξεδόθη τό ὑπ' ἀριθμόν 414/1975 βούλευμα τοῦ Συμβουλίου Ἐφετῶν κατόπιν ἀσκηθείσης ἀναιρέσεως, κατά τοῦ προηγουμένου τήν 7ην Μαΐου 1975 ὑπό τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Ε. Μπλέτσα. Τό βούλευμα αὐτό χαρακτηρίζει τό ἀδίκημα στιγμιαῖον καί παραπέμπει νά δικασθοῦν 24 ἄτομα, πού ἐθεωρήθησαν πρωταίτιοι αὐτουργοί τῆς 21ης Ἀπριλίου, ὡς προεῖπον.

Μέ τό παραπεμπτικόν βούλευμα θά δικασθοῦν καί θά καταδικασθοῦν ΜΟΝΟΝ Στρατιωτικοί. Οἱ διατελέσαντες πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, ὑφυπουργοί, γεν. Γραμματεῖς κ.λ.π. τοῦ καθεστῶτος δέν θά πειραχθοῦν ἀπό

κάποιον. Οἱ πολιτικάντηδες ἤθελαν νά δώσουν ἕνα μάθημα στούς Στρατιωτικούς, διά νά εἶναι φρόνιμοι στό μέλλον. Ἴδωμεν.

Τήν 28ην Ἰουλίου 1975 εἰς τάς γυναικείας φυλακάς τοῦ Κορυδαλλοῦ ἤρχισε ἡ δίκη τῶν πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου. Οἱ δικασταί πού τούς ἐδίκασαν ἦσαν οἱ ἐξῆς: Πρόεδρος, ὁ Πρόεδρος Ἐφετῶν Ἰ. Ντεγιάννης, μέλη, οἱ Ἐφέται Π. Λογοθέτης, Π. Κωνσταντόπουλος, Ἰ. Γρίβας καί Γ. Πλαγιαννᾶκος. Ἀναπληρωματικά μέλη οἱ Ἐφέται Η. Γιαννόπουλος καί Δ. Τζούμας. Εἰσαγγελεύς ὁ Κ. Σταμάτης, μέ ἀναπληρωματικόν τόν Εἰσαγγελέα Σ. Κανίνια.

Οἱ ἀξιότιμοι αὐτοί λειτουργοί τῆς δικαιοσύνης κατεδίκασαν τούς πρωταιτίους τῆς 21ης Ἀπριλίου δι᾿ ***ἐσχάτην προδοσίαν***, τήν ὁποίαν διέγνωσαν, μετά τήν πτῶσιν τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος.

Οἱ προαναφερθέντες δικασταί καί Εἰσαγγελεῖς, μετά τήν δίκην τῶν πρωταιτίων δέν ἀνέπτυξαν δημοσίαν δραστηριότητα πλήν τοῦ Προέδρου Ντεγιάννη, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη ἐπανειλημμένως εἰς τηλεοράσεις καί ἔδωσε συνεντεύξεις ὑβρίζων τούς ὑπ᾿ αὐτοῦ δικασθέντας. Οἱ τηλεπαρουσιασταί δέν τοῦ ὑπέβαλαν τάς ἐρωτήσεις πού ἔπρεπε, διότι αἱ συνεντεύξεις ἦσαν προκατεσκευασμέναι, ὥστε νά μή φέρουν εἰς δύσκολον θέσιν τόν κ. Πρόεδρον.

Ἰδού μερικαί ἐρωτήσεις ἀπό ἐκείνας πού δέν ἐτέθησαν:

α) Πότε ἀνεκαλύψατε, ὅτι τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦτο παράνομον;

β) Ἀφοῦ τό καθεστώς ἦτο παράνομον, διατί ἐφαρμόζατε τούς νόμους του ἐπί ἑπτά ἔτη;

γ) Αἱ προαγωγαί σας ὑπεγράφοντο ὑπό παρανόμου ὑπουργοῦ;

δ) Ποία ἡ ἀντίδρασίς σας ὡς δικαστοῦ, κατά τῆς 21ης Ἀπριλίου; Μήπως ἐξεδώσατε ἀπόφασιν περί τῆς παρανομίας τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος;

ε) Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Α.Π. καί τοῦ Σ.τ.Ε. ἀποφαίνονται, ὅτι τό καθεστώς εἶναι νόμιμον καί ἐδημιούργησε δίκαιον. Ἐάν συμφωνῆτε, τότε διατί ἐδικάσατε τούς στρατιωτικούς τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἀφοῦ ἦσαν νόμιμοι; Ἐάν διαφωνῆτε, τότε πώς ἐξεδηλώσατε τήν διαφωνίαν σας ὡς δικαστής κατά τῶν ἀποφάσεων τῶν Ὁλομελειῶν τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων τῆς χώρας;

στ) Ἐδηλώσατε τηλεοπτικῶς, ὅτι τό πρωΐ πού ἀνεχωρήσατε ἀπό τήν οἰκίαν σας, διά νά μεταβῆτε στό δικαστήριον, ὅπου θά ἐδικάζατε τούς πρωταιτίους εἴπατε στήν σύζυγόν σας : "ἦλθεν ἡ ὥρα μας". Δηλαδή ποία ὥρα σας ἦλθε; Τέτοια δήλωσις ἁρμόζει εἰς ἀμερόληπτον δικαστήν; Καί διατί δέν ἤρχετο ἡ ὥρα σας, ἐπί 21ης Ἀπριλίου, ἀλλά ἐπεριμένατε νά ἀνατραπῆ τό καθεστώς;

ζ) Ὅταν οἱ ἀληθεῖς ἀντιστασιακοί ἠγωνίζοντο κατά τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος, ἐδικάζοντο καί ἐφυλακίζοντο σεῖς τί ἐκάνατε;

καί πολλά ἄλλα, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος.

Στήν πολιτικήν διαμάχην μεταξύ πολιτικάντηδων καί Στρατιωτικῶν ἀνεμίχθη ἡ δικαιοσύνη. Τήν μίαν φοράν ἐναντίον τῶν πολιτικάντηδων καί ὑπέρ τῶν Στρατιωτικῶν, πού κατέλαβαν βιαίως τήν ἐξουσίαν καί τήν ἄλλην ὑπέρ τῶν πολιτικάντηδων, οἱ ὁποῖοι παρέλαβαν τήν ἐξουσίαν, ἀπό τούς Στρατιωτικούς, πού οἰκειοθελῶς τούς τήν παρέδωσαν.

Ἡ δικαιοσύνη ἐτάχθη, μέ τό μέρος τοῦ ἐπικρατήσαντος. Τοῦτο εἶναι ***νομικῶς ὀρθόν***, διότι ὁ ἐπικρατήσας, εἴτε λέγεται ἔτσι, εἴτε λέγεται ἀλλοιῶς δημιουργεῖ δίκαιον, πού ἡ δικαιοσύνη ἐφαρμόζει.

Στό ἰσχῦον Σύνταγμα ἐτέθη τό ἄρθρον 120, τό ὁποῖον καθιερώνει, διά παντός τό δημοκρατικόν πολίτευμα καί ἐπαπειλεῖ ποινάς εἰς βάρος ἐκείνων, πού θά τό καταλύ-

σουν βιαίως, ὅταν ἀποκατασταθῆ ἡ δημοκρατική νομιμότητος. Προφανῶς οἱ συντάκται τοῦ κειμένου ἀγνοοῦν τήν λειτουργίαν τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ὅπως καί τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία δέν ἐξελίσσεται βάσει νομικῶν διατάξεων. Ἡ ἱστορία δέν εἶναι κλάδος τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ἀλλά εἶναι ἡ ἰδία ἡ ***ζωή***, πού δέν κινεῖται στόν χῶρο τῶν θεωριῶν, ὅπως τά νομικά, ἀλλά στόν χῶρο τῆς πραγματικότητος.

Τό ἄρθρον 120 τοῦ Συντάγματος ἔχει διπλῆ σημασίαν. Στήν μέν Νομική Σχολή οἱ νομομαθεῖς θά διδάσκουν, ὅτι ἄν κάποιοι καταλύσουν τό πολίτευμα καί μετά ἀνατραποῦν θά δικασθοῦν καί θά τιμωρηθοῦν. Στήν δέ Σχολή Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν θά διδάσκουν, ὅτι ἄν κάποιοι καταλύσουν τό πολίτευμα γνωρίζοντες τί τούς περιμένει ἐάν πέσουν, θά φροντίσουν νά μήν πέσουν. Τό πῶς εἶναι ὑπόθεσις πολιτική κι᾽ ὄχι νομική.

Τί ἔπρεπε νά πράξη ἡ δικαιοσύνη, χάριν προστασίας τοῦ κύρους της, πού εἶναι τόσον ἀπαραίτητον, διά τήν λειτουργίαν της;

Στήν μίαν περίπτωσιν (Ἐπικράτησις Στρατιωτικῶν) ἔπρεπε νά εἴπη ὅσα πράγματι εἶπε, διά τῶν ἀποφάσεων τῶν Ὁλομελειῶν τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων, τά ὁποῖα ἐξέφρασαν ὀρθῶς τήν νομικήν ἀλήθειαν τῆς ἐποχῆς, ὅτι δηλαδή ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς ἐπικρατήσασα ἐδημιούργησε δίκαιον.

Στήν ἄλλην περίπτωσιν (ἐπικράτησις πολιτικάντηδων) ἡ δικαιοσύνη ὤφειλε νά συμμορφωθῆ ἀπολύτως πρός τό δίκαιον τῶν πολιτικάντηδων, ὅπως καί ἔκανε, διότι αὐτοί ἐπεκράτησαν.

Καί στήν μίαν καί στήν ἄλλην περίπτωσιν ἡ δικαιοσύνη συμμορφουμένη, πρός τό δίκαιον τῶν ἐπικρατησάντων ὑπεχρεοῦτο νά τηρῆ μέ θρησκευτικήν εὐλάβειαν τάς ἀνεγνωρισμένας ἀρχάς δικαίου, τάς ὁποίας οἱ ἐπικρατήσαντες, ὅποιοι καί νά ἦσαν, ἔπρεπε καί αὐτοί

νά σέβωνται. Ἐδῶ ἀκριβῶς κατά τήν γνώμην μου παρετηρήθη ἔλλειψις σθένους ἐκ μέρους, ὄχι βεβαίως τῆς ἀφηρημένης δικαιοσύνης, ἀλλ᾽ ἐκ μέρους συγκεκριμένων δικαστῶν, οἱ ὁποῖοι προφανῶς διά προσωπικούς λόγους (φιλοδοξίαι, ἀνταλλάγματα, πίεσις, πεποίθησις κ.λ.π.) ὑπηρέτησαν τούς Στρατιωτικούς ἤ τούς πολιτικάντηδες καί ἐδέχθησαν τήν παραβίασιν τῶν ἀρχῶν δικαίου. Ἐδῶ ἀκριβῶς ὑπεχρεοῦντο ἐξ εὐσυνειδησίας νά ἀντισταθοῦν, διά λόγους ἀρχῶν δικαίου κι᾽ ὄχι διά λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος.

Χειρότεροι ὅλων ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι ἐπί Χούντας κατεδίωκαν μέ κατηγορίας συναδέλφους των, πού δέν ἦσαν μέ τό Στρατιωτικό καθεστώς καί μετά ὅταν ἔπεσε ἡ Χούντα ἐνεφανίσθησαν ὡς ἀντιχουντικοί καί κατεδίωκαν μέ κατηγορίας τούς συναδέλφους των, πού διέκειντο εὐμενῶς πρός τήν 21ην Ἀπριλίου. Αὐτοί οἱ ΟΦΑ (Ὅπου Φυσάει ὁ Ἄνεμος) πραγματικῶς διέσυραν τό δικαστικόν λειτούργημα. Τέτοιοι ΟΦΑ ὑπάρχουν παντοῦ, ἀλλά στήν δικαιοσύνη εἶναι ὁλότελα ἀπαράδεκτοι.

Ταυτοχρόνως ὅμως δέν μοῦ ἐπιτρέπεται νά παραλείψω τήν ὀφειλομένην τιμήν πρός τούς ***Δικαστάς***, οἱ ὁποῖοι εὐθαρσῶς ἐτήρησαν τόν ὅρκον των καί ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν ἐταλαιπωρήθησαν, ἀπό τούς μέν ἤ ἀπό τούς δέ.

Αἱ ἀρχαί δικαίου, αἱ ὁποῖαι παρεβιάσθησαν ἦσαν αἱ ἀκόλουθοι:

1. Παρά τήν νομικήν ἀλήθειαν καί τήν πραγματικότητα τά δικαστήρια δέχονται τώρα, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς πραξικόπημα δέν ἐδημιούργησε δίκαιον, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς, ὅτι ***ἐπανάστασις, πραξικόπημα κ.λ.π. πού ἐπεκράτησε δημιουργεῖ δίκαιον***.
2. Ἐτιμωρήθησαν οἱ πρωταίτιοι τῆς 21ης Ἀπριλίου βάσει νόμου μεταγενεστέρου τῆς πράξεως, τήν ὁποίαν ἐτέλεσαν, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς, ὅτι

οὐδέν ἀδίκημα ὑπάρχει, οὐδεμία ποινή ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου προϊσχύοντος τῆς πράξεως, ἡ ὁποία τιμωρεῖται.

3. Ἡ δοθεῖσα διά τήν 21ην Ἀπριλίου ἀμνηστία ἦρε τό ἀξιόποινον (ἐάν ὑπῆρχεν, ὅπου ὑπῆρχεν) καί ἐν συνεχείᾳ ἀνεκλήθη, δίχως νά εὑρεθῆ ἕνα δικαστήριο, πού νά μή ἀναγνωρίση τήν ἀνάκλησι, ἡ ὁποία ἐγένετο, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς, ***ὅτι χορηγηθεῖσα ἀμνηστία δέν ἀνακαλεῖται.***
4. Κατά τήν διάρκειαν τῆς 21ης Ἀπριλίου ὅλα τά δικαστήρια ἐφήρμοζαν τούς νόμους τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος καί οὕτως ἀνεγνώριζαν τήν νομιμότητα αὐτοῦ. Μετά τήν πτῶσιν τῆς 21ης Ἀπριλίου ὅλα τά δικαστήρια τήν κρίνουν παράνομον, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς, ὅτι ***ἡ δικαιοσύνη δέν ἀντιφάσκει.***
5. Οἱ νόμοι τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν, ὅπως ἰσχύουν καί αἱ δικαστικαί ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν βάσει ἐκείνων τῶν νόμων. Κι' ἐνῶ ἀναγνωρίζονται αὐτά, ταυτοχρόνως ὑποστηρίζεται, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου εἶναι παράνομος, κατά παράβασιν τῆς ***ἀρχῆς τῆς νομιμότητος***, ἀφοῦ ἐξακολουθοῦν τά δικαστήρια νά ἐφαρμόζουν νομικάς διατάξεις παρανόμου καθεστῶτος ἤ ἀντιθέτως ἄν τό πολίτευμα ἦτο νόμιμον τότε καλῶς ἐφαρμόζονται οἱ νόμοι του, ἀλλά κακῶς χαρακτηρίζεται συγχρόνως παράνομον. Ἀποφασίσατε ἐπί τέλους ποῖον ἀπό τά δύο θέλετε, διότι νά ἰσχύουν καί τά δύο μαζί εἶναι λογικῶς ἀδύνατον.
6. Μολονότι τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου κρίνεται τώρα παράνομον δέν ἀκυροῦνται μέ δικαστικάς ἀποφάσεις αἱ δικαστικαί ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι τό ἔκριναν νόμιμον. Ἡ δικαιοσύνη ἀρνεῖται νά ἐπιληφθῆ τοῦ θέματος, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς,

ὅτι ***ἡ δικαιοσύνη δέν ἀρνησιδικεῖ.***

7. Ἡ δικαιοσύνη καί οἱ δικασταί, πού χθές ἐδέχοντο τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς νόμιμον καθεστῶς, σήμερον ἡ ἰδία δικαιοσύνη καί οἱ ἴδιοι δικασταί θεωροῦν τήν 21ην Ἀπριλίου κακούργημα! Κι᾿ ὅποιος ὁμιλήση, ὑπέρ αὐτῆς διώκεται δι᾿ ἐγκωμιασμόν κακουργήματος. Ἡ δικαιοσύνη σήμερον ἀπαγορεύει τό νά ὑποστηρίξη κάποιος τήν 21ην Ἀπριλίου καί ἐκ μόνου τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ ἀσκεῖ ποινικήν δίωξιν ὁ Εἰσαγγελεύς καί τιμωρεῖται ὁ κάποιος ποινικῶς, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς, ὅτι ***δέν τιμωροῦνται αἱ ἰδέαι, ἀλλά αἱ πράξεις.***
8. Δικασταί, καθηγηταί πανεπιστημίων, διπλωμάται, Στρατιωτικοί κ.λ.π. ἐδιώχθησαν πειθαρχικῶς καί ἀπελύθησαν τῶν θέσεών των, διότι συνειργάσθησαν, μέ καθεστώς κριθέν τότε ὑπό τῆς δικαιοσύνης ὡς νόμιμον. Τό εἶδος καί ὁ τρόπος τῶν διωγμῶν ἐγένετο, κατά παράβασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ***ἀμερολήπτου ἐνεργείας.***
9. Ἀφοῦ ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο παράνομος καί μάλιστα κακούργημα, διατί ἡ δικαιοσύνη δέν ἐδίωξε ποινικῶς τούς πρωταιτίους ***αὐτεπαγγέλτως*** (ὡς ὑπεχρεοῦτο λόγῳ τοῦ κακουργηματικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐγκλήματος) ἀμέσως μετά τήν πτῶσιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Καθεστῶτος; Ἡ δίωξις κατά τῶν "κακούργων" τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐγένετο ὄχι αὐτεπαγγέλτως, ἀλλ᾿ ἐξ ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας (!) κατόπιν μηνύσεων τόν Σεπτέμβριον καί τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1974 πού ὑπέβαλαν πέντε δικηγόροι, οἱ ὁποῖοι ἐμήνυσαν τούς Συνταγματάρχας, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

4. ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ 1952 ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΩΣ

Τήν νύκτα τῆς 24ης Νοεμβρίου 1973 ὁ Δ. Ἰωαννίδης ἐπραγματοποίησε τό κίνημά του, ἐναντίον τοῦ Γ. Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος παραδόξως οὐδόλως ἀντέδρασε. Ἀπεσύρθη τῆς ἐξουσίας, δίχως ποτέ νά ἐξηγήση, διατί ὑπέκυψε, χωρίς νά ἐπιχειρήση νά κάνη κάτι, μολονότι ἠδύνατο.

Εἰς σχετικήν ἐρώτησιν πού τοῦ ἔκανα (5-10-1977) εἰς τήν φυλακήν μοῦ ἀπήντησε : *"Θά τά ποῦμε ἄλλη φορά..."*.

Τήν 10:00 τῆς 25ης Νοεμβρίου 1973 στά Παλαιά Ἀνάκτορα ὡρκίσθη ἐνώπιον τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Σεραφείμ, ὡς Πρόεδρος Δημοκρατίας ὁ Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης, Διοικητής τῆς Στρατιᾶς στήν Λάρισα.

Τό πρωτόκολλον τῆς ὁρκωμοσίας, τό ὁποῖον ἐδημοσιεύθη στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως (φύλλον 311, τεῦχος Α΄ τῆς 25-11-1973) ἔχει ὡς ἑξῆς :

"ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΦΑΙΔΩΝΟΣ ΓΚΙΖΙΚΗ

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν 25ην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ τρίτου ἔτους (25.11.1973), ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Κυριακὴν καὶ ὥραν 10.00 καὶ ἐν τῷ Κυβερνητικῷ Μεγάρῳ ὡρκίσθη ἐνώπιον τοῦ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Σεραφείμ ὁ ὁρισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Ἀντιστράτηγος Φαίδων Γκιζίκης καὶ ἔδωκεν ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τὸν νενομισμένον ὅρκον, ἔχοντα οὕτως:

"Ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, νὰ φυλάττω τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους καὶ νὰ μεριμνῶ διὰ τὴν πιστὴν τήρησιν αὐτῶν, ὡς καὶ νὰ διατηρῶ καὶ ὑπερασπίζω τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκεραιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους".

Ἐφ' ᾧ συνετάγη τὸ παρὸν καὶ ὑπογράφεται ὡς ἕπεται:

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ
Ἀντιστράτηγος
Ὁ Ὁρκίσας Μητροπολίτης
† Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ".

Ὅπως βλέπετε ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας Φαίδων Γκιζίκης ***ὡρίσθη*** Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὑπό τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων κι' ὅμως ὁ "ἐθνάρχης" Καραμανλῆς καί σύμπας ὁ πολιτικός κόσμος ἀνεγνώρισαν τόν Στρατηγό Γκιζίκη, ὡς νόμιμον Πρόεδρον Δημοκρατίας, ὡρκίζοντο ἐνώπιόν του καί ὑπέγραφε τούς νόμους καί τάς συντακτικάς πράξεις τῆς μεταπολιτεύσεως ὡς Πρόεδρος Δημοκρατίας, ὡσάν νά προεβλέπετο συνταγματικῶς ὁ ὁρισμός Προέδρου Δημοκρατίας ὑπό τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων (δηλαδή στήν πραγματικότητα, ὑπό τοῦ Δ. Ἰωαννίδου).

Ὁ Γκιζίκης ὡρκίσθη νά φυλάττη τό Σύνταγμα! Ποῖον Σύνταγμα; Καί τούς νόμους! Ποίους νόμους; Ἔτσι εἶχε ὁρκισθῆ στόν Βασιλέα, στήν Βασιλευομένη δημοκρατία, στήν Προεδρευομένη δημοκρατία τοῦ Παπαδοπούλου, τόν ὁποῖον ἐπρόδωσε, διά νά λάβη ἀξιώματα ὑπό

τοῦ Ἰωαννίδου, τόν ὁποῖον ἐπρόδωσε ὑπέρ τῶν πολιτικάντηδων, πού τόν ἀνεγνώρισαν ὡς Πρόεδρον Δημοκρατίας, μέ ὅλα τά ὀφέλη. Ὁ ἴδιος ἐξέδωσε μετά τήν ὁρκωμοσίαν τό ἀκόλουθον διάγγελμα πρός τόν Ἑλληνικόν Λαόν (τί ἔχει ἀκούσει αὐτός ὁ λαός!):

"Ἑλληνικὲ Λαέ,

Ὑπείκων εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἐθνικῆς μου συνειδήσεως ἀπεδέχθην ἐντολὴν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ἔθνους καὶ ἀνέλαβον τὴν Προεδρίαν τῆς Δημοκρατίας.

Δὲν τρέφω προσωπικὰς φιλοδοξίας. Ὑπῆρξα καθ' ὅλον τὸν βίον μου στρατιώτης, ἀφωσιωμένος εἰς τὸ καθῆκον. Μοναδικὴν φιλοδοξίαν μου ἀποτελεῖ νὰ συμβάλω εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἑνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Θὰ ἀσκήσω τὰ καθήκοντά μου μὲ πνεῦμα μετριοπαθείας, μετριοφροσύνης, καὶ ἀμεροληψίας, ἔχων πάντοτε ὡς ἀποκλειστικὸν γνώμονα καὶ μοναδικὸν κριτήριον τῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν μου τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος.

Ἡ ὁρκισθεῖσα ἐνώπιόν μου, σήμερον, Κυβέρνησις ἀποτελεῖται ἀπὸ πρόσωπα διακριθέντα εἰς τὸν δημόσιον βίον καὶ τὴν ἐπιστήμην. Ὁ πατριωτισμός των καὶ τὸ ὑψηλόν των ἦθος ἀποτελοῦν ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐθνικῆς ἀποστολῆς των.

Ἐπέστη ἡ στιγμή, παραμερίζοντες ὅσα μικρὰ καὶ ἀσήμαντα θὰ ἠδύνατο νὰ μᾶς χωρίζουν, νὰ προχωρήσωμεν ἡνωμένοι διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν μεγάλα ἔργα καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὰς σοβαρὰς μεταρρυθμίσεις, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην τὸ Ἔθνος.

Ζήτω τὸ Ἔθνος".

Ἡ παραμονή τοῦ Γκιζίκη στήν Προεδρία τῆς δημοκρατίας, μετά τάς ἐκολάς τῆς 17ης Νοεμβρίου 1974 καί

ὀλίγον μετά τό δημοψήφισμα (!) δέν ἐξηγεῖται νομικῶς. Καί ὄχι μόνον. Εἶναι νομικῶς ἀδιανόητος ἡ παρουσία του στό ἀνώτατον ἀξίωμα τῆς χώρας. Βεβαίως ἡ προσφώνησίς του ὡς προέδρου τῆς δημοκρατίας εἶναι γελοῖον ἐπακόλουθον τῆς διατηρήσεώς του στήν ἐξουσία. Ὁ Γκιζίκης οὐδέποτε ὑπῆρξε πρόεδρος δημοκρατίας, καίτοι τόν ἔλεγαν ἔτσι. Ἀνῆλθε στήν ἐξουσία διορισθείς, ὑπό τοῦ Ἰωαννίδου, τόν ὁποῖον κατόπιν ἐπρόδωσε καί παρέμεινε εἰς αὐτήν, ἐπειδή τοῦτο συνέφερε προσωπικῶς στόν Καραμανλῆ, ὅπως ἄλλως τε ἀνεγνώρισε στήν γλοιώδη ἐπιστολήν, πού ἔστειλε στόν Γκιζίκη, ὅταν ὁ τελευταῖος "παρητήθη" ἀπό πρόεδρος "δημοκρατίας". Συγκεκριμένως τήν 14ην Δεκεμβρίου 1974 ὁ Καραμανλῆς ἔγραφε στόν Γκιζίκη, ἐν καθαρευούσῃ:

"Κύριε Πρόεδρε,

Ἔλαβον τήν δήλωσίν σας ὅτι θεωρεῖτε ἑαυτόν ἀποδεσμευμένον ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας κατόπιν τοῦ τερματισμοῦ τῆς μεταβατικῆς περιόδου πρός ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατικῆς ὁμαλότητος. Καί σᾶς εὐχαριστῶ διά τήν διαβεβαίωσίν σας ὅτι θά ἐξακολουθήσετε νά ἀσκεῖτε τά ὑψηλά καθήκοντά σας μέχρι τῆς ἀναλήψεως τούτων ὑπό τοῦ ἐκλεγησομένου νέου προέδρου. Ἐπωφελοῦμαι τῆς εὐκαιρίας διά νά σᾶς ἐκφράσω τάς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μου διά τό πνεῦμα ἁρμονικῆς συνεργασίας, τό ὁποῖον ἐπεδείξατε πρός τάς ὑπ' ἐμέ κυβερνήσεις, ὡς καί τήν βαθεῖαν ἐκτίμησίν μου διά τό ὑψηλόν ἦθος, τό ὁποῖον διέκρινε τήν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων σας κατά τό διάστημα τοῦτο. Ἐπιθυμῶ ὡσαύτως νά σᾶς ἐκφράσω τήν πεποίθησίν μου ὅτι συγκατατεθείς νά παραμείνετε πρόεδρος τῆς δημοκρατίας μετά τίς 23 Ἰουλίου ε.ε. προσφέρατε εἰς τό Ἔθνος πολυτίμους πράγματι ὑπηρεσίας εἰς μίαν κρισιμωτάτην καμπήν τῆς ἱστορίας του".

Ἡ προδοσία τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἡ προδοσία τοῦ Ἰωαν-

νίδου, ἡ προδοσία τῆς Κύπρου, ἡ προδοσία τῶν Ἀξιωματικῶν, πού ὅλας τάς διέπραξε ἰδιοτελῶς ὁ Γκιζίκης ὠνομάσθησαν, ὑπό τοῦ Καραμανλῆ "πνεῦμα ἁρμονικῆς συνεργασίας" !!! ... Τήν 19ην Δεκεμβρίου 1974 ὁ "ἐθνάρχης" ἐπεσκέφθη τόν Γικιζίκην στό γραφεῖον του καί τοῦ ἐξέφρασε τάς εὐχαριστίας του, διά τάς ὑπηρεσίας, πού προσέφερε στό Ἔθνος, δηλαδή στόν ἴδιο!

Ἀσφαλῶς ὑπῆρξαν πρόσωπα, πού δέν ἐθεώρουν τόν Γκιζίκην πρόεδρον δημοκρατίας. Περιορίζομαι νά ἀναφέρω τόν Σπυρίδωνα Μαρκεζίνην (""Αναμνήσεις 1972-1974", ἐκδ. "Σπ. Μαρκεζίνη Α.Ε.", Ἀθήνα, 1979, σελ. 616) ὁ ὁποῖος ἐπανειλημμένως ἀγανακτεῖ, ἐναντίον ὅλων ὅσων συμπεριεφέροντο στόν Γκιζίκην, ὡσάν νά ἦτο πραγματικός πρόεδρος δημοκρατίας κι᾽ ἔχει δίκαιον. Γράφει:

""Ὁ κ. Ἀβέρωφ ἐξ ἄλλου περί τά τέλη τοῦ ἰδίου μηνός, ἐπανελθών ἐκ Στρασβούργου ἐνημέρωνεν τόν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Γκιζίκην ἐπί τῶν ἐκεῖ συζητήσεων. Θά κατηγορηθῶ ἴσως δι᾽ ἀσυγχώρητον μονοτονίαν ἀλλά δέν πρόκειται νά μή ἐπαναλάβω ὅτι μέ μεγάλην ἀποστροφήν ἤκουον τά περί συνεχιζομένων ἀκροάσεων τοῦ κ. Γκιζίκη, πρός τόν ὁποῖον συμπεριεφέροντο ὡς νά ἦτο γνησίας προελεύσεως πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας".

Ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος εἰς δηλώσεις του τήν 3ην Δεκεμβρίου 1973 πρός τάς ἐφημερίδας ἐχαρακτήρισε τό διάγγελμα τοῦ Γκιζίκη "*σοβαρόν καί ἀπέριττον διάγγελμα τοῦ ἀναλαβόντος τά καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας...*". Ἔτσι λοιπόν ὁ Γκιζίκης ἐθεωρήθη νόμιμος πρόεδρος δημοκρατίας ἀναλαβών τό ἀξίωμα ἀπό ποίους; Καί πῶς; Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ Γκιζίκης ἀφοῦ ὡρκίσθη στά Συντάγματα τοῦ 1952, 1968, 1973 στό διάγγελμά του ἐπί τῷ νέῳ ἔτει 1974 μᾶς ἀνήγγειλε, ὅτι ""*Η χώρα ἔχει ἀνάγκην Συντάγματος*" !!! ...

Ἐν τῷ μεταξύ ἤρχισε ἡ "νόμιμος" κατάργησις τῆς Βασιλείας, τῆς Βασιλευομένης δηλαδή δημοκρατίας, τήν ὁποίαν ἠθέλησε ὁ "ἐθνάρχης" (!) Καραμανλῆς καί πειθηνίως ἐξετέλεσε ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας Φ. Γκιζίκης μέ τήν παρακάτω συντακτικήν πρᾶξιν:

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ / 1974

Περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητος καὶ ρυθμίσεως θεμάτων τοῦ δημοσίου βίου μέχρι τοῦ ὁριστικοῦ καθορισμοῦ τοῦ πολιτεύματος καὶ τῆς καταρτίσεως νέου Συντάγματος τῆς Χώρας.

(ΦΕΚ Α΄, 213, 1 Αὐγούστου 1974)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

Τὴν κατὰ τὴν 23ην Ἰουλίου 1974 ἐπισυμβᾶσαν μεταβολὴν καὶ τὴν διὰ ταύτης ἀνάθεσιν τῆς Πρωθυπουργίας εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν.

Τὴν καθολικὴν καὶ ὁμόφωνον συμπαράστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Μὲ συναίσθησιν τῆς βαρείας ἱστορικῆς εὐθύνης τῆν ὁποίαν ἔχει ἐπωμισθῆ ἡ Κυβέρνησις ἔναντι τοῦ Ἔθνους.

Ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν τοῦ Λαοῦ καὶ τὸ ὑψηλὸν φρόνημα καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἀκεραιότητος καὶ Ἀσφαλείας.

Μὲ πίστιν εἰς τὸ μέλλον τῆς Χώρας καὶ μὲ γνώμονα τῶν πράξεων ἡμῶν, τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐθνικῆς κρίσεως καὶ τὴν ταχεῖαν ἀποκατάστασιν ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ βίου.

Διακηρύσσοντες ὅτι θὰ ἀσκήσωμεν τὴν ἐμπεπιστευμένην εἰς ἡμᾶς ἐξουσίαν μὲ ἀποκλειστικὸν κριτήριον τὴν ἐπίτευξιν τῶν ταχθέντων στόχων εἰς τρόπον ὥστε

ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς νὰ ἀναλάβῃ, δημιουργουμένων τῶν ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, τὴν εὐθύνην τῶν πεπρωμένων του.

Ἀποφασίζομεν

***Ἄρθρον 1.-** Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Συντακτικῆς Πράξεως καὶ μέχρι τῆς ψηφίσεως τοῦ ὁριστικοῦ Συντάγματος τῆς Χώρας ἐπανατίθεται ἐν ἰσχύϊ τὸ Σύνταγμα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952, ἐξαιρέσει τῶν διατάξεων αὐτοῦ τῶν καθοριζουσῶν τὴν μορφὴν τοῦ Πολιτεύματος.*

***Ἄρθρον 2.-** Μέχρι τοῦ ὁριστικοῦ καθορισμοῦ τῆς μορφῆς τοῦ Πολιτεύματος διὰ τῆς ἐλευθέρας ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ τά καθήκοντα τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος ἀσκοῦνται ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Ὅπου εἰς τὸ ἐπανατιθέμενον ἐν ἰσχύι Σύνταγμα ἀναφέρεται ὁ Βασιλεὺς νοεῖται ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας. Τά ἄρθρα 43, καὶ 45 ἕως καὶ 53 τελοῦν ἐν ἀναστολῇ.*

Στήν ἀνωτέρω συντακτικήν πρᾶξιν "περί ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητος κ.λπ." στήν ὁποίαν προέβη ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας (!!!) Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης τοποθετηθείς στήν θέσιν αὐτήν, ὑπό τοῦ Συνταγματάρχου Ἰωαννίδου γίνεται λόγος δι' "ἐπισυμβᾶσαν μεταβολήν", ἡ ὁποία ἀνέθεσε τήν πρωθυπουργίαν στόν Κωνσταντῖνον Καραμανλῆ. Ἔχομεν λοιπόν κινήματα, στασιαστικά κινήματα, πραξικοπήματα, ἐπαναστάσεις, πού δίδουν τήν πρωθυπουργία καί ἀπό τοῦ 1974 ἐνεφανίσθη ἡ "ἐπισυμβᾶσα μεταβολή" ἡ ὁποία ἀναθέτει πρωθυπουργίας καί τοῦτο νομίμως, ἀφοῦ ἀποτελεῖ κείμενον συντακτικῆς πράξεως, τήν ὁποίαν μάλιστα ἀπεδέχθησαν καί κατεχειροκρότησαν ὅλοι οἱ πολιτικοί.

Ἡ "ἐπισυμβᾶσα μεταβολή" νομικῶς τί εἶναι; Διότι ὁ ὅρος εἶναι καινοφανής καί ἡ νομική ἐπιστήμη τόν ἀγνοεῖ.

Ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας περαιτέρω μᾶς βεβαιώνει μέ πληθυντικόν μεγαλοπρεπείας, ὅτι "ἐμπνεόμενοι ἀπό τόν Πατριωτισμόν τοῦ Λαοῦ...". Καλά, ἀφήσατε ἥσυχον τόν πατριωτισμόν τοῦ Λαοῦ καί ὁμιλήσατε, διά τόν ἰδικόν σας. Ὅταν ὁ Ἰωαννίδης διώριζε τόν Γκιζίκην Πρόεδρον Δημοκρατίας, τότε ἐνεπνέετο ἀπό τόν πατριωτισμόν τοῦ λαοῦ ἤ ἀπό τήν στρατιωτικήν δύναμιν τῆς "Χούντας"; Εἰλικρινῶς εἶναι ἀναίδεια εἰς κείμενα ὑψίστης ἐπισημότητος, ὅπως αἱ συντακτικαί πράξεις, νά διατυποῦνται ἀστεῖοι ἰσχυρισμοί, οἱ ὁποῖοι ὑποβαθμίζουν τήν νοημοσύνην παντός καί προκαλοῦν κάθε νομικόν, ὁ ὁποῖος σκέπτεται νομικῶς. Διεκήρυξε μάλιστα ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ὅτι "*θά ἀσκήσωμεν τήν ἐμπεπιστευμένην εἰς ἡμᾶς ἐξουσίαν...*". Ποῖος τοῦ ἐνεπιστεύθη τήν ἐξουσίαν; Ὁ Λαός ἤ ἡ "Χούντα"; Καί κατ' ἐντολήν τοῦ Καραμανλῆ ὁ Γκιζίκης "ἀποφασίζομεν" τήν ἐπαναφοράν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952 ἐξαιρέσει τῶν διατάξεων περί Βασιλείας!!! ἤτοι τῶν διατάξεων αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τήν μορφήν τοῦ πολιτεύματος πού ὡς θεμελιώδεις δέν ἀναθεωροῦνται. Τά περαιτέρω τά ἐρρύθμισε ἡ βούλησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε νέον Σύνταγμα τήν 11ην Ἰουνίου 1975 (ἀναθεωρηθέν τήν 12ην Μαρτίου 1986 καί τό 2001) ὅπως εἶχε ἀποκτήσει τήν 18ην Μαρτίου 1844, τήν 17ην Νοεμβρίου 1864, τήν 1ην Ἰουνίου 1911, τήν 3ην Ἰουνίου 1927, τήν 1ην Ἰανουαρίου 1952, τήν 15ην Νοεμβρίου 1968.

Ἡ ἱστορική ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου αὐτοανετράπη καί παρέδωσε τήν ἐξουσία ἄνευ ὅρων(!) στόν Καραμανλῆ. Αὐτός ἐξηπάτησε τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνον, κατήργησε τήν Βασιλείαν ***(ἐθνικός θεσμός)*** διά δημοψηφίσματος καί κατέστη δι' ἕν διάστημα παγκυρίαρχος, ἐνῶ ἐνομιμοποίησε τό ΚΚΕ, δίχως δημοψήφισμα. Τήν ἐξαπάτησιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου περιγράφει ὁ Σπυρίδων Θεοτόκης στό βιβλίον του "Πολιτικαί ἀναμνή-

σεις" (σελ. 241) ὡς ἑξῆς:

"Στό πρῶτο τηλεφώνημα, πού ἐπραγματοποιήθη τάς πρωϊνάς ὧρας, ὁ Καραμανλῆς εἶπε πρός τόν Βασιλέα:

- Μεγαλειότατε, φαίνεται ὅτι είς τάς Ἀθήνας ἐμᾶς δέν μᾶς θέλουν.

Ὀλίγον ἀργότερον, περί τήν μεσημβρίαν, ὁ Καραμανλῆς ἐτηλεφώνησε καί πάλιν:

- Μεγαλειότατε, ἡ ἐξέλιξις τῆς καταστάσεως παρουσιάζει βελτίωσιν. Θά ἔχω συντόμως νεώτερα καί θά σᾶς κρατήσω πλήρως ἐνήμερον.

Πράγματι, τάς ἀπογευματινάς ὥρας ἐτηλεφώνησε διά τρίτην φοράν καί εἶπε τά ἀκόλουθα:

- Μεγαλειότατε, τά πράγματα μετεβλήθησαν. Μέ καλοῦν ἐπειγόντως στήν Ἀθήνα, διά νά ἀναλάβω τόν σχηματισμόν τῆς νέας Κυβερνήσεως. Ἐπιθυμῶ, πρό τῆς ἀναχωρήσεώς μου διά τήν πατρίδα, νά Σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι στήν Ἀθήνα θά φροντίσω πάραυτα νά ρυθμίσω τάς περί τόν θεσμόν καί τό πρόσωπόν Σας ἀπαραδέκτους ἐκκρεμότητας".

Ὁ Καραμανλῆς ἀπέτρεψε τόν Βασιλέα Κωνσταντῖνο νά ἐπιστρέψη στήν Ἑλλάδα. Σχετικῶς ὁ Κ. Γουντχάουζ γράφει (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 240):

"Προτού εγκαταλείψει το Παρίσι, ο Καραμανλής τηλεφώνησε στον Κωνσταντίνο στο Λονδίνο. Ο Κωνσταντίνος θέλησε να τον συνοδεύσει αλλά ο Καραμανλής διατύπωσε τους ενδοιασμούς του και του είπε, ότι θα επικοινωνούσε μαζί του λίγες μέρες αργότερα. Ο βασιλέας δεν έλαβε καμιά εγγύηση για την ταχεία επιστροφή του, την οποία ο ίδιος θεωρούσε αυτονόητη. Στο σημείο αυτό θ' απογοητευόταν".

Ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος ἐπρόκειτο νά γνωρίση ἄλλη μίαν ἀκόμη προδοσίαν...

Τήν 23ην Ἀπριλίου 1973 ἐδημοσιεύθη στήν ἐφημερίδα "Βραδυνή" ἄρθρον τοῦ Κ. Καραμανλῆ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ

ἐσχολίασε τήν κυβέρνησιν τῆς 21ης Ἀπριλίου (τήν ὁποίαν δέν ἀπεκάλει δικτατορίαν, ὡς πράγματι ἦτο) συνεβούλευε τούς ἐπαναστάτας Ἀξιωματικούς νά καλέσουν τόν Βασιλέα ὁ ὁποῖος "***συμβολίζει τήν νομιμότητα***". Ἕν ἔτος ἀργότερον ὁ ἐθνάρχης μετέβαλε γνώμην καί ὄχι μόνον δέν ἐκάλεσε τόν Βασιλέα ὁ ὁποῖος "συμβολίζει τήν νομιμότητα" ἀλλά ἐκάλεσε ὅλους τούς ἄλλους πλήν αὐτοῦ.

Στόν Γκιζίκη, ὑποτακτικό τοῦ Παπαδοπούλου, κατόπιν τοῦ Ἰωαννίδου καί μετά τοῦ Καραμανλῆ ἀνετέθη ἡ συντακτική ἀποκατάστασις τῆς δημοκρατικῆς νομιμότητος! ἡ ἐπιβολή τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καί ἡ διάσωσις τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ...

Ὁ Καραμανλῆς διεξήγαγε προσωπικόν ἀγῶνα κατά τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, δίχως νά ἀναλογισθῆ, ὅτι πλήττει ἕναν ἱστορικόν θεσμόν, ὁ ὁποῖος πολλαπλῶς ὠφέλησε τό Ἔθνος, διότι ὡς γνωστόν ἀνέκαθεν ἡ Ἑλλάς εἶχε Βασιλείαν καί ἐπί Βασιλείας ἐδοξάσθη καί ἐδημιούργησε αὐτοκρατορίας καί κοσμοκρατορίας, πού οὐδεμία ἄλλη φυλή κατώρθωσε. Τήν 27ην Σεπτεμβρίου 1956 ὁ Καραμανλῆς ἐδήλωνε ὅτι τό Στέμμα εἶναι ***παράγων σταθερότητος καί ἐθνικῆς ἑνότητος*** καί ὅτι ὁ Θρόνος ἀποτελεῖ ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ πολιτεύματος καί τοῦ ἐθνικοῦ καθεστῶτος. Ἰδού τί ἔλεγε τότε:

"Τόν τελευταῖον καιρόν ἐξαπελύθη ἀπό ποικίλας δυνάμεις, μία ὕπουλος ἐπίθεσις κατά τοῦ Στέμματος.

Δέν θά ἠσχολούμην μέ αὐτήν ἄν ἐν τῇ ἐξελίξει της ἡ ἐπίθεσις δέν ἔφθανε χθές καί μέχρι τῶν προσώπων τῶν Βασιλέων καί ἄν δέν διεπίστωνα ὅτι πρόκειται περί ὠργανωμένης ἀντεθνικῆς ἐκδηλώσεως.

Πρόσωπα μέ σκοτεινήν πολιτικήν προέλευσιν καί μέ σχέσεις ἐθνικῶς ὑπόπτους ἐτάχθησαν φορεῖς τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς. Ἡ ἐπίθεσίς των δέν ἀποβλέπει εἰς τούς στόχους καθ' ὧν φαινομενικῶς στρέφεται. Προφανῶς

ἀποβλέπει εἰς τήν φθοράν τοῦ Θρόνου ὡς ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ πολιτεύματος καί τοῦ ἐθνικοῦ μας καθεστῶτος.

Καταγγέλω πρός τόν ἑλληνικόν λαόν τήν ἀνίερον καί ἀντεθνικήν αὐτήν συνωμοσίαν, ἄν καί εἶμαι βέβαιος ὅτι καί μόνος του θά διακρίνη τί κρύπτεται πίσω ἀπό τόν δημιουργηθέντα θόρυβον.

Ὁ ἑλληνικός λαός ἐγνώρισε τούς Βασιλεῖς του εἰς τάς τραγικάς ὥρας καθ᾽ ἅς ἐκρίνετο ἡ ὕπαρξις τοῦ ἔθνους. Τούς ἐνθυμεῖται συμμεριζομένους κάθε πόνον καί κάθε κακουχίαν του. Τούς ἐγνώρισε πρωτοστατοῦντας εἰς κάθε φιλάνθρωπον, χριστιανικήν καί ἐθνικήν ἐκδήλωσιν.

Γνωρίζει ὁ ἑλληνικός λαός ὅτι τό Στέμμα ἀποτελεῖ παράγοντα σταθερότητος καί ἐθνικῆς ἑνότητος καί ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ παράγοντος αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τούς ἔχοντας ὡς τελικόν σκοπόν τήν ἀνατροπήν τῆς καθεστηκυΐας τάξεως.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός καί ὁ ἐθνικόφρων πολιτικός κόσμος, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς τοποθετήσεως ὡς μία ψυχή, θά ἀντιτάξη πρός τούς καπήλους τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων, τήν περιφρόνησίν του. Θά ἀντιτάξη τήν πίστιν του πρός τό Στέμμα καί τήν ἀγάπην του πρός τούς Βασιλεῖς του".

Διά περισσότερα εἰς Τ. Παναγόπουλον : "Ὁ Καραμανλισμός" (Ἀθήνα, 1984, σελ. 51).

Ἀργότερον τήν 19ην Ἰουνίου 1973 εἰς συνέντευξίν του πρός τό BBC ὁ μετέπειτα ... ἐθνάρχης! ἐτάχθη ὑπέρ τοῦ Βασιλέως στό ἐπικείμενο δημοψήφισμα τῆς 29ης Ἰουλίου 1973 καί ἐδήλωσε : *"Καθῆκον ὅλων τῶν Ἑλλήνων εἶναι νά ψηφίσουν ὄχι. Αὐτός εἶναι ὁ μόνος τρόπος διά νά προστατεύσουν τάς ἐλευθερίας των καί τά συμφέροντα τῆς χώρας".*

Τελικῶς παρά τάς δηλώσεις του ὁ Καραμανλῆς μᾶς ἀνέπτυξε τήν θεωρίαν τοῦ "καρκινώματος" καί διεξήγαγε ἕνα ἄνισο καί ἐξ ὑπαρχῆς ἀντισυνταγματικό δη-

μοψήφισμα, κατά τό όποῖον οἱ βασιλόφρονες βουλευταί δέν ἐτόλμησαν νά ἀνακοινώσουν, ὅτι θά ψηφίσουν ὑπέρ τῆς βασιλείας, διότι ὁ Καραμανλῆς θά τούς διέγραφε ἀπό τό Κόμμα τῆς "Νέας Δημοκρατίας". Ἔτσι ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος ἐπροδόθη, διά μίαν ἀκόμη φοράν ἀπό ἐκείνους πού δῆθεν τόν ἐπίστευαν, δῆθεν τόν ἐξεπροσώπουν καί πραγματικῶς εἰσέπρατταν τάς ψήφους τῶν βασιλοφρόνων πολιτικῶν, διά νά ἐκλέγωνται.

Τήν 1ην Ἰουνίου 1969 ὁ Καραμανλῆς συνηντήθη στήν οἰκίαν του στό Παρίσι μέ τόν ἀκόλουθον τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας στήν Στοκχόλμη, κ. Φαίδωνα Μαζαράκην - Μπαλτσαβιᾶν. Βάσει ἐμπιστευτικῆς ἀναφορᾶς τοῦ Ἕλληνος διπλωμάτου:

"Ἐδικαίωσε (Καραμανλῆς) ἀναγκαιότητα Ἐπαναστάσεως 21ης Ἀπριλίου, συμφωνήσας πρός ἀνάγκην ὁλοκληρώσεως προγράμματος αὐτῆς, τῶν θεσμικῶν μεταβολῶν, Συντάγματος κ.λ.π.".

Ἐπί πλέον ὁ "Ἐθνάρχης" διεμαρτυρήθη ὄχι διά τήν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας, ἀλλά

"Εἶναι προσωπικῶς ἐνοχλημένος: Διότι δέν ἐκλήθη ὑπό τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐπαναστάσεως νά προσφέρη τήν βοήθειάν του καί ἠγνοήθη, παρ' ὅλον ὅτι τό ἀνανεωτικόν πρόγραμμα τῆς 21ης Ἀπριλίου εἶναι κατ' οὐσίαν καί ἰδικόν του καί αἱ ἀπόψεις συμπίπτουν (...). Πᾶσα πρωτοβουλία ἐπαφῆς μαζί του δέον νά προέλθη ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως πρός αὐτόν, τήν ὁποίαν θά ἀπεδέχετο ἐνδεχομένως, ἀλλ' ἀποκλειομένης, παντελῶς, τῆς πιθανότητος νά λάβη ὁ ἴδιος παρομοίαν πρωτοβουλίαν πρός τήν ἑτέραν κατεύθυνσιν".

Διά περισσότερα εἰς Σπ. Παπαγεωργίου: "Καραμανλῆς καί Κυπριακόν" (ἐκδ. "Νέα Θέσις", Ἀθήνα, 1988, σελ. 265 κ.ἑ.).

Θά ἔχετε ἀκούσει, ὅτι ὁ Βασιλεύς προετοίμαζε κίνημα μέ Στρατηγούς καί τόν ἐπρόλαβαν οἱ Συνταγματάρχαι.

Ψεῦδος. Οὐδέποτε ὁ Βασιλεύς ἐπεδίωξε ἐκτροπήν. Ὅπως καί οὐδέποτε συνεβιβάσθη μέ τήν 21ην Ἀπριλίου καί δι᾽ αὐτήν τήν συμπεριφοράν του ***ἔχασε τόν θρόνον του.*** Τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ὁ Καραμανλῆς συνωμότει καί ἐπεδίωκε ἐκτροπήν ἐκ τοῦ πολιτεύματος, ἀλλά νά ἀσκῆ αὐτός τήν ἐξουσίαν. Οἱ Συνταγματάρχαι ἐπρόλαβαν τό κίνημα Καραμανλῆ, πρᾶγμα πού οὐδέποτε τούς συνεχώρησε. Ὁ Ἀμερικανός δημοσιογράφος Σουλτσμπέργκερ στά "Ἀπομνημονεύματα - ἡμερολόγια 1972 - 1973" (σελ. 277) γράφει τί ἀκριβῶς τοῦ ἀνέφερε ὁ Στρατηγός Λάρρυ Νόρσταντ ἀρχηγός τῶν δυνάμεων τοῦ ΝΑΤΟ τῆς περιόδου 1956 - 1963. Ἰδού τό κείμενον:

"*Ὁ Λάρρυ μοῦ εἶπεν ὅτι κατά τήν ἄνοιξιν 1967, ὅταν εἶχε πλέον ἀποστρατευθῆ καί διέμενεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἔλαβε μήνυμα ἀπό τόν πρώην Ἕλληνα πρωθυπουργόν Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν, ὁ ὁποῖος ἤδη διέμενεν ὡς ἐξόριστος εἰς Παρισίους καί προσωρινῶς εἰς Νασσάου. Ὁ Καραμανλῆς ἐζήτησεν ἐπειγόντως νά τόν δεχθῆ εἰς τήν οἰκίαν του ὁ Νόρσταντ. Ἐν συνεχεία ἀφίκετο ἀεροπορικῶς, ὑπό μυστικότητα, διά μίαν ἡμέραν εἰς Νέαν Ὑόρκην καί ἠρώτησε τόν Λάρρυ ἐάν δύναται νά καταφέρη τάς Ἡνωμένας Πολιτείας νά ἐγκρίνουν ἕνα πραξικόπημα εἰς τήν Ἑλλάδα κατά τήν διάρκειαν τῆς ἀνοίξεως. Ὁ Νόρσταντ ἀπέφυγε τό θέμα, λέγων ὅτι πράγματι δέν δύναται νά ἀναμιχθῆ εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις. Προφανῶς ὁ Καραμανλῆς ἀνεφέρετο εἰς τό σχεδιασθέν πραξικόπημα ὑπό μιᾶς ὁμάδος στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι συνωμότουν διά νά καταλάβουν τήν ἐξουσίαν ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καί νά ἐγκαθιδρύσουν ἕν ἰσχυρόν συντηρητικόν καθεστώς ὑπό τόν Καραμανλῆν*". (Σπ. Παπαγεωργίου, ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 263).

Ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος ἀπεδείχθη, ὅτι δέν ἐγνώριζε τήν πολιτικήν ἀλητείαν, μέ συνέπειαν ἀπέναντι τῶν ἐπιβούλων συνωμοτῶν νά συμπεριφέρεται μέ ἀξιοπρέ-

πέστατον τρόπον. Ἀσφαλῶς δέν ἠδύνατο νά πράξη ἄλλως, διότι διεπαιδαγωγήθη νά εἶναι Βασιλεύς κι᾽ ὄχι πολιτικάντης.

Δύο ἡμέρας πρίν ἀπό τό δημοψήφισμα τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1974 ἀπηύθυνε ἐκ Λονδίνου τό ἀκόλουθον διάγγελμα πρός τον Ἑλληνικόν Λαόν:

""Ἕλληνες, Ἑλληνίδες,

Εἰς τά πλαίσια τοῦ πολιτεύματος καί τῶν συνταγματικῶν κανόνων, τούς ὁποίους θά θεσπίση τό Κοινοβούλιο, αἱ πολιτικαί διαφοραί μπορεῖ νά γίνουν ἡ πηγή τῆς προόδου καί τῆς ἐξελίξεως τῆς κοινωνίας μας, τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ καί τῆς ἰσχύος τοῦ ἔθνους.

Εἰς τόν στίβο τῶν δημοκρατικῶν ἀγώνων ἐπιβάλλεται ἡ θαραλέα καί ἔντιμη ἔκφρασις τῆς γνώμης. Ἀλλά ἡ ἐνδεχομένη ὀξύτης τῆς πολιτικῆς διαμάχης δέν πρέπει νά διχάζη, ἄν κοινή ἐπιδίωξις καί κοινό συμφέρον εἶναι τό καλό τῆς πατρίδος. Μόνο τό πεῖσμα καί ὁ φανατισμός καί ἡ ἀντιδημοκρατική συμπεριφορά ὁδηγοῦν εἰς τήν κατάρα τοῦ διχασμοῦ.

Εἶναι συνεπῶς δυνατόν νά ἀτενίσωμεν τό μέλλον μέ αἰσιοδοξία καί ἐμπιστοσύνη, ἄν ἀσπασθοῦμε ἀπό τό παρελθόν, ὅτι συνέδεσε τούς Ἕλληνας καί ἄν ἀπορρίψωμε ὅτι τούς διήρεσε. Εὔχομαι νά καταδειχθῆ ὅτι ἔχομε ὁριστικῶς διαχωρίσει τό πολίτευμα ἀπό τήν πολιτική.

Συμπατριῶται μου,

Μοῦ ἀπεδόθησαν κατ᾽ ἐπανάληψιν πράξεις καί προθέσεις καί σκέψεις ἀπολύτως φανταστικαί. Καί μέ πικρίαν εἶδα ὅτι συχνά ὑπῆρξα ἄδικος στόχος ὄχι ἁπλῶς πολιτικῶν, ἀλλά κυρίως προσωπικῶν σκληρῶν ἐπιθέσεων, αἱ ὁποῖαι δέν ἐσέβοντο κάν τό ἄσυλο τοῦ ψυχικοῦ μου κόσμου καί ἔφθαναν νά ἐγγίζουν ἀκόμη καί τήν εὐαίσθητη χορδή τῆς ἐθνικῆς μου ὑποστάσεως. Ἐκτεθειμένος πρός ὅλας τάς κατευθύνσεις καί φύσει καί θέσει

ἀνυπεράσπιστος, ὁ Βασιλεύς οὔτε εἶχε οὔτε ἔχει δικαίωμα νά παρακολουθῆ τάς ἐναντίον του ἐπιθέσεις. Ὁ Βασιλεύς δέν ἀντιδικεῖ καί δέν μνησικακεῖ. Ὀφείλει νά σιωπᾶ. Ἐσιώπησα.

Εἶμαι ἀποφασισμένος νά περιφρουρήσω μέ ὅλας τάς δυνάμεις μου καί κατά τάς συνταγματικάς μου εὐθύνας τήν ἑνότητα τοῦ ἔθνους. Ὅτι καί ἄν συμβῆ, ἡ ἑνότης πρέπει νά διαφυλαχθῆ. Ἀνήκω εἰς τήν νέαν γενεάν καί ζῶ μέ τόν παλμό τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, μιᾶς ἐποχῆς πολύ δυνατῆς πού ἀνοίγει μεγάλους δρόμους εἰς τό μέλλον.

Δίδω πρῶτος τό χέρι εἰς ὅλους, καί ἄς ὁραματισθοῦμε κάτω ἀπό τό λαμπερό ἑλληνικό ἥλιο μία Ἑλλάδα δυνατή καί εὐτυχισμένη.

Συμπατριῶται μου

Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καλή ἀντάμωσι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β΄

Ὁ Καραμανλῆς ἐκινητοποίησε τούς πάντας καί τά πάντα, διά νά κερδίση τό δημοψήφισμα. Οἱ Ἀχ. Καραμανλῆς, Μποῦτος, Στεφανόπουλος, Ράλλης, Ἔβερτ κ.ἄ. ἔκαναν ὅτι ἦτο δυνατόν διά νά ἡττηθῆ ὁ Βασιλεύς. Τά κόμματα μέ τήν ὀργάνωσιν καί τήν προπαγάνδα των, οἱ μπολσεβῖκοι, οἱ σοσιαλισταί, οἱ "δημοκράται", αἱ ἐφημερίδες, τό ἄφθονον χρῆμα, αἱ ἀπειλαί, αἱ ὑποσχέσεις, ὅλος ἐν γένει ὁ κομματισμός καί ἡ βουλευτοκρατία (μέ τιμητικήν ἐξαίρεσιν τόν βουλευτήν Λευκάδος Σερεπίσιον, πού δέν ὑπέκυψε εἰς ἐκβιασμούς) ἐδραστηριοποιήθησαν κατά τοῦ Βασιλικοῦ θεσμοῦ. Τό ἀποτέλεσμα δέν ἦτο τό ἀναμενόμενον. Παρά τήν μονόπλευρον προπαγάνδα καί τάς πιέσεις τό 31% τοῦ Λαοῦ ἐψήφισε ὑπέρ τῆς βασιλευομένης δημοκρατίας.

Ὁ Σπ. Μαρκεζίνης ("Ἀναμνήσεις 1972 - 1974", Ἀθήνα, 1979, σελ. 623) πολύ ὀρθῶς ἀπορεῖ, διά τό ἀποτέλεσμα τοῦ δημοψηφίσματος Καραμανλῆ: "*καί ὁμολογῶ ὅτι καί*

ἐκεῖνο τό 30% καί πλέον ὡς ὁ ἀγών διεξήχθη, μοῦ προεκάλεσεν ἐντύπωσιν".

Ὁ Βασιλεύς μέ τήν συνήθη εὐθύτητά του ἀπεδέχθη τό ἀποτέλεσμα καί ἐδήλωσε ἀμέσως μετά:

"Πιστός είς τήν διακήρυξίν μου, ἐπαναλαμβάνω ὅτι προέχει ἡ Ἐθνική ἑνότης, χάριν τῆς ὁμαλότητος, τῆς προόδου καί τῆς εὐημερίας τῆς χώρας καί εὔχομαι ὁλοψύχως αἱ ἐξελίξεις νά δικαιώσουν τό ἀποτέλεσμα πού προέκυψε ἀπό τήν ψηφοφορίαν".

Τό σχέδιον τῆς κυριαρχίας τοῦ Καραμανλῆ κατέστη πραγματικότης. Διά νά ἐπιβληθῆ ὁ "ἐθνάρχης" ἔπρεπε νά προδοθῆ ἡ Κύπρος, νά προδοθῆ ἡ 21η Ἀπριλίου, νά προδοθῆ ὁ Βασιλεύς. Ὁ Καραμανλισμός ἐκτίσθη ἐπί προδοσιῶν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τό δημοψήφισμα τοῦ 1974 ἦτο ἐπιλήψιμον, διότι ἐκηρύχθη παρανόμως, διότι τό Σύνταγμα τοῦ 1952 ἐπανεφέρθη ἄνευ τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων περί τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος καί διότι -κυρίως- κατά τήν διεξαγωγήν του παρεβιάσθη ἡ ἀρχή τῆς ἰσότητος τῶν ὅπλων.

Ἡ ἐπαναφορά τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952 ἄνευ τῆς θεμελιώδους διατάξεως περί τῆς μορφῆς τοῦ πολιτεύματος (βασιλευομένη δημοκρατία) ἀποτελεῖ νομικήν ἀνωμαλίαν, διότι ἀπό ποῦ νομικῶς ἤντλησε ὁ Καραμανλῆς τό δικαίωμα νά ἐπαναφέρῃ τό Σύνταγμα τοῦ 1952 δίχως τήν θεμελιώδη διάταξιν, περί τῆς βασιλείας (πολιτειακῆς μορφῆς).

Τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ὁ Καραμανλῆς ἐνήργησε ὄχι νομικῶς, ἀλλά πολιτικῶς, δηλαδή ὡς ἀντίπαλος τοῦ Βασιλέως, διότι ἐάν ἐπανήρχετο ὁ Βασιλεύς δέν θά ἀνεδεικνύετο ὁ Καραμανλῆς πρόεδρος δημοκρατίας. Τόν ἐξευτελισμόν τοῦ συνταγματικοῦ δικαίου τόν ἐχειροκρότησαν πρῶτοι οἱ λεγόμενοι βασιλόφρονες πολιτικοί τύπου Ράλλη, οἱ ὁποῖοι δουλοπρεπέστατα ἀπέκρυψαν

τά ὑποτίθεται βασιλικά των φρονήματα καί ὑπέκυψαν στόν Καραμανλισμό, γιά ἕνα ψωροαξίωμα, μέ ἐξαίρεσιν τόν Ε. Κοθρῆν, ὁ ὁποῖος κατήγγειλε τήν μή ἐπαναφοράν τοῦ πολιτεύματος ὡς "νομικῶς ἀνορθόδοξον" κ.λ.π.

Ὁ Καραμανλῆς ἐνόμισε, ὅτι ἐδικαιολόγησε τά ἀδικαιολόγητα μέ τήν ἀκόλουθον δήλωσιν:

"Αἱ περί μορφῆς τοῦ Πολιτεύματος διατάξεις τοῦ Συντάγματος τούτου τελοῦν λόγῳ τῶν περιστάσεων, ἐν ἀναστολῇ. Τό πρόβλημα τοῦτο θά κριθῇ ἐν καιρῷ ὁριστικῶς καί ἐλευθέρως ἀπό τόν Ἑλληνικόν λαόν ὅπως εἴχομεν δηλώσει τόσον ὁ Βασιλεύς ὅσον καί ἐγώ πρό τοῦ Δημοψηφίσματος τοῦ 1973. Αἱ ἁρμοδιότητες τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος κατά τό ὡς ἄνω διάστημα θά ἀσκοῦνται ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας".

Δηλαδή τί; Ἁπλῶς δέν ἤθελε τήν ἐπιστροφήν τοῦ Βασιλέως. Δι' αὐτό δέν ἐπανέφερε, ὡς νομικῶς ὤφειλε, τό νόμιμον πολίτευμα τῆς χώρας, ὡς τό προδιέγραφε τό Σύνταγμα τοῦ 1952.

Σημειωτέον ὅτι αἱ δηλώσεις τοῦ Καραμανλῆ ἐγένοντο εἰς ἄπταιστον καθαρεύουσαν. Ἀργότερον ἀνεκάλυψε κι' ἐπέβαλε τήν δημοτικιάν.

Ὁ Κ. Καραμανλῆς, θά ἐπανέλθω, κατά τήν διάρκειαν τῆς 21ης Ἀπριλίου ***οὐδέν*** ἔπραξεν ἐναντίον της, ἀλλ' εὑρίσκετο εἰς ἐπαφήν καί διαπραγμάτευσιν μαζί της λαμβάνων ἀνελλιπῶς τήν σύνταξίν του. Αὐτός ἐπωφελήθη ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ Καθεστῶτος καί κατέλαβε τά ὕπατα ἀξιώματα τῆς χώρας.

Ἀντιθέτως ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγωνίσθη κατά τῆς 21ης Ἀπριλίου καί ἀπώλεσε τόν θρόνον του οὐδεμίαν ἀναγνώρισιν εἶχε, διά τήν καταστρεπτικήν δι' ἐκεῖνον προσπάθειάν του, πρός ἀνατροπήν τοῦ Στρατιωτικοῦ Καθεστῶτος.

Ἐπανελήφθη δηλαδή τό γνωστόν, ὅτι οἱ μή ἀγωνισθέντες ἐπικρατοῦν τῶν ἀγωνισθέντων, C' est la vie.

Ὁ Βασιλεύς οὐδέποτε ἐνέκρινε τήν ἐπανάστασιν τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Τό Βασιλικόν Διάταγμα, περί ἀναστολῆς ὡρισμένων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος οὐδέποτε ὑπεγράφη ὑπό τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀπό τό πρωΐ τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 μετεδίδετο ραδιοφωνικῶς τό κείμενον τοῦ διατάγματος, τό ὁποῖον τάχα ὑπέγραψε ὁ Βασιλεύς, ὁ Πρωθυπουργός (ὁ ὁποῖος δέν ὑπῆρχε τό πρωΐ στάς 6) καί τό ἐξ ἴσου ἀνύπαρκτον ὑπουργικόν συμβούλιον.

"ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περί ἀναστολῆς τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 5, 6, 8, 10, 11, 12, 14, 18, 20, 95 καί 97 τοῦ Συντάγματος καθ' ὅλον τό κράτος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό ἄρθρον 91 τοῦ Συντάγματος καὶ κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς κυβερνήσεως ἀναστέλλομεν τάς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5, 6, 8, 10, 11, 12, 14, 18, 20, 95 καί 97 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος, καθ' ὅλον τὸ κράτος, λόγω ἐκδήλου ἀπειλῆς, κατὰ τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας τῆς χώρας ἐξ ἐσωτερικῶν κινδύνων.

Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργός δημοσιεύσει καὶ ἐκτελέσει τὸ Διάταγμα τοῦτο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21η Ἀπριλίου 1967
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Τό Ὑπουργικὸν Συμβούλιον
Ὁ Πρόεδρος Τὰ Μέλη"

Οἱ δημιουργοί τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦσαν ἀποκλειστικῶς Ἀξιωματικοί. Ἡ ἐπανάστασις ὑπῆρξεν ἀμιγῶς Στρα-

τιωτική. Πόσοι ἦσαν οἱ ἐπαναστάται οἱ ὁποῖοι ἐπεβλήθησαν αἰφνιδιαστικῶς; Ὁ ἀντιχουντικός συγγραφεύς Σόλων Γρηγοριάδης ("Ἱστορία τῆς δικτατορίας", ἐκδ. "Καπόπουλος", Ἀθήνα, 1975, τόμος Α΄, σελ. 262) γράφει:

"ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ τῆς 21 Ἀπριλίου 1967, ὅταν ἄρχισαν μέσα στὸ σκοτάδι οἱ μυστηριώδεις συλλήψεις στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ τὶς συνοδεύση σὲ λίγη ὥρα ὁ βρόντος τῶν ἁρμάτων, αἰφνιδιάστηκαν οἱ πάντες: Καὶ στρατὸς καὶ λαὸς καὶ κυβέρνησις καὶ ὑπηρεσίες πληροφοριῶν καὶ Βασιλεύς. Ἀκόμη καὶ ἡ ἀμερικανικὴ πρεσβεία. Κανεὶς δὲν ἐννοῦσε τί συνέβαινε καὶ οὐσιαστικῶς καμμιὰ ἀρχὴ δὲν προέβαλε ἀντίστασι. Ἔτσι, μέσα στὴ σύγχυσι, μιὰ ὁμάδα 200 ἀξιωματικῶν ποὺ κρατοῦσαν πειθήνιους 4.000 περίπου ὁπλῖτες, ἐπέβαλε ἀστραπιαῖα τήν ἐξουσία της σὲ μιὰ χώρα μὲ 8.500.000 κατ., ποὺ διέθετε ἔνοπλες δυνάμεις 150.000 ἀνδρῶν μὲ 10.000 ἀξιωματικούς, δυνάμεις ἀσφαλείας 80.000 ἀνδρῶν, ὠργανωμένες νεολαῖες 40.000 ἀτόμων καὶ ἕνα διάχυτο, ρωμαλαῖο δημοκρατικό πνεῦμα στὶς λαϊκὲς μᾶζες".

Στά "Ἑλληνικά Γράμματα" (ἐκδ. ἐφημ. "Νέα", 22-1-2002, τ. 6, σελ. 248) διαβάζομεν:

"Ένα πρωτοφανές γεγονός είχε συντελεστεί κατά τρόπο αστραπιαίο στις 21 Απριλίου: Είχε καταλυθεί το κοινοβουλευτικό πολίτευμα και λιγότεροι από 500 θρασείς αξιωματικοί είχαν επιβάλει τη βούλησή τους σ' ένα στράτευμα που αριθμούσε πάνω από 10.000 στελέχη και σ' ένα λαό 8.000.000 που χαρακτηριζόνταν από τό δημοκρατικό τους φρόνημα. Όπως διατύπωσε επιγραμματικά την "εξήγηση" του φαινομένου ο Ανδρέας Παπανδρέου: "Μας έπιασαν όλους στον ύπνο" ".

Οἱ "ἀντιστασιακοί" ἱστορικοί δέν συμφωνοῦν στόν ἀριθμόν τῶν ἐπαναστατῶν Ἀξιωματικῶν. Οἱ μέν ὁμιλοῦν διά μίαν ὁμάδα 200 Ἀξιωματικῶν, οἱ δέ τήν ἀναβιβάζουν εἰς ὀλιγωτέρους ἀπό 500 θρασεῖς Ἀξιωματι-

κούς καί ἄλλοι ἀρέσκονται νά μή ἀναφέρουν ἀριθμούς, ἀλλά "μικράν ὁμάδα" Ἀξιωματικῶν.

Ὡστόσον ὅλοι συμφωνοῦν, φίλοι καί ἐχθροί, ὅτι οὐδεμία ἀντίστασις προεβλήθη. Ἄλλοι ὑπέκυψαν. Ἄλλοι ἠνέχθησαν τό ἐπαναστατικόν καθεστώς κι' ἄλλοι τό ἐπεκρότησαν. Τό διάχυτο ρωμαλέον δημοκρατικό πνεῦμα στίς "λαϊκές μάζες" ἀνέστειλε δι' ἑπτά ἔτη τήν ρωμαλεότητά του... Ἡ ἔλλειψις ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ (μαζικαί κινητοποιήσεις; οὔτε μία, ἀπεργίαι; οὔτε μία, ἀποχαί ἐκ τῶν πανεπιστημίων, δημοσίων ὑπηρεσιῶν, δικαιοσύνης κ.λ.π.; οὔτε μία) σημαίνει ὑποταγή αὐτοῦ ἤ ἀνοχή τῆς Χούντας καί κατά συνέπειαν ἐπιβολήν αὐτῆς. Ὁ ***μόνος*** ὁ ὁποῖος τήν 13ην Δεκεμβρίου 1967 ἠδυνήθη νά κινητοποιήση λαό καί Στρατό ὑπῆρξεν ὁ Βασιλεύς. Οἱ πολιτικάντηδες οὐδέν εὐρύτερον ἔπραξαν, διότι ἐστεροῦντο κύρους καί λαϊκῆς βάσεως. Μετά τήν ἧττα τοῦ Βασιλέως ἡ 21η Ἀπριλίου ἐπεκράτησε ἀπολύτως καί μόνος πλέον ἱκανός νά τήν ἀνατρέψη ἦτο ὁ ἑαυτός της, ὅπως ἀπεδείχθη.

Ἐν πάση περιπτώσει εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ ἐπαναστάται Ἀξιωματικοί τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦσαν ὀλίγοι. Τοῦτο δέν εἶναι ἄξιον ἀπορίας. Διότι ἀποτελεῖ ***νόμον τῆς ἱστορίας*** ἡ κυριαρχία τῶν μειοψηφιῶν, ἐπί τῶν πλειοψηφιῶν ἤ κατ' ἄλλην διατύπωσιν:

"Όσο λίγο μπορεί να αλλάξει η εσωτερική φύση του ανθρώπου και της κοινωνίας, άλλο τόσο πρέπει να περιμένουμε ότι θα τροποποιηθεί ποτέ ο θεμελιώδης ιστορικός νόμος της κυριαρχίας των μειοψηφιών πάνω στις πλειοψηφίες. Οι αλλαγές που παρουσιάζονται ειναι μέσα στα πλαίσια της εναλλαγής των ελίτ, κάτι που δεν αλλάζει τον τρόπο και την μορφή σχηματισμού των κυρίαρχων τάξεων".

(Κούρτ Λένκ: "Πολιτική κοινωνιολογία", ἑλλ. ἔκδ. "Παρατηρητής", Θεσσαλονίκη, 1982, σελ. 85 κ.ἑ.) ἤ

"Σε κάθε κοινωνία, από την πιό πρωτόγονη στην χαραυγή του πολιτισμού ως την πιό εξελιγμένη και ισχυρή, υπάρχουν δύο τάξεις, μία κυρίαρχη και μία εξουσιαζόμενη. Η πρώτη είναι πάντοτε η αριθμητικά μικρότερη, αυτή επανδρώνει όλες τις πολιτικές θέσεις, μονοπωλεί την εξουσία και απολαμβάνει τα προνόμιά της, ενώ η δεύτερη, η πολυαριθμότερη τάξη, καθοδηγείται και κυβερνάται από την πρώτη". (Gaetano Mosca: "Die herrschende Klasse", Bern, 1950, σελ. 53). Αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις πρωτοπαρουσιάζονται ἀκριβῶς αἱ ἴδιαι, ἀπό τόν Ἀριστοτέλην στά ἔργα του "Πολιτικά" (Δ, 8. Γ, 13. Β, 6-7. Ε, 1) καί "Ἠθικά Εὐδήμεια (Α) ὅπου διδάσκεται ἡ θεωρία τῶν ἐκλεκτῶν μειοψηφιῶν (élite).

Τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἀριστοτέλους περί ἐκλεκτῶν μειοψηφιῶν ἀνέλυσαν κατόπιν οἱ:

Gustave Le Bon ("Ψυχολογία μαζῶν", Λειψία, 1931), Ortega Y. Gasset ("Ἐξέγερση τῶν μαζῶν", Ἀμβοῦργο, 1956), Robert Michels ("Πρόβλημα Κοινωνιοφιλοσοφίας", Βερολῖνο, 1914), Max Weber ("Οἰκονομία καί Κοινωνία", Στουτγάρδη, 1956), H. P. Dreitrel ("Ἔννοια τῆς "ἐλίτ" καί κοινωνική δομή", Στουτγάρδη, 1962), Karl Mannheim ("Ἰδεολογία καί οὐτοπία", Φρανκφούρτη, 1952), C. Wright Mills ("Ἡ Ἀμερικανική "ἐλίτ" ", Ἀμβοῦργο, 1962), Otto Stammer ("Τό πρόβλημα τῶν "ἐλίτ" στήν δημοκρατία" καί "Πολιτική κοινωνιολογία", Μόναχον, 1972), Maurice Duverger ("Τά πολιτικά καθεστῶτα", Ἀμβοῦργο, 1960), Benito Mussolini ("Τό δόγμα τοῦ φασισμοῦ", Φλωρεντία, 1938), James Burnham ("Οἱ μακιαβελισμοί", Ζυρίχη, 1949), Ernst Fraenkel ("Ἡ Γερμανία καί αἱ Δυτικαί δημοκρατίαι", Στουτγάρδη, 1973), καί πλῆθος ἄλλων παλαιῶν καί νέων πολιτικῶν κοινωνιολογιῶν π.χ. G. Simmel, G. Sorel, V. Pareto, C. Jung, O. Spengler, H. Bergson, J. Shumpeter, D. Riesman, G. Domhoft, O. Kirchheimer, S. Neumann κ.λ.π. προσδιώρισαν τήν πολιτιστι-

κήν (αἱ μᾶζαι δέν κάνουν πολιτισμόν) καί τήν ἱστορικήν ἀξίαν τῶν μειοψηφιῶν καί ἀκόμη τοῦ Ἑνός διά τόν ὁποῖον ὁ Ἡράκλειτος εἶπεν, ὅτι ἀξίζει διά δέκα χιλιάδας, ἐάν εἶναι ἄριστος: *"Εἷς ἐμοί μύριοι ἐστι εἰ ἄριστος ᾖ" (ἀποσπ. 49)* καί ὁ Ἀριστοτέλης θεωρεῖ ὅτι τόν ὑπερέχοντα στήν ἀρετήν Ἕναν πρέπει νά τόν ὑπακούουν ὅλοι προθύμως: *"πείθεσθαι τῷ τοιούτῳ πάντας ἀσμένως" ("Πολιτικά" Γ, 13).*

Τήν ἐπανάστασιν τῆς 21ης Ἀπριλίου δέν τήν ἐφαντάζοντο οἱ πολιτικάντηδες. Ἀπεναντίας ἐπίστευαν, ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά γίνη στρατιωτικόν κίνημα καί ἐξήγουν τό διατί! Ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου ἔκανε καί σχετικήν πρόβλεψιν. Συγκεκριμένως τήν 19-6-1966 ἐξεφώνησε λόγον πρός τά στελέχη τῆς «Ἑνώσεως Κέντρου» εἰς Θεσσαλονίκην, τόν ὁποῖον ἐθεώρησε τόσον σπουδαῖον ὥστε τόν περιέλαβε στό βιβλίον του "Δημοκρατία καί Ἐθνική ἀναγέννηση" (ἐκδ. "Φέξης", Ἀθῆναι, 1966, σελ. 41). Ἐκεῖ διαβάζομεν:

"Ὑπάρχει, ἤ ὑπῆρχε μᾶλλον, ὁ ψίθυρος τῆς δικτατορίας. Ἀλλὰ ἔχει σιγάσει ὁ ψίθυρος αὐτός. Ἕνας λαὸς σὰν τὸν δικό μας, ὥριμος, ποὺ ξέρει ἀκριβῶς τί θέλει, ποὺ εἶναι ἕτοιμος γιὰ κάθε μάχη, δὲν μπορεῖ νὰ πτοηθῆ ἀπὸ ψιθύρους δικτατορίας. Διότι ἄς μὴν ξεχνοῦμε, πὼς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ τὰ σώματα ἀσφαλείας προέρχονται καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ δὲν πρόκειται ποτέ, παραβιάζοντας τὸ σύνταγμα, παραβιάζοντας τὴν πίστη τους στὸν ἑλληνικὸ λαό, νὰ ὑψώσουν τὸ ἀνάστημά τους ἐναντίον τοῦ λαοῦ, νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπιβάλουν στυγνὴν δικτατορίαν".

Μετά δέκα μῆνας ὁ ὥριμος λαός, πού ἦτο ἕτοιμος γιά κάθε μάχη ὑπετάγη στήν δικτατορίαν τοῦ Στρατοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ἐπρόκειτο ποτέ νά παρεβίαζε τό Σύνταγμα! Καί ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου βήχων ἐπῆρε διαβατήριον ἀπό τόν Στρατηγόν Σ. Παττακόν, διά νά φύγη στό ἐξωτερικόν καί νά κοιτάξη τήν ὑγιείαν του.

5. ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τό Δ/1975 ψήφισμα τιτλοφορεῖται "Περί τοῦ πραξικοπήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, διώξεως ἐγκλημάτων καί ρυθμίσεως συναφῶν θεμάτων" καί μεταξύ ἄλλων διαλαμβάνει τά ἑξῆς ἀλλοπρόσαλλα:

Η Ε΄ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Ἔχουσα ὑπ᾽ ὄψει:
Τὸ ἀπὸ 19/24 Δεκεμβρίου 1974 Ψήφισμα αὐτῆς "περὶ ψηφίσεως καὶ ἐκδόσεως ψηφισμάτων ὑπὸ τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς κ.λπ.".
Ἐκφράζουσα τὴν θέλησιν τοῦ κυριάρχου Λαοῦ, ὡς αὕτη ἐξεδηλώθη διὰ τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν τῆς 17ης Νοεμβρίου 1974, διαπνεομένη ἀπὸ ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ ἀκλόνητον πίστιν πρὸς τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς, εἰς ἃς ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐνέμεινεν ἀπαρασαλεύτως, μὴ ἐνδώσας οὐδ᾽ ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν τυραννίαν.

Διακηρύσσει:
Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΙΚΑΙΩ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΚΑΤΕΛΥΘΗ
Ψηφίζει:

Ἄρθρον 1.- *Τὸ στασιαστικὸν κίνημα τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, ἔργον ὁμάδας ἀξιωματικῶν καὶ ἡ ἐκ τούτου προελθοῦσα κατάστασις μέχρι τῆς 23ης Ἰουλίου 1974, ἀπετέλεσαν πραξικόπημα, δι᾽ οὗ ἐσκοπεῖτο ὁ σφετερισμὸς τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ Λαοῦ. Αἱ ἐξ αὐτῶν ἀπορρεύσασαι Κυβερνήσεις ἦσαν Κυβερνήσεις βίας.*

Πρόκειται λοιπόν περί ψηφίσματος ἐμπεριέχοντος διακήρυξιν τῆς βουλῆς ὅτι (μέ κεφαλαῖα γράμματα πρός τονισμόν) "Ἡ δημοκρατία δικαίῳ οὐδέποτε κατελύθη" τί σημαίνει αὐτό; Νομικῶς εἶναι ἄποψις ἀπολύτως ἀσυμβίβαστος πρός τήν πραγματικότητα, ἀφοῦ ἐπί ***ἔτη συνεχῆ ἡ 21η Ἀπριλίου ἐνομοθέτει καί τό δίκαιόν της ἦτο τό μόνον πού ἐφηρμόζετο ἐν Ἑλλάδι.*** Κατόπιν τῆς ἀνωτέρω κενολογίας ἡ βουλή ἀποκαλεῖ τήν 21ην Ἀπριλίου "στασιαστικόν κίνημα" καί κατόπιν τήν χαρακτηρίζει "πραξικόπημα". Ἀσχέτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ, τοῦ ὁποιουδήποτε χαρακτηρισμοῦ ἡ νομική ἐπιστήμη ἐξετάζει μόνον ἄν τό κίνημα, πραξικόπημα κ.λ.π. ἐπεκράτησε ἤ ὄχι. Τοῦτο ἡ βουλή ἐν σιωπῇ τό ***παρακάμπτει*** κρύπτουσα οὕτω τήν ἀλήθειαν. Δι' εὐνοήτους λόγους ἀποφεύγει νά μᾶς εἴπη, ἐνώπιον ποίου ὡρκίσθη ἡ κυβέρνησις Καραμανλῆ. Δέν εἶναι ὀρθόν οὔτε φυσικά τίμιον νά ἀποκρύπτεται τό ὄνομα τοῦ Στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη, προδότου τοῦ Παπαδοπούλου, προδότου τοῦ Ἰωαννίδου καί ... Προέδρου Δημοκρατίας, ὁ ὁποῖος ὥρκισε τόν "ἐθνάρχην" Καραμανλῆ καί ὁ ὁποῖος ὑπέγραψε τάς πρώτας συντακτικάς πράξεις τοῦ 1974 ὡς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας! Ποῖος τόν ἐξέλεξε; Μήπως ὁ Ἑλληνικός λαός ὁ ὁποῖος ἐνέμεινε ἀπαρασαλεύτως εἰς τάς δημοκρατικάς ἀρχάς; Ἤ μήπως ἡ "χούντα Ἰωαννίδη";

Φαίνεται, ὅταν τόν συμφέρη ὁ "ἐθνάρχης" ***κάμπτει*** τήν δημοκρατικότητά του καί λησμονεῖ τήν "χούντα", ὅπως συνέβη ὅταν ἐξελέγη Πρόεδρος Δημοκρατίας χάριν (ἐξ αἰτίας) τῶν "χουντικῶν" βουλευτῶν τῆς Ἐθνικῆς Παρατάξεως, οἱ ὁποῖοι τόν ἐψήφισαν (ἄλλοι ἰδεολόγοι!) καί τάς ψήφους των ἐπεδίωξε νά ἐξασφαλίση διά ***λεπτῶν*** μεθόδων. Ἐφηρμόσθη λοιπόν ἀμέσως μετά τήν μεταπολίτευσιν ἡ τακτική τῶν ἰσχυρῶν, πού κάμπτουν τούς νόμους καί τῶν πονηρῶν πού τούς παρακάμπτουν.

Εἶναι ἄξιον ἀπορίας πώς ἡ βουλή διεπίστωσε, ὅτι ὁ

Ἑλληνικός Λαός ἐνέμεινε ἀπαρασαλεύτως πρός τάς δημοκρατικάς ἀρχάς. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές, τότε πώς ἐξηγεῖται τό φαινόμενον, ὅτι ***ἐπί 7 ἔτη*** ὁλόκληρος ὁ λαός, ὁ ὁποῖος δέν ἐνέδωσε ***οὐδ' ἐπί στιγμήν*** εἰς τήν τυραννίαν νά πειθαρχῆ εἰς "ὁμάδα Ἀξιωματικῶν" καί νά μήν ἀντιδρᾶ, νά μήν ἐπαναστατῆ; Ἡ νομική ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ αἱ νομικαί ρυθμίσεις νά τηροῦν τά διδάγματα τῆς λογικῆς καί τήν ἀλήθεια. Ἐν προκειμένῳ τό ἀληθές εἶναι, ὅτι ἐπί 7 ἔτη ὁ Ἑλληνικός Λαός ***δέν ἐπαναστάτησε***. Ἡ "Ἀντίσταση" κάποιων δέν ἐπηρέασε τήν νόμιμον ὑπόστασιν τοῦ καθεστῶτος, ὡς ἐπικρατοῦντος καθ' ἅπασαν τήν χώραν. Καί τό λογικόν εἶναι ὅτι μία "ὁμάς Ἀξιωματικῶν" ἐάν εἶναι μόνον ὁμάς καί δέν ἔχει λαϊκήν στήριξιν, ἔστω ἀνοχήν, ***δέν μπορεῖ νά ἐξουσιάζῃ ἐπί 7 ἔτη ἕναν ὁλόκληρον λαόν***.

Ἐν τέλει ὑποκύπτω στόν πειρασμόν νά θέσω τό ζήτημα καί στόν χῶρον τῆς ἠθικῆς. Τήν 21ην Ἀπριλίου ἐδημιούργησαν Ἕλληνες Ἀξιωματικοί, παιδιά χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι δέν ἐξηρτῶντο ἀπό οἰκονομικά συμφέροντα, ἀλλά ἅπαντες ἦσαν πολεμισταί ἀπό τό 1940 ἕως τό 1949. Δηλαδή ἐπί δέκα περίπου χρόνια ἐμάχοντο στήν Β. Ἤπειρο, στά ὀχυρά τῆς "*γραμμῆς Μεταξᾶ*", στήν Ἀντίστασι, στήν Αἴγυπτο, στήν Ἰταλία καί ἐπί τριετίαν ἐναντίον τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν. Σχεδόν ἅπαντες ἐτραυματίσθησαν καί ἐτιμήθησαν μέ χρυσᾶ Ἀριστεῖα ἀνδρείας, διά τά ἀνδραγαθήματά των, ἐπί τοῦ ***πεδίου τῆς τιμῆς***, τό ὁποῖον οὔτε ὁ Καραμανλῆς, οὔτε ὁ Παπανδρέου, οὔτε ὁ Ντεγιάννης κ.λ.π. ἐγνώρισαν.

Στούς Ἀξιωματικούς ἐκείνους ἡ Ἑλλάς καί ὁ Ἑλληνικός Λαός ὀφείλουν πολλά. Διότι ἄν δέν ἐνίκων τούς κομμουνιστοσυμμορίτας ὁ Ἑλληνικός Λαός θά ὑπεδουλοῦτο στόν ἀνελεύθερο σλαβομπολσεβικισμό καί ἡ Ἑλλάς θά ἐχάνετο. Αὐτοί λοιπόν οἱ Ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη φέρουν στό σῶμα των βλήματα, αὐτοί οἱ Ἀξιω-

ματικοί ἐσυκοφαντήθησαν, ὅτι ἠθέλησαν νά σκλαβώσουν τόν Ἑλληνικόν Λαόν. Αὐτοί οἱ Ἀξιωματικοί ἐπεδίωξαν νά σφετερισθοῦν τά κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τά ὁποῖα τάχα ἀποκατέστησαν ἀστράτευτοι, ὁμοφυλόφιλοι, λωποδύται, ἀρνησιπάτριδες, ἀριστερομαρξισταί, ἄθεοι, ξενόφερτοι.

Ἀπό τό ἕνα μέρος ἔχομεν ***ἡρωϊκούς Ἀξιωματικούς***, πού ἐπολέμησαν διά τήν Ἑλλάδα, ἔχυσαν τό αἷμα των καί διεκινδύνευσαν τήν ζωήν των. Ἀπό τό ἄλλο μέρος ἔχομεν ***πολιτικάντηδες φυγοστράτους***. Οἱ δεύτεροι ἀπεκάλεσαν τούς πρώτους προδότας! Τούς ἐδίκασαν!! Καί τούς ἐφυλάκισαν!!!

Αἱ δικαστικαί ἀποφάσεις ἀκυροῦνται ὑπό δικαστηρίου δι᾽ ἄλλων δικαστικῶν ἀποφάσεων τουλάχιστον ἰσοδυνάμου τυπικῆς ἰσχύος πρός τό δικαστήριον, τό ὁποῖον ἀρχικῶς ἐξέδωσε τήν ἀπόφασιν. Νομοθετικῶς δηλαδή μέ νόμο ἤ συντακτική πρᾶξι ἤ ὅποια ἄλλη νομική διάταξι, δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις δικαστικῶν ἀποφάσεων, διότι τοῦτο θά παρεβίαζε τήν καθιερωμένην ἀρχήν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν.

Ἑπομένως αἱ ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, αἱ ὁποῖαι δέχονται ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ὡς ἐπανάστασις ἐπικρατήσασα ἐδημιούργησε δίκαιον δέν ἀκυροῦνται μέ ψήφισμα τῆς μεταπολιτεύσεως (Δ / 1975) τό ὁποῖον απαραδέκτως ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐδημιούργησε δίκαιον. Τό ψήφισμα τοῦτο ὡς ἐκδοθέν ὑπό ἀναρμοδίου ὀργάνου εἶναι ἀνυπόστατον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἄρειος Πάγος καί τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συμμορφοῦνται πρός τό ἀνωτέρω ψήφισμα, δίχως νά συνέλθουν αἱ ὁλομέλειαί των καί νά ἀνακαλέσουν ἤ νά ἀκυρώσουν τάς προηγουμένας ἀποφάσεις των, χάριν τοῦ νομικοῦ πρέποντος.

Κανονικῶς τά δύο Ἀνώτατα Δικαστήρια ὀφείλουν νά

ἀποφασίσουν ἐκ νέου περί τῆς 21ης Ἀπριλίου πάντοτε ἐν σχέσει πρός τάς ἀποφάσεις, τάς ὁποίας ἐξέδωσαν καί νά ἀνακοινώσουν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις των ἐκεῖναι ἦσαν ἐσφαλμέναι, διά τούς κάτωθι λόγους καί νά τούς ἀναπτύξουν ἤ ὅτι οἱ δικασταί ἐπιέσθησαν ἤ ὑπέκυψαν στήν βίαν ἤ ὁτιδήποτε ἄλλο θέλουν. Ἀλλά ὑποχρεοῦνται νομικῶς νά ἀκυρώσουν τάς ληφθείσας ἀποφάσεις των, αἱ ὁποῖαι κατά τήν γνώμην πάντων τῶν νομικῶν (πλήν τῶν ἐγκαθέτων) ἦσαν ὀρθαί.

Βεβαίως ἀντιλαμβάνομαι τά ζητήματα πού θά δημιουργηθοῦν, διότι ἄν ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐδημιούργησε δίκαιον, τότε κακῶς τά δικαστήρια ἐφήρμοσαν τούς νόμους ἑνός μή νομίμου καθεστῶτος, τό ὁποῖον δέν ἐδημιούργησε δίκαιον. Ἐπίσης οἱ γνωρίζοντες στοιχειώδη νομικά θά διερωτῶνται, ***ἀφοῦ τό καθεστώς ἦτο παράνομον, διατί τά δικαστήρια ἐφαρμόζουν τούς νόμους του;*** Ὅπως ἀκόμη θά πρέπει νά ὑποστηριχθῆ, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου (πραξικόπημα, ἐπανάστασις, κίνημα κ.λ.π.) δέν ἐπεκράτησε καί συνεπῶς δέν ἐδημιούργησε δίκαιον. Ποῖος θά ἰσχυρισθῆ ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐπεκράτησε; Ποῖος θά ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ Παπαδόπουλος δέν ἔκλεισε τήν βουλή, δέν κατήργησε τό Σύνταγμα, δέν ἐξεθρόνησε τόν Βασιλέα, δέν... δέν...;

Νομίζω ὅτι ἄν ὁ "ἐθνάρχης" ἔλεγε: "Οἱ στρατιωτικοί μοῦ ἔδωσαν τήν ἐξουσίαν καί συμπεριφέρομαι ὅπως μοῦ ἀρέσει" θά εἴχαμε μίαν τιμίαν καί εἰλικρινῆ ἀντιμετώπισιν τῆς καταστάσεως τῆς ἐκπεσούσης 21ης Ἀπριλίου. Ἐπιθυμοῦντες ὅμως οἱ ἐχθροί τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος νά κινηθοῦν βάσει κανόνων δικαίου ἐπέτυχαν νά τερατουργήσουν καί νά εὐτελίσουν τήν νομικήν ἐπιστήμην καί τήν δικαιοσύνην, πού ἀποδέχονται ὡς ἀληθῆ αὐταπόδεικτα ψεύδη π.χ. ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐπεκράτησε, ὅτι δέν ἐδημιούργησε δίκαιον κ.λ.π.

6. ΑΜΝΗΣΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ ΑΥΤΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ (519/1974) ΑΜΝΗΣΤΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ 21ης ΑΠΡΙΛΙΟΥ

"Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Έχοντες ὑπ' ὄψιν τάς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 52 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος ὡς καί τήν ὑπ' ἀριθμόν 517/1974 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας προτάσει τοῦ Ὑμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀποφασίζομεν καί διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1

1. Ἀμνηστεύομεν τά καθ' οἱονδήποτε τρόπον τελεσθέντα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐγκλήματα τά προβλεπόμενα καί τιμωρούμενα ὑπό τῶν Διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τοῦ Στρατιωτικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τοῦ Ν.ΔΞΘ 1012 "Περί καταστάσεως πολιορκίας" τοῦ Α.Ν 509/1973 "Περί μέτρων Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, τοῦ Πολιτεύματος, τοῦ Κοινωνικοῦ Καθεστῶτος καί προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν, τακτικῆς Πράξεως τροποποιηθεισῶν διατάξεων τοῦ Ν. 286/1914 "Περί ὁπλοφορίας, τροποποιήσεων αὐτῶν καί ἄλλων τινῶν ποινικῶν διατάξεων τοῦ Α.Ν. 611/1968 "Περί ἀπαγορεύσεως κατοχῆς πυροβόλων ὅπλων, χειροβομβίδων καί ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν τοῦ Ν.Δ. 512/1970 "περί ὅπλων, ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν, ἐκκρηκτικῶν μηχανημάτων καί πυροτεχνημάτων" τοῦ Ν.Δ. 346/1969 "Περί Τύπου", ὡς οὗτοι ἐτροποποιήθησαν καί συνεπληρώθησαν, ὡς ἐπίσης καί τά πρός αὐτά συναπτόμενα ἤ συναφῆ, ἐφ'

ὅσον πάντα ταῦτα ἔχουν σχέσιν πρός τήν κατάστασιν τήν δημιουργηθεῖσαν ἀπό τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967. Ὁμοίως ἀμνηστεύονται τά αὐτά ὡς ἄνω ἐγκλήματα τελεσθέντα πρό τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 καί τά πρός αὐτά συναπτόμενα ἤ συναφῆ ἐφ' ὅσον ὁπωσδήποτε ἀπέβλεπον πρός τήν ἀνατροπήν τῆς καθηστικυΐας τάξεως.

Ἄρθρον 2

Κατάδικοι ἤ προφυλακισμένοι ἐπί τινι τῶν ἐν τῳ Ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος ἐγκλημάτων, ἀπολύονται τῶν φυλακῶν παραγγελίᾳ τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως Πλημμελειοδικῶν ἤ τοῦ Ἐπιτρόπου τοῦ τόπου κρατήσεώς των.

Δικογραφίαι ἀφορῶσαι εἰς τά ἐγκλήματα ταῦτα τίθενται διά πράξεως τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως ἤ Ἐπιτρόπου εἰς τό Ἀρχεῖον. Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος δέν δημιουργεῖται δικαίωμα ἀποζημιώσεως τῶν ἀμνηστευομένων.

Ἄρθρον 3

Κατασχεθέντα ἔντυπα ἀποδίδονται εἰς τούς δικαιούχους διά πράξεως τοῦ ἁρμοδίου Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν ἤ τοῦ ἁρμοδίου Ἐπιτρόπου αἰρομένης αὐτοδικαίως τῆς κατασχέσεως. Περί τῆς τύχης τῶν λοιπῶν κατεσχημένων ἀποφαίνεται τό Συμβούλιον Πλημμελειοδικῶν ἤ τό ἁρμόδιον Στρατιωτικόν Δικαστικόν Συμβούλιον.

Ἄρθρον 4

Εἰς τόν ἐπί τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργόν ἀνατίθεμεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουλίου 1974

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Τό Ὑπουργικόν Συμβούλιον

Ὁ Πρωθυπουργός

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΕΥΑΓ. ΑΒΕΡΩΦ - ΤΟΣΙΤΣΑΣ, ΓΕΩΡ. ΡΑΛΛΗΣ, ΚΩΝ. ΠΑΠΑ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΣΟΛΩΝ ΓΚΙΓΚΑΣ, ΚΩΝ. ΤΣΑΤΣΟΣ, Ν. ΛΟΥΡΟΣ, ΚΩΝ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ, ΑΝΔΡ. ΚΟΚΚΕΒΗΣ, ΠΑΝΑΓ. ΛΑΜΠΡΙΑΣ".

Προσέξατε ὅτι ὁ "ἐθνάρχης" Καραμανλῆς ὑπογράφει κάτωθεν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας! (ποῖος τόν ἔκανε;) Στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη.

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΝΑΚΛΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΜΝΗΣΤΙΑΣ

ΨΗΦΙΣΜΑ Δ΄/1975

Περὶ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, διώξεως ἐγκλημάτων καὶ ρυθμίσεως συναφῶν θεμάτων.

(ΦΕΚ Α΄, 6, 19 Ἰανουαρίου 1975)

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψει:

α) Τὸ ἀπὸ 19/24 Δεκεμβρίου 1974 Ψήφισμα τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων "περὶ ψηφίσεως καὶ ἐκδόσεως ψηφισμάτων ὑπὸ τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἀσκήσεως τοῦ νομοθετικοῦ ἔργου ὑπὸ ταύτης κλπ.".

β) Τὸ ἀπὸ 14 Ἰανουαρίου 1975 Ψήφισμα τῆς Ε΄ Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων "περὶ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, διώξεως ἐγκλημάτων καὶ ρυθμίσεως συναφῶν θεμάτων", ἀποφασίζομεν:

Α. Νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. Δ΄ Ψήφισμα ἔχον ὡς ....:

*"**Ἄρθρον 5.-** Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Π.Δ. ὑπ᾽ ἀριθ. 519 τῆς 26ης Ἰουλίου 1974 "περὶ χορηγήσεως ἀμνηστίας, εἶναι ὅτι δέν περιλαμβάνονται ὁπωσδήποτε εἰς τὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ χορηγουμένην ἀμνηστίαν πάντα τὰ καθ᾽ οἱονδήποτε τρόπον καὶ χρόνον τελεσθέντα ἐγκλήματα τῶν φορέων καί ἐν γένει ὀργάνων τῆς ἐκ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 προελθούσης κα-*

ταστάσεως μέχρι καὶ τῆς 23ης Ἰουλίου 1974, ὡς καὶ τῶν πάσης φύσεως συνεργῶν τούτων".

Τό Π.Δ. 519/1974 ὁρίζει ἐπί λέξει : ""Αμνηστεύομεν τά καθ' οἱονδήποτε τρόπον τελεσθέντα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἐγκλήματα... ἐφ' ὅσον πάντα ταῦτα ***ἔχουν σχέσιν πρός τήν κατάστασιν τήν δημιουργηθεῖσαν ἀπό τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967***".

Τό ψήφισμα Δ/1975 ὁρίζει ἐπί λέξει : ""Η ἀληθής ἔννοια τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Π.Δ. ὑπ' ἀριθ. 519 τῆς 26ης Ἰουλίου 1974 "περί χορηγήσεως ἀμνηστίας" εἶναι ὅτι ***δέν περιλαμβάνονται ... τελεσθέντα ἐγκλήματα ἐκ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 προελθούσης καταστάσεως...***".

Δηλαδή ὅταν λέγωμεν ἄσπρο ἐννοοῦμεν μαῦρο, "*κατ' ἀληθῆ ἔννοιαν*"! Τό Π.Δ. περί ἀμνηστίας, ὅσον καί ἡ συντακτική πρᾶξις περί ἀνακλήσεως τῆς ἀμνηστίας ὑπογράφονται ἀπό τόν Στρατηγόν Φαίδωνα Γκιζίκην, ὡς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ὥστε λοιπόν ὁ Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης ἀνεγνωρίσθη, ὑπό τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ὡς Πρόεδρος Δημοκρατίας!!! Τί νά σχολιάσω;

Ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται ὅτι στό ἦθος τῶν δημοκρατῶν ταιριάζει νά χορηγοῦν ἀμνηστίαν καί μετά νά τήν ἀνακαλοῦν. Ἀναφέρω τήν περίπτωσιν τοῦ ἐπιφανοῦς ρήτορος Ἀνδοκίδου, ὁ ὁποῖος ἀνήκει στούς δέκα καλλιτέρους Ἀττικούς ρήτορας.

Τό 402 π.Χ. οἱ δημοκράται τῆς ἐποχῆς τοῦ δίδουν ἀμνηστίαν κι' ὁ Ἀνδοκίδης, πού ἐδιώκετο διά τά φρονήματά του ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας. Ἀλλά οἱ δημοκράται ἀνακαλοῦν τήν ἀμνηστίαν (ἄτιμος πρᾶξις) καί συλλαμβάνουν τόν ρήτορα, ὁ ὁποῖος διαμαρτύρεται διότι δέν τοῦ ἀναγνωρίζουν τήν ἀμνηστίαν, πού τοῦ ἔδωσαν : "***τί δέ δόντας ἐμοί τήν ἄδειαν ἀφελέσθαι ὑμᾶς***" (Ἀνδοκίδης : "Περί τοῦ ἑαυτοῦ καθόδου" 27). Κατόπιν τόν φυλακίζουν καί τόν βασανίζουν ("***δεσμά καί κακά τῷ σώματι***").

Στό θέμα τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἀμνηστίας ὁ ἀντιχουντικός συγγραφεύς Σόλων Γρηγοριάδης ἔχει τήν ἐντιμότητα νά ἀναγνωρίση ὅτι:

"Τήν 26 Ἰουλίου τὸ σχετικὸ Προεδρικὸν Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 519 δημοσιεύθηκε στὸ 211 Τεῦχος Α΄ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ποὺ παρεῖχε πράγματι γενικὴ ἀμνηστία, ἡ ὁποία περιελάμβανε, κατ' ἀρχὴν καὶ σύμφωνα μὲ τὸ γράμμα τοῦ διατάγματος, ἐπίσης καὶ τοὺς ἐνεχομένους στὴ δικτατορία".

(Σ. Γρηγοριάδη: ""Ιστορία τῆς δικτατορίας", ἔκδ. "Καπόπουλος", τόμος Γ΄, σελ. 354).

Σύμφωνοι. Ὁ συγγραφεύς ὅμως δέν ἔχει τό θάρρος νά διαμαρτυρηθῆ καί νά καταγγείλη τό ἀνεπίτρεπτο γεγονός τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἀμνηστίας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1974 | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 277

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1

Ἄρθρον 2

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ὀκτωβρίου 1974

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΥΡΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 26 ΙΟΥΛΙΟΥ 1974	ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 211

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 519

Περὶ χορηγήσεως ἀμνηστίας.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

[illegible]

Ἄρθρον 1.

[illegible]

Ἄρθρον 2.

[illegible]

Ἄρθρον 3.

[illegible]

Ἄρθρον 4.

[illegible]

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ἰουλίου 1974

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ
ΤΑ ΜΕΛΗ

[illegible]

Ἄλλη μία ἀπόδειξις, ὅτι στήν Ἑλλάδα τό νόμιμον καί ἀπό τήν ἀνάποδη διαβάζεται νόμιμον.

7. ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΩΝ Α.Π. ΚΑΙ Σ.τ.Ε.

Παραθέτομεν τήν ὑπ' ἀριθμόν 503/1969 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἡ ὁποία ἐφαρμόζει τάς συντακτικάς πράξεις τῆς 21ης Ἀπριλίου πού ἀσκεῖ συνεχῶς ἀπό διετίας τήν πολιτικήν ἐξουσίαν καθ' ἅπασαν τήν χώραν καί ἐκδίδει Συντακτικάς πράξεις τῶν ὁποίων παρετάθη ἡ ἰσχύς διά τοῦ ἄρθρου 136 παρ. 2 τοῦ ἀναθεωρηθέντος καί ἰσχύοντος τότε Συντάγματος τῆς 15ης Νοεμβρίου 1968.

Ἡ Ὁλομέλεια λοιπόν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας α) ἀναγνωρίζει τό Σύνταγμα τοῦ 1968, β) ἀναγνωρίζει τάς συντακτικάς πράξεις τῆς 21ης Ἀπριλίου καί γ) ἀναγνωρίζει ὅτι τό καθεστώς ἀσκεῖ συνεχῶς ἐπί διετίαν τήν πολιτικήν ἐξουσίαν καθ' ἅπασαν τήν χώραν καί ἐφαρμόζει τό δίκαιόν του.

Σ.Κ.

Εξ... 163393/63

Ἀριθμός 503/Ι969

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΕΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

:

Συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Κ.Στασινοπούλου, Προέδρου, Ν.Γρηγορίου, Ἀντιπροέδρου, Γ.Δ.Σπυροπούλου, Γ. Καραγκοπούλου, Χ.Παναγιωτοπούλου, Δ.Τσιμαράτου, Ὄθ.Κυριακοῦ, Ν.Μπουροπούλου, Ἀντ.Ταβουλάρη, Γ.Ἀγγελίδη, Ἀλ.Δήμιτσα, Ἀπ.Παπαλάμπρου, Ἀγγ.Ἰατρίδη, Π.Δεδοπούλου, Ἄγ. Σταυροπούλου, Ἠλ.Γλυκοφρύδη, Ἠλ.Καμπίτση, Γ.Κοντογιάννη, Ἀθ.Τσούτσου, Π.Μαρκοπούλου, Δ.Τσιροπινᾶ, Δ.Καλοδούκα, Κ.Δάμα, Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, Κ.Χουδᾶ καί Ν.Παναγιωτάτου, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.-

Συνεδριάσαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 28ῃ Φεβρουαρίου καί τῇ Ιῃ Μαρτίου 1969, παρόντος καί τοῦ Γραμματέως Ἰω.Καχραμάνου, ἵνα δικάσῃ τήν κατωτέρω ἐκτιθεμένην ὑπόθεσιν ἐπί τῇ ἀπό Ι7 Ἰουνίου 1968 αἰτήσει:

τοῦ Ἀντωνίου Γ.Φλώρου, Ἀρεοπαγίτου, κατοίκου Ἀθηνῶν (Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 69), παραστάντος διά τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Ι)Θεοφ.Ζούκα, 2)Γ.Μαγκάκη καί 3)Νικ.Παπαπολίτη, οὕς διώρισεν ἐπ'ἀκροατηρίου,

κ α τ ά Ι)τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καί 2) τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, παραστάντων διά τῶν Ι) Ἀθαν. Τομαρᾶ, Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Κράτους καί 2)Εὐθ.Κυριάκη, Παρέδρου τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου,

π ε ρ ί ἀκυρώσεως τοῦ ἀπό 29 Μαΐου Ι968 Β. Διατάγματος καί τῆς εἰς ἥν τοῦτο στηρίζεται ὑπ'ἀριθμ.94 τῆς 28 Μαΐου Ι968 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.-

Ἀκοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ, Συμβούλου τῆς Ἐπικρα-

'Αριθμός 503/1969 - 2 -

τείας 'Ηλ.Καμπίτση, άναγνόντος καί άναπτύξαντος τήν έκθεσιν αύτοῦ, καθ'ἣν τό ἱστορικόν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἕπεται:

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως ὁ αἰτῶν ζητεῖ τήν ἀκύρωσιν τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τῆς 29/29.5.1968, διά τοῦ ὁποίου, μετ'ἀπόφασιν τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπελύθη οὗτος ἀπό τῆς θέσεως τοῦ 'Αρεοπαγίτου.-

'Ακούσαν τῶν πληρεξουσίων τοῦ αἰτοῦντος, ἀναπτυξάντων καί προφορικῶς τούς λόγους τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως καί αἰτησαμένων τήν παραδοχήν αὐτῆς καί τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ 'Υπουργοῦ Δικαιοσύνης αἰτησαμένων τήν ἀπόρριψιν ταύτης:-

'Ι δ ό ν τ ά σ χ ε τ ι κ ά ἔ γ γ ρ α φ α

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον

'Επειδή κατεβλήθησαν τά νόμιμα τέλη καί τό παράβολον (άριθμ. διπλ. 163393, 163394, 163395/1968).-

'Επειδή διά τῆς ὑπό κρίσιν ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης αἰτήσεως ζητεῖται ἡ ἀκύρωσις τοῦ βασιλικοῦ διατάγματος τῆς 29 Μαΐου 1968 ('Εφ.Κυβ. Γ'196) καί τῆς εἰς ἣν τοῦτο στηρίζεται ὑπ'ἀριθμ. 94/1968 ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, δι'ὧν ὁ αἰτῶν ἀπελύθη ἀπό τῆς θέσεως τοῦ 'Αρεοπαγίτου, δυνάμει τῆς ΚΔ' τοῦ ἔτους 1968 συντακτικῆς πράξεως "περί ἐξυγιάνσεως τῆς Τακτικῆς Δικαιοσύνης" ('Εφ.Κυβ. Α'118).-

'Επειδή ἡ ἀνωτέρω συντακτική πρᾶξις ἐν ἄρθρῳ 1 αὐτῆς ὁρίζει, ὅτι: "1. 'Επί τρεῖς (3) ἡμέρας ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τήν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνή-

'Αριθμός 503/1969 - 3 -

σεως ἀναστέλλεται ἡ ἰσοβιότης ὡς καί ἡ μονιμότης τῶν ἐν ἄρθρῳ 88 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος διαλαμβανομένων λειτουργῶν τῆς Τακτικῆς Δικαιοσύνης. Οὗτοι δύνανται ν'ἀπολυθῶσιν ἐντός τῆς αὐτῆς προθεσμίας: α)'Εάν δι'οἱονδήποτε λόγον δέν κέκτηνται τό ἀπαιτούμενον διά τήν ἄσκησιν τοῦ λειτουργήματός των ἠθικόν κῦρος, β)'Εάν δέν ἐμφοροῦνται ὑπό ὑγιῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν, ἤ ἐάν ἡ καθόλου ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἤ τῷ Δικαστικῷ Σώματι συμπεριφορά των δέν δύναται νά θεωρηθῇ ὡς συμβιβαζομένη πρός τά καθήκοντα καί τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ λειτουργήματός των, μέ ἀποτέλεσμα τήν μείωσιν τοῦ κύρους των μεταξύ τῶν συναδέλφων των καί τῶν πολιτῶν. 2.'Η ἀπόλυσις τῶν κατά τήν προηγουμένην παράγραφον δικαστικῶν λειτουργῶν συντελεῖται μετ'ἀπόφασιν τοῦ 'Υπουργικοῦ κατόπιν ἐρεύνης τῶν περί τούτων στοιχείων διά Βασιλικοῦ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει αὐτοῦ. 3. Κατά τῶν βάσει τῆς παρούσης ἐκδιδομένων Πράξεων ἀπολύσεων δέν χωρεῖ προσφυγή, ἤ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας, οὐδ'ἀγωγή ἐπί ἀποζημιώσει ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων".-

'Επειδή, κατόπιν τῆς Α'συντακτικῆς πράξεως τοῦ 1967 ('Εφ.Κυβερν. 66), ὁρισάσης ἐν μέν τῷ ἄρθρῳ 2, ὅτι τό Σύνταγμα θέλει ἀναθεωρηθῇ κατά τάς μή θεμελιώδεις διατάξεις αὐτοῦ, ἐν δέ τῷ ἄρθρῳ 1, ὅτι κατά τό μέχρι τῆς ἀναθεωρήσεως μεταβατικόν διάστημα, τό 'Υπουργικόν Συμβούλιον θέλει ἀσκεῖ τήν συντακτικήν ἐξουσίαν, τοῦτο δέ ἄνευ προσθήκης τοῦ ἐν ἄρθρῳ 2 περιορισμοῦ, ἡ Κυβέρνησις ἡ προελθοῦσα ἐκ τῆς συντελεσθείσης τήν 21 'Απριλίου 1967 ὑπό ἐξωσυνταγματικάς συνθήκας πολιτικῆς μεταβολῆς καί ἀσκοῦ-

'Αριθμός 503/1969 - 4 -

σα έκτοτε συνεχῶς ἀπό διετίας τήν πολιτικήν ἐξουσίαν καθ' ἅπασαν τήν χώραν ἐξέδοτο συντακτικάς πράξεις, τῶν ὁποίων ἡ ἰσχύς ἐν συνεχείᾳ παρετάθη διά τοῦ ἄρθρου 136 παρ. 2 τοῦ ἀναθεωρηθέντος καί τεθειμένου ἤδη είς ἰσχύν ἀπό 15 Νοεμβρίου 1968 Συντάγματος.-

'Επειδή, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, δέν προκύπτει ἀνίσχυρον τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως ἐκ τοῦ λόγου τῆς προβαλλομένης ἀντιθέσεώς της πρός τήν Α'συντακτικήν πρᾶξιν, ἰσότιμον ἄλλωστε τυπικῶς πρός αὐτήν, ἤ πρός διατάξεις τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, ἤ πρός τάς ἐκ τοῦ Συντάγματος τούτου ἀπορρεούσας γενικάς ἀρχάς τοῦ δικαίου, αἵτινες καί μόνον θά ἦσαν ληπτέαι ὑπ'ὄψιν ὑπό τῶν δικαστηρίων, καλουμένων νά ἐφαρμόζουν τό τεθειμένον δίκαιον, ἐάν καί ἐφ'ὅσον εἶχε τεθῆ σχετικός περιορισμός ἐν τῇ Α'συντακτικῇ πράξει. 'Εξ ἄλλου, ἀνίσχυρον τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως δέν προκύπτει ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀντιθέσεώς της πρός κανόνας τοῦ διεθνοῦς δικαίου, καθόσον οὗτοι εἰσάγονται είς τό ἐσωτερικόν δίκαιον είς ἐπίπεδον κοινοῦ νόμου. 'Αβάσιμος, κατ'ἀκολουθίαν, τυγχάνει ὁ τ'ἀντίθετα ὑποστηρίζων λόγος περί τοῦ ἀνισχύρου τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως.-

'Επειδή οἱ προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώσεως περί τοῦ ὅτι διά τοῦ Συντάγματος δέν παρετάθη ἡ ἰσχύς τῆς ΚΔ' συντακτικῆς πράξεως, ἀλλ'ἀντιθέτως αὕτη κατηργήθη, ὡς ἀντικειμένη κατά τό περιεχόμενον αὐτῆς είς τάς διατάξεις τοῦ νέου Συντάγματος, δι'ὧν καθιεροῦται ἡ ἀρχή τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος (ἄρθρον 97) καί ἡ ἀρχή τοῦ ἐλέγχου

Ἀριθμός 503/1969 - 5 -

τῶν πράξεων τῆς Διοικήσεως ἐκ μέρους τοῦ Συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας (ἄρθρον 107), δέν εἶναι βάσιμος, καθ' ὅσον
τό ἄρθρον 136 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1968 παρέτεινε τήν ἰ-
σχύν τῶν συντακτικῶν πράξεων τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τάς
διατάξεις αὐτοῦ ἄνευ διακρίσεως, ἄρα δέ καί τῶν ἀντιτι-
θεμένων εἰς διατάξεις αὐτοῦ ἀμέσως τεθείσας ἐν ἰσχύϊ.-

Ἐπειδή ἡ ἐν τῇ ΚΔ' τοῦ 1968 συντακτικῇ πράξει
διάταξις περί ἀναστολῆς τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος εἶχε
τριήμερον μόνον χρονικήν διάρκειαν ἐφαρμογῆς, ἐκ τούτου
ὅμως οὐδόλως παρέπεται, ὅτι ἡ συντακτική αὕτη πρᾶξις εἶ-
χε παύσει ἰσχύουσα μετά τήν ἐξάντλησιν τῆς χρονικῆς διαρ-
κείας ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγῳ διατάξεως, δοθέντος ὅτι αἱ
λοιπαί διατάξεις αὐτῆς, ἐν αἷς καί ἡ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς
αἰτήσεως ἀκυρώσεως, δέν εἶχον περιωρισμένην ἀλλ' ἀπεριό-
ριστον τήν χρονικήν διάρκειαν τῆς ἐφαρμογῆς των. Ἐν ὄ-
ψει τούτων, δέν εἶναι βάσιμος ὁ προβαλλόμενος ὑπό τοῦ
αἰτοῦντος ἰσχυρισμός περί τοῦ ὅτι ἡ ΚΔ' συντακτική πρᾶ-
ξις εἶναι ἐκτός τῆς διά τοῦ ἄρθρου 136 παρ. 2 τοῦ Συντάγ-
ματος προβλέψεως ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἰσχύς αὐτῆς εἶχε λή-
ξει, ὡς πρός τήν ἀναστολήν τῆς ἰσοβιότητος, πρό τῆς θέ-
σεως ἐν ἰσχύϊ τοῦ νέου Συντάγματος.-

Ἐπειδή, κατ' ἀκολουθίαν τῶν εἰς τάς προηγουμέ-
νας σκέψεις ἐκτεθέντων, ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις, κατά τε τό
παραδεκτόν καί τό βάσιμον τῶν δι' αὐτῆς προβαλλομένων λό-
γων ἀκυρώσεως εἶναι ἐξεταστέα ἐν ὄψει καί ἐπί τῇ βάσει
τῶν διατάξεων τῆς ΚΔ' συντακτικῆς πράξεως.-

Ἐπειδή τό ἐκ τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 3 τῆς ΚΔ' συντα-
κτικῆς πράξεως ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως ἀφορᾷ

'Αριθμός 503/1969 - 6 -

κατά τά αὐτόθι ὁριζόμενα, εἰς τάς ἐπί τῇ βάσει τῶν διατάξεων αὐτῆς ἐκδιδομένας πράξεις ἀπολύσεως, οὕτω δέ τό ἐν λόγῳ ἀπαράδεκτον ἔχει ὡς προϋπόθεσιν πρᾶξιν ἐκδοθεῖσαν συμφώνως πρός τούς ὑπό τῆς συντακτικῆς πράξεως διαγραφομένους ὅρους καί ἐντός τῶν τασσομένων ὑπ'αὐτῆς ὁρίων ἁρμοδιότητος καί χρονικῶν περιορισμῶν, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι μόνον ὑπό τήν ἀνωτέρω προϋπόθεσιν θεσπίζεται τό ἀπαράδεκτον, ὅπερ ἀντιθέτως δέν ἰσχύει, κατά τά ἤδη νενομολογημένα, ὁσάκις δέν συντρέχει ἡ ἀνωτέρω προϋπόθεσις ὑπό τήν ὁποίαν τοῦτο τελεῖ, διό καί παραδεκτῶς προβάλλονται λόγοι ἀκυρώσεως περί τοῦ ἄν ἡ ἐκ μέρους τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς ἐκδοθεῖσα πρᾶξις ἐξεδόθη ὄντως συμφώνως πρός τούς ὑπό τῆς συντακτικῆς πράξεως διαγραφομένους ὅρους καί ἐντός τῶν ὑπ'αὐτῆς τασσομένων ὁρίων ἁρμοδιότητος καί χρονικῶν περιορισμῶν.-

'Επειδή μεταξύ τῶν ὅρων τῶν ἀπαιτουμένων ὑπό τῶν διατάξεων τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως, διά τήν ἔκδοσιν τῶν ἐν αὐτῇ πράξεων ἀπολύσεως, ἥτις δέν φέρει τόν χαρακτῆρα πειθαρχικῆς ποινῆς, ἀλλά δυσμενοῦς διοικητικοῦ μέτρου, δέν τάσσεται καί ἡ προηγουμένη κλῆσις πρός ἀκρόασιν· τοιοῦτος δέ ὅρος οὐδ'ὡς ἐξυπακουόμενος ὑπό τῶν διατάξεων τῆς ἐν λόγῳ συντακτικῆς πράξεως δύναται νά θεωρηθῇ, διότι ἡ αὐτόθι θεσπιζομένη τριήμερος μόνον διάρκεια τῆς ἀναστολῆς τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος εἶναι περιωρισμένη χρονικῶς ἐπί τοσοῦτον, ὥστε ν'ἀποκλείεται ἡ ἐντός τῆς βραχυτάτης ταύτης προθεσμίας ἀκρόασις, ἥτις [εἶναι] ἀνακοσπάστως συνδεδεμένη πρός εἰδικήν διαδικασίαν, περιλαμβά-

'Αριθμός 503/1969 - 7 -

νουσαν κλήτευσιν ἐπί ἀποδείξει, τάξιν εὐλόγου χρόνου πρός ἀπάντησιν καί δικαίωμα τοῦ ἐνδιαφερομένου, ὅπως λάβη γνῶσιν τῶν σχετικῶν στοιχείων. Κατ'ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, ὁ λόγος περί ἀκυρότητος τῆς προσβαλλομένης πράξεως, ὡς ἐκδοθείσης ἄνευ προηγουμένης κλητεύσεως τοῦ αἰτοῦντος πρός ἀκρόασιν, δέν εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τάς διατάξεις τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως, ὑπό τῶν ὁποίων, κατά τ'ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, οὔτε προβλέπεται, ἀλλ'οὔτε δύναται νά θεωρηθῆ ὡς ἐξυπακουόμενος τοιοῦτος ὅρος. 'Ο αὐτός δέ λόγος ἀκυρώσεως, καθ'ὅ μέρος ἐπικαλεῖται κανόνας ἐκτός τῆς συντακτικῆς πράξεως κειμένους, ἐμπίπτει εἰς τό ὑπό τῶν διατάξεων τῆς αὐτῆς συντακτικῆς πράξεως θεσπιζόμενον ἀπαράδεκτον καί ὡς ἐκ τούτου δέν δύναται νά ἐξετασθῆ κατ' οὐσίαν, ἀλλ'εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀπαράδεκτος.-

'Επειδή ἡ ΚΔ'συντακτική πρᾶξις ἐν ἄρθρῳ I παρ. 2 ἔταξε μέν, ὅτι ἡ ἀπόλυσις τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν συντελεῖται "κατόπιν ἐρεύνης τῶν περί τούτων στοιχείων", ἀλλ'ἡ τήρησις τοῦ ὅρου τούτου δέν εἶναι ἀπαραίτητον νά μνημονεύεται ρητῶς ἐν αὐτῷ τῷ σώματι τῆς πράξεως, δοθέντος δέ ὅτι ἐν προκειμένῳ ἡ μέν ὑπ'ἀριθμ. 94/1968 πρᾶξις τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου βεβαιοῖ, ὅτι πρό τῆς λήψεως ἀποφάσεως ἐγένετο ἐνώπιον αὐτοῦ εἰσήγησις περί τοῦ αἰτοῦντος, ἐν συνεχείᾳ δέ ἡ αὐτή πρᾶξις περιέχει καί σχετικήν αἰτιολογίαν, ἥτις καί ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῷ προσβαλλομένῳ διατάγματι, προκύπτει ὅτι τοῦτο ἐξεδόθη κατόπιν ἐρεύνης τῶν περί τοῦ αἰτοῦντος στοιχείων, μή ἀποκλειομένης ἄλλωστε καί τῆς ἐκ προτέρων προπαρασκευαστικῆς συλλογῆς τοῦ ἀπαραιτήτου διά τήν ἔρευναν πραγματικοῦ ὑ-

'Αριθμός 503/1969 - 8 -

λικοῦ, τά δέ περί τοῦ ἀντιθέτου προβαλλόμενα δέν εἶναι βάσιμα καί ὡς ἐκ τούτου τυγχάνουσιν ἀπορριπτέα, τῆς περαιτέρω ὑπό τοῦ δικαστηρίου τούτου διεξαγωγῆς πραγματικῆς ἐρεύνης ἐπί τοῦ λόγου τούτου κωλυομένης ἐκ τοῦ ἀπαραδέκτου.-

'Επειδή, κατά τήν αἰτιολογίαν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ ἐπακολουθήσαντος διατάγματος, ὁ αἰτῶν ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας: " ὡς στερούμενος τοῦ ἀπαιτουμένου διά τήν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του ἠθικοῦ κύρους, διότι ἡ καθόλου ἔν τε τῇ κοινωνίᾳ καί τῷ Δικαστικῷ Σώματι συμπεριφορά του δέν συμβιβάζεται πρός τά καθήκοντα καί τήν ἀξιοπρέπειαν τοῦ λειτουργήματός του μέ ἀποτέλεσμα τήν μείωσιν τοῦ κύρους του μεταξύ τῶν συναδέλφων του καί τῶν πολιτῶν, καθ'ὅσον: α) συνείργησε σπουδαίως μετ'ἄλλων δικαστικῶν λειτουργῶν εἰς τήν δημιουργίαν συνδικαλιστικοῦ ἐν τῷ Δικαστικῷ Σώματι κινήματος, ὅπερ ἐγένετο ἀντικείμενον πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως ὑπό διαφόρων κομματικῶν παραγόντων καί δημιουργίας ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ τούτων, εἰς τρόπον ὥστε νά ὑποβιβασθῇ σπουδαίως τό κῦρος τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος, ἐπί ἀνυπολογίστῳ ζημίᾳ τῆς Δικαιοσύνης, β)ἐξετράπη καί διά τοῦ τύπου, ἀνεπιτρέπτως διά δικαστικόν λειτουργόν, εἰς ἀνοικείους χαρακτηρισμούς καί ὕβρεις κατά τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος καί τῆς ἡγεσίας αὐτοῦ, ἕνεκεν τῆς ὑπ'αὐτῆς ἐγειρομένης νομίμου ἀντιρρήσεώς εἰς τόν συνδικαλισμόν τῶν δικαστῶν, γ)ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων του ἐξεδηλοῦτο ὑπέρ ὡρισμένης πολιτικῆς παρατάξεως κατά τρόπον κλονί-

'Αριθμός 503/1969 - 9 -

ζοντα τήν έμπιστοσύνην τών πολιτών έπί τήν άμεροληψίαν
του".-

'Επειδή έν σχέσει πρός τήν άνωτέρω αίτιολογίαν
προβάλλεται, ότι αύτη στηρίζεται έπί άνυπάρκτων πραγμά-
των, ότι ή άνυπαρξία τών έν αύτή αίτιάσεων άγει είς τήν
άοριστίαν καί τό άναιτιολόγητον, ότι ή προσβαλλομένη πρά-
ξις έξεδόθη, κατά κατάχρησιν έξουσίας, διά σκοπόν άλλον
ή τόν τής έξυγιάνσεως τού δικαστικού σώματος καί ότι οί
έν τή αίτιολογία έκτιθέμενοι λόγοι άπολύσεως δέν πληρού-
σι τήν έννοιαν τής ΚΔ'συντακτικής πράξεως, διότι συμφώνω
πρός άνωτέραν άρχήν τού δικαίου δέν έπιτρέπεται ή έπιβο-
λή κακού διά πράξεις, αίτινες, ότε έτελέσθησαν, άπετέ-
λουν, κατά τά έν τή αίτήσει καί τοίς ύπομνήμασιν είδικώ-
τερον έκτιθέμενα, άσκησιν δικαιωμάτων καί δή συνταγματι-
κών. 'Εν όψει όμως τού θεσπιζομένου ύπό τής ΚΔ'συντακτι-
κής πράξεως άπαραδέκτου τής ύπό κρίσιν αίτήσεως, οί περί
ών άνωτέρω λόγοι άκυρώσεως δέν άποτελούσιν ίσχυρισμούς
άμφισβητούντας άπλώς τό άν ή προσβαλλομένη πράξις έξεδό-
θη συμφώνως πρός τούς ύπό τής συντακτικής πράξεως διαγρα-
φομένους όρους καί έντός τών τασσομένων ύπ'αύτής ορίων
άρμοδιότητος καί χρονικών περιορισμών, οίτινες καί μόνον,
κατά τ'άνωτέρω έκτεθέντα, προβάλλονται παραδεκτώς. 'Από
τής άπόψεως ταύτης, ή μέν προσβαλλομένη πράξις έπικαλεί-
ται λόγους άπολύσεως έκ τών έν τή συντακτική πράξει άνα-
φερομένων, οί δέ περί ών άνωτέρω ίσχυρισμοί συνδέονται
πρός τήν έκ μέρους τής διοικητικής άρχής διαπίστωσιν πραγ-
ματικών περιστατικών καί τήν έκτίμησιν αύτών, έτι δέ πρός
τήν είλικρίνειαν τών προθέσεων τής Διοικήσεως καί τήν κρί-

'Αριθμός 503/1969 - 10 -

σιν ταύτης περί τοῦ ἂν ἐπιστηρίζουσι τήν προσβαλλομένην πρᾶξιν οἱ κριθέντες ὡς συντρέχοντες λόγοι, ἀξιολογούμενοι ἐπί τῇ βάσει τῶν ἐν τῇ συντακτικῇ πράξει ὁριζομένων ἐν συνδυασμῷ καί πρός ἑτέρους κανόνας ἢ ἀρχάς τοῦ δικαίου ἐκτός τῆς συντακτικῆς πράξεως κειμένας. Τοιοῦτον ὅμως περιεχόμενον ἔχοντες οἱ λόγοι οὗτοι προσκρούουσιν εἰς τό ὑπό τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως θεσπιζόμενον ἀπαράδεκτον καί τούτου ἕνεκα δέν δύνανται νά ἐξετασθῶσι κατ' οὐσίαν, ἀλλ'εἶναι ἀπορριπτέοι ὡς ἀπαράδεκτοι.-

'Επειδή, κατά τ'ἀνωτέρω, τό δικαστήριον τοῦτο δέον ν'ἀπόσχῃ τῆς κατ'οὐσίαν ἐξετάσεως τῶν λόγων, οἵτινες προσκρούουσιν εἰς τό διά τῆς ΚΔ'συντακτικῆς πράξεως θεσπιζόμενον ἀπαράδεκτον.-

Δ ι ά τ α ῦ τ α

'Απορρίπτει τήν ὑπό κρίσιν αἴτησιν, κατά τά ἐν τῷ αἰτιολογικῷ.-

Διατάσσει τήν κατάπτωσιν τοῦ παραβόλου. Καί

Καταδικάζει τόν αἰτοῦντα εἰς τήν δικαστικήν δαπάνην τοῦ Δημοσίου ἐκ δραχμῶν ἑξακοσίων.(600).-

'Εκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν 'Αθήναις τῇ 6ῃ καί τῇ 8ῃ Μαρτίου 1969, ἐδημοσιεύθη δ'αὐτόθι τῇ 12ῃ ἰδίου μηνός καί ἔτους.-

'Ο Πρόεδρος 'Ο Γραμματεύς

Κατωτέρω παραθέτομεν τήν ὑπ᾽ ἀριθμόν 753/1973 ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἡ ὁποία α) ἀναγνωρίζει ὡς ἔγκυρον τήν συντακτικήν πρᾶξιν τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1973 περί καταργήσεως τῆς βασιλείας, β) ἀναγνωρίζει ὅτι ἐπικρατεῖ ἐπανάστασις καί γ) ἀναγνωρίζει ὡς νόμιμον τό δημοψήφισμα τῆς 29ης Ἰουλίου 1973 στό ὁποῖον ἐξεφράσθη ἐλευθέρως ἡ βούλησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὡσαύτως ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου διά τῆς ὑπ᾽ ἀριθμόν 754/1973 ἀποφάσεώς της ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Ἑλληνικός Λαός, διά τοῦ δημοψηφίσματος τῆς 29ης Ἰουλίου 1973 ἐπεκύρωσε τήν ἐγκαθίδρυσιν Πολιτεύματος Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας. Ἰδού τά κείμενα τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων.

Ἀριθ. 753)1973 — Ὁλομέλεια

Ἀντιπρόεδρος: ΛΥΣ. ΚΑΝΕΛΛΑΚΟΣ
Εἰσηγητής: Κ. ΖΑΧΑΡΗΣ, Ἀρεοπαγίτης
Δικηγόροι: Β. Γεωργούλας - Λέανδρ. Καραμφυλλίδης - Κ. Σταματελᾶτος - Γ. Μαῦρος - Κ. Παπακωνσταντίνου - Ἰ. Μάργαρης - Κ. Στεφανάκης - Ἰ. Σκουριώτης

Βασιλείας κατάργησις δι᾽ ἐγκαθιδρύσεως Προεδρικῆς Δημοκρατίας· χαρακτὴρ ὡς ἐπαναστάσεως· κῦρος ν.δ. περὶ προκηρύξεως καὶ τρόπου διεξαγωγῆς δημοψηφίσματος· ἐκδίκασις —καὶ ἀπόρριψις— ἐνστάσεων κατ᾽ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1973 Συντακτικὴ Πρᾶξις, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ τῇ καταργήσει τῆς Βασιλείας καὶ ἐκπτώσει τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, πρὸς ἐγκαθίδρυσιν Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας, συνιστώσῃ ἐπανάστασιν, ὡς στρεφομένη κατὰ τοῦ ἀνωτάτου ἐν τῇ πολιτειακῇ ἱεραρχίᾳ θεσμοῦ, εἶναι ἰσχυρά, καθ᾽ ὃ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἐκτάκτου ἐξουσίας τῆς ἐκδούσης

καὶ φερούσης τὴν εὐθύνην αὐτῆς, λυθείσης δὲ αὐτοδυνάμως πάσης ἐκ τῆς προηγουμένης ἰσχύος τοῦ Συντάγματος του 1968 δεσμεύσεως, Κυβερνήσεως, πρὸς αντιμετώπισιν τῆς ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἐπαναστατικῆς πράξεως προκυψασης καὶ τῆς ἐν τῇ μνησθείσῃ συντακτικῇ πράξει ἐπικαλουμενης ἀνάγκης εἰσοδου τῆς Χώρας εἰς πλήρη πολιτικὴν ὁμαλότητα. Ὅθεν ἔγκυρον τυγχάνει καὶ τὸ κατ' ἐξουσιοδοτησιν τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 2 ταύτης ἐκδοθὲν ν.δ. 9) 1973 «περὶ προκηρύξεως καὶ τρόπου διενεργείας Δημοψηφίσματος ἐπὶ τῶν τροποποιήσεων τοῦ ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1968 Συντάγματος».

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν πραμνησθεῖσαν διάταξιν παρασχεθεῖσα ἐξουσιοδότησις, ἀφορῶσα γενικως τὸν τρόπον διενεργείας τοῦ δημοψηφίσματος, ὡς καὶ τον καθορισμὸν πάσης σχετικῆς λεπτομερείας, περιλαμβάνει ἐν τῇ εὐρυτητι αὐτῆς καὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἁρμοδίου πρὸς ἔλεγχον τοῦ κύρους τοῦ δημοψηφίσματος δικαστηρίου. Συνεπῶς ἁρμοδίως επιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῶν ὑπὸ κρίσιν ἐνστάσεων τὸ Δικαστήριον καὶ ἀπορριπτέα τὰ ἐναντία.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 30—33 τοῦ αὐτοναμως ρυθμίζοντος τὸ θέμα τῆς διαδικασίας ἐπικυρώσεως τοῦ ψηφίσματος ὑπ' ἀριθ. 9)973 ν. δ)τος, δι' ὧν ὁρίζεται συντομωτάτη προθεσμία 2—5 ἡμερῶν πρὸς συζήτησιν τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τοῦ ἐγκύρου τοῦ δημοψηφίσματος ἐνστάσεων καὶ θεσπίζεται ὅτι αὕτη διεξάγεται προφορικῶς, σαφῶς προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην δὲν ἀπαιτεῖται σύνταξις ἐγγράφου ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἣν ἐπιβάλλει ἐπὶ ἀναιρέσεως ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 571 ΚΠΔ., ἥτις, ὁρίζουσα χρόνον καταθέσεως τῆς ἐκθέσεως

ταύτης ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, εἶναι ἀπροσάρμοστος ἐν προκειμένῳ. Συνεπῶς ἡ ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐνισταμένου Α.Κ. ἀντίθετος ἔνστασις εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ προμνησθὲν ἄρθρον 30 παρ. 1 τοῦ ὡς ἄνω δ)τος πᾶσα κατὰ τοῦ ἐγκύρου τῆς διενεργείας τοῦ δημοψηφίσματος ἔνστασις ἀναφερομένη εἰς παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἢ πλημμέλειαν περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ψηφοφορίας ἐπιδίδεται διὰ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ εἰς τὸν παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Εἰσαγγελέα κλπ. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης, συνδυαζομένης καὶ πρὸς τὴν τοιαύτην τοῦ ἄρθρου 34 ἰδίου δ)τος, σαφῶς προκύπτει ὅτι ὡς λόγοι ἐνστάσεως ἐπιτρέπονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον αἱ ἐκτεθεῖσαι παραβάσεις καὶ πλημμέλειαι αἱ λαβοῦσαι χώραν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διενεργείας τοῦ δημοψηφίσματος, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὰς καθόλου συνθήκας τὰς προηγηθείσας ταύτης. Ἀντίθετον δὲν συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ αὐτοῦ ν. δ)τος ὅπερ ὁμιλεῖ περὶ διενεργείας τοῦ Δημοψηφίσματος ἐλευθέρως, διότι καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔκφρασιν ἐλευθέρας γνώμης κατὰ τὴν ψηφοφορίαν τῆς 29ης Ἰουλίου 1973. Δὲν δύνανται συνεπῶς νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενον ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου αἱ διὰ τῶν ἐνστάσεών των προβαλλόμεναι αἰτιάσεις τῶν ἐνισταμένων αἱ ἀναφερόμεναι: 1) Εἰς παραβίασιν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν συγκεντρώσεων εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τῆς παρατάξεως τῆς μὴ ἀποδεχομένης τὸ Κυβερνητικὸν σχέδιον ψηφίσματος καὶ τῆς χρήσεως καὶ ὑπ' αὐτῆς τοῦ ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως, 2) εἰς παρακολούθησιν ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὀργάνων τῆς κινήσεως καὶ τῆς μετὰ τῶν συμπολιτῶν των ἐπικοινωνίας τῶν τέως βουλευτῶν καὶ πολιτευτῶν μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν φοβίας τούτων, 3) εἰς τὴν διατήρησιν ἐν ἰσχύϊ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου, 4) εἰς ἔντονον

καὶ διὰ δημοσίων ὀργάνων διεξαχθεῖσαν κυβερνητικὴν προπαγάνδαν καὶ ἀπαγόρευσιν ἀντιθέτου τοιαύτης, 5) εις ἐκδοσιν ἐγκυκλίου τοῦ Μητροπολίτου Λερου - Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας προπαγανδιστικης τῆς ὑπερψηφίσεως τοῦ ψηφίσματος, 6) εἰς τὴν εκ του γεναμένου διορισμοῦ των ἀντιπροσώπων της δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ μελῶν τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπων μὴ ἐξασφαλισιν εἰς τὰ διάφορα ἐκλογικα τμήματα τῆς μυστικότητος τῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς ακριβείας τοῦ ἐμφανισθεντος ἀποτελέσματος, 7) εἰς οὐσιαστικὴν ἀνυπαρξίαν δικαστικης προστασίας ὡς ἐκ τῆς ἀνεπάρκείας τῆς προβλεπομενης προθεσμίας ὑποβολῆς τῶν κατὰ τοῦ κύρους δημοψηφισματος ἐνστάσεων, 8) εἰς ὕπαρξιν δεδικασμενου ἐν προκειμένῳ προκύπτοντος ἐκ προηγουμενης ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκδοθεισης κατ' ἐπικύρωσιν τοῦ δημοψηφίσματος τοῦ ἔτους 1968, 9) εἰς ὕπαρξιν λόγου ἐξαιρέσεως διορισθέντος δικαστικοῦ ἀντιπροσωπου. Οἱ λόγοι ὅθεν οὗτοι των ἐνστάσεων τούτων, ἀναγόμενοι ἅπαντες εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς ψηφοφορίας εἶναι ἀπαράδεκτοι και ὡς τοιοῦτοι ἀπορριπτέοι.

Ἐπειδὴ ἡ παρουσία ἀντιπροσώπων παρατάξεων κατὰ τὴν διενέργειαν τῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων ἀποκλείεται ρητῶς ἐκ τῶν ἄρθρων 18 καὶ 21 τοῦ ἰδίου ἄνω ν.δ. Ἑτέρωθεν ἡ διχρωμία τῶν ψηφοδελτίων θεσπίζεται διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 παρ. 2 αὐτοῦ. Συνεπως τα ὑπο τῶν ἐνισταμένων ὑποστηριζόμενα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνωτέρω διατάξεων δὲν δύνανται νὰ βασισουν νομίμους λόγους ἀκυρότητος δι' ὃ καὶ αἱ σχετικαὶ ἐνστάσεις εἰσὶν ἀπορριπτεαι.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ τεθέντος πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ψηφίσματος δὲν δύνανται

ν' ἀποτελέσουν λόγους ἀκυρότητος τοῦ διενεργηθέντος Δημοψηφίσματος. Κατὰ συνέπειαν ὁ αντιθετος σχετικὸς λόγος ἐνστάσεως ὡς καὶ οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τας προβλεπομένας ὑπο τοῦ ψηφίσματος τούτου μοναδικὰς ὑποψηφιότητας διὰ μὲν τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ ἤδη προσωρινοῦ τοιούτου, διὰ δὲ τὸ τοῦ 'Αντιπροέδρου τοῦ 'Αρχηγοῦ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων Ο.Α. μη παραιτηθέντος ἐκ τῆς θέσεως ταύτης, εἶναι μὴ νομιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

'Επειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 14 παρ. 2 καὶ 4 τοῦ ὡς εἴρηται ν. δ)τος, προσδιορίζουσα τὰ πρόσωπα ἅτινα δύνανται νὰ διορισθῶσιν ὡς ἀντιπρόσωποι τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν διενέργειαν τοῦ δημοψηφίσματος δὲν καθορίζει σειρὰν προτεραιότητος τούτων, καταλείπουσα τὴν μεταξυ αὐτῶν ἐκλογὴν εἰς τὴν ἀνέλεγκτον κρίσιν τοῦ Προέδρου τοῦ 'Αρείου Πάγου. Ἂν τοὐναντίον ἐβούλετο ὁ νομοθέτης θὰ ὥριζε τοῦτο ρητῶς ὡς εἶχε διαλάβει ἐν ἄρθρῳ 61 παρ. 5 τοῦ 6.δ. 592)1963. Ὅθεν αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐνστάσεις κατὰ τὴν ἐπικαλουμένην παραβίασιν ὡς πρὸς τὸν γενόμενον διορισμὸν τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσωπων συνισταμενην εἰς προτίμησιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἔναντι τῶν λοιπῶν ἐχόντων τὰ πρὸς διορισμὸν προσόντα, εἶναι ἀβάσιμοι καὶ ἀπορριπτέοι.

'Επειδὴ αἱ ὑπὸ κρίσιν ἐνστάσεις κατὰ τὰς λοιπὰς ἀποδιδομένας παραβάσεις καὶ πλημμελείας περὶ τὴν εἴς τινα ἐκλογικὰ τμήματα διεξαγωγὴν τῆς ψηφοφορίας (παραβίασις μυστικότητος ψηφοφορίας, ἄσκησις ψυχολογικῆς βίας, ἀνυπαρξία ψηφοδελτίων τοῦ ΟΧΙ, ἀνεπίτρεπτος νόμῳ παρουσία καὶ πραμονὴ ἐντὸς τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων τριτων προσώπων, ἀλλοίωσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ψηφοφορίας κλπ.) ἀνεξαρτήτως τῆς ἀοριστίας και τοῦ ἐκ ταύτης ἀπαραδέκτου των, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐφαρμοζομένην ἐν προκειμένῳ, συμφώνως τῷ ἀρ-

θρῳ 37 παρ. 1 τοῦ ἄνω δ)τος, διάταξιν τοῦ ἄρθρου 121 6.δ. 592)1963 δὲν προσδιορίζονται εἰδικῶς οἱ λόγοι δι' οὓς αἱ παραβάσεις αὗται προκαλοῦν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὸ ἐὰν καὶ ἄνευ αὐτῶν τὸ ὁλικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας θὰ ἦτο τὸ αὐτό, εἶναι πάντως ἀπορριπτέαι, συνῳδὰ τῷ ἄρθρῳ 34 τοῦ ἰδίου ἄνω 9)1973 ν.δ., διότι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου, καὶ ἄνευ ὑπολογισμοῦ τῶν ὑπὲρ τοῦ ΝΑΙ σημειουμένων ψήφων τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων, αἷς ἃς φέρονται ὡς λαβοῦσαι χώραν αἱ ἐν λόγῳ παραβάσεις, δὲν ἐπηρεάζεται τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα.

'Αριθ. 754)1973 — 'Ολομέλεια

'Αντιπρόεδρος: ΛΥΣ. ΚΑΝΕΛΛΑΚΟΣ

Εἰσηγητής: Κ. ΖΑΧΑΡΗΣ, 'Αρεοπαγίτης

'Επικύρωσις διὰ τοῦ δημοψηφίσματος τῆς συνταγματικῆς μεταβολῆς (τοῦ **πολιτεύμτος**).

'Επειδὴ νομίμως κατ' ἄρθρον 29 ἐπ. τοῦ ν.δ. 9) 1973 «περὶ προκηρύξεως καὶ τρόπου διενεργείας δημοψηφίσματος κλπ.» ἐκδοθέντος δυνάμει τῆς ἀπὸ 1ης 'Ιουνίου 1973 Συντακτικῆς Πράξεως «περὶ ἐγκαθιδρύσεως Πολιτεύματος Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας κλπ.», ἐπιλαμβάνεται τὸ δικαστήριον τοῦτο τῆς ἐξελέγξεως τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ διενεργηθέντος τῇ 29ῃ 'Ιουλίου 1973 Δημοψηφίσματος περὶ κυρώσεως σχεδίου ψηφίσματος περὶ ἐγκαθιδρύσεως Πολιτεύματος Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας καὶ τροποποιήσεων τοῦ ἀπὸ τῆς 15ης Νοεμβρίου 1968 Συντάγματος μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν κατὰ τοῦ κύρους τῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς διενεργείας ἐν γένει τοῦ Δημοψηφίσματος ὑποβληθεισῶν ἐνστάσεων διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 753 ἐ. ἔ. ἀποφάσεώς του.

'Επειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ἄνω ν.δ. διὰ τὴν κύρωσιν ὑπὸ τοῦ Λαοῦ τοῦ σχεδίου ψηφίσματος, ἀπαιτεῖται πλειοψηφία τοῦ ἡμίσεος πλέον ἑνὸς τοῦ συνόλου τῶν ἐγκύρων ψήφων. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ τοῦτο δέον νὰ ἐξάγηται ἐκ καταρτιζομένου ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου πίνακος περιέχοντος τοὺς ἐν ἄρθρῳ 23 παρ. 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω δ)τος ἀριθμοὺς κατὰ περιφέρειαν Νομοῦ.

'Επειδὴ ἐκ τοῦ κατὰ τ' ἀνωτέρω καταρτισθέντος καὶ συνημμένου τῇ παρούσῃ πίνακος προκύπτει ὅτι: 'Επὶ συνόλου 6.610.094 ἐγγεγραμμένων (συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τοὺς εἰδικοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους καὶ καταστάσεις ἀνερχομένων ἐν συνόλῳ εἰς 722.988), ἐξ ὧν ἐψήφισαν 4.955.919, τὰ ἔγκυρα ψηφοδέλτια ἀνέρχονται εἰς 4.891.626. 'Εκ τούτων τὰ ὑπὲρ τοῦ σχεδίου ψηφίσματος, ἤτοι τὰ φέροντα τὴν ἔνδειξιν «ΝΑΙ» ψηφοδέλτια ἀνέρχονται εἰς 3.843.318 ἤτοι εἰς ποσοστὸν 77,20% ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ψηφοφορησάντων (καὶ εἰς ποσοστὸν 78,57% ἐπὶ τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων) τὰ δὲ ἐναντίον εἰς 1.048.308 ἤτοι εἰς 21.70% καὶ 21.43% ποσοστὸν ἀντιστοίχως. Καταδεικνύεται ὅθεν, ὅτι ἡ ψηφοφορία ἀπέβη ὑπὲρ τοῦ σχεδίου ψηφίσματος περὶ ἐγκαθιδρύσεως πολιτεύματος Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας καὶ τροποποιήσεως τοῦ Συντάγματος.

Διὰ ταῦτα

'Αποφαίνεται, ὅτι διὰ τοῦ Δημοψηφίσματος τῆς 29ης 'Ιουλίου 1973 ἐπεκυρώθη ὑπὸ τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ τὸ ὑπὸ κρίσιν αὐτοῦ τεθὲν σχέδιον Ψηφίσματος περὶ ἐγκαθιδρύσεως Πολιτεύματος Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας καὶ τροποποιήσεως τοῦ Συντάγματος.

Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διά τῆς ὑπ' ἀριθμόν 2468/1968 ἀποφάσεώς της ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου εἶναι ἐπανάστασις καί ἡ κυβέρνησις ἡ ἀσκοῦσα τήν πολιτικήν ἐξουσίαν προῆλθεν ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς μεταβολῆς τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, ἡ ὁποία ἔκτοτε ἀσκεῖ τήν πολιτικήν ἐξουσίαν ἐν τῇ χώρᾳ κ.λ.π. Διαβάσατε τήν ἀπόφασιν παρακάτω.

Α.Τ.

ὁ Γραμματεύς

Ἀριθ.2468/1968

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΕΝ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ Μ.Στασινοπούλου, Προέδρου, Δ.Καρβελλᾶ, Ν.Γρηγορίου, Ἀντιπροέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, Γ.Σκυροπούλου, Γ.Μαραγκοπούλου, Χ.Παναγιωτοπούλου, Οθ.Κυριακοῦ, Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, Ν.Παναγιωτάτου καί Δ. Παΐζη, Παρέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ του τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1968, παρόντος καί τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Ἰω.Καχραμάνου, ἵνα δικάσῃ τήν κατωτέρω ἐκτιθεμένην ὑπόθεσιν ἐπί τῇ ἀπό 31 Αὐγούστου 1968 αἰτήσει

τοῦ Γεωργίου Β.Τουμπούρου, ἀτομικῶς, ὡς καί ὑπό τάς ἰδιότητας α)τοῦ Προέδρου τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς ἐκλεγείσης κατ'ἐφαρμογήν τοῦ ἄρθρου 114 τοῦ Συντάγματος καί κατόπιν τῆς ἀπό 15 Αὐγούστου 1963 ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μελῶν τῆς 2ας Φιλικῆς Ἑταιρείας (Ἐθνική Ὀργάνωσις ἀποτελουμένη ἐκ 1432 μελῶν ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων Ἑλλήνων τοῦ ἐσωτερικοῦ καί ἐξωτερικοῦ) β) Προέδρου ἐπίσης τῆς Ἱδρυτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 2ας Φιλικῆς Ἑταιρείας, κατοίκου Ἀθηνῶν, Ἀλωπεκῆς 20, μή παραστάντος,

κατά τῶν 1) Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, 2) Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, 3) Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, μή παραστάντων,

περί ἀκυρώσεως 1) τῆς συντάξεως, ὑπογραφῆς, ἐκδόσεως καί δημοσιεύσεως τῆς ὑπ'ἀριθ.133 τῆς 30 Ἰουλίου 1968 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου περί προκηρύξεως διεξαγωγῆς δημοψηφίσματος, 2) τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω

'Αριθ.2468/1968.- - 2 -

ἀποφάσεως ἐκδοθεισῶν πράξεων καί ἀποφάσεων α) τῶν Νομαρχῶν
περί συστάσεως τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων ὡς ἐπίσης καί διο-
ρισμοῦ ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν β) τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέ-
δρου 'Αρείου Πάγου περί διορισμοῦ ἀντιπροσώπων τῆς δικα-
στικῆς ἀρχῆς καί 'Εφόρων γ) τῆς πράξεως τῆς προμηθείας
καί πληρωμῆς τῆς δαπάνης τῆςἐκτυπώσεως καί κατασκευῆς τῶν
φακέλλων καί ψηφοδελτίων δ) τῶν 'Υπουργῶν Οἰκονομικῶν
καί 'Εσωτερικῶν, διά τῶν ἀποφάσεων τῶν ὁποίων καθωρίσθη
εἰδική ἀποζημίωσις ὑπέρ τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσώπων, 'Ε-
φόρων κλπ., 3) πάσης πράξεως καί ἑτέρας ἀποφάσεως ἐκδο-
θεισῶν ἤ ἐκδοθησομένων εἰς ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης ὑπ'
ἀριθμόν 133/1968.

'Ακοῦσαν τοῦ Εἰσηγητοῦ Παρέδρου τοῦ Συμβουλίου
τῆς 'Επικρατείας Δ. Παΐζη, ἀναγνόντος καί ἀναπτύξαντος
τήν ἔκθεσιν αὐτοῦ, καθ'ἥν τό ἱστορικόν τῆς προκειμένης
ὑποθέσεως ἔχει ὡς ἕπεται:

Διά τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως, ὡς ἡ αἴτησις αὕτη,
καθ'ὅσον ἀφορᾷ εἰς τάς ἰδιότητας, ὑφ'ἅς ἤσκησεν αὐτήν
ὁ αἰτῶν, περιωρίσθη διά τῆς ἀπό 20/9/1968 δηλώσεως αὐ-
τοῦ, διώκει οὗτος, ὑπό τήν ἰδιότητά του ὡς Ἕλληνος πο-
λίτου, τήν ἀκύρωσιν τῆς, ἐπί τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ.2 τῆς ὑπό
στοιχεῖον Α' τοῦ ἔτους 1967 Συντακτικῆς Πράξεως (φ.66),
ἐκδοθείσης ὑπ'ἀριθ.133 τῆς 30/7/1968 Πράξεως τοῦ 'Υπουρ-
γικοῦ Συμβουλίου "περί προκηρύξεως διεξαγωγῆς δημοψηφί-
σματος ἐπί τοῦ καταρτισθέντος νέου σχεδίου συντάγματος
τῆς Χώρας, τρόπου διενεργείας αὐτοῦ κλπ." (φ.ε.κ.170/5-
8-1968), καί δή κατά τήν διάταξιν αὐτῆς (ἄρθρ.1 § 1), δι'
ἧς προεκηρύχθη διά τήν 29ην Σεπτεμβρίου 1968 ἡ διενέργεια
τοῦ δημοψηφίσματος τούτου, καί περαιτέρω, τῶν σχετικῶν

'Αριθ.2468/1968.- - 3 -

πρός τήν διεξαγωγήν αὐτοῦ κάτωθι πράξεων, ἤτοι: 1) τῶν
πράξεων τῶν νομαρχῶν περί ὁρισμοῦ τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων
ἀνά δῆμον ἤ κοινότητα, 2) τῶν πράξεων διορισμοῦ τῶν με-
λῶν τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, 3) τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προ-
έδρου τοῦ 'Αρείου Πάγου περί διορισμοῦ ἀντιπροσώπων τῆς
δικαστικῆς ἀρχῆς καί ἐφόρων αὐτῶν, 4) τῶν πράξεων τῶν
σχετικῶν πρός τήν προμήθειαν ψηφοδελτίων καί φακέλλων
καί 5) τῆς ἀποφάσεως τῶν 'Υπουργῶν Οἰκονομικῶν καί 'Εσω-
τερικῶν, δι'ἧς καθωρίσθη ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις εἰς
τούς ἀντιπροσώπους τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καί τούς ἐφόρους
αὐτῶν.-

- Τά ἐπί τῆς προκειμένης ὑποθέσεως προκύπτοντα ζητή-
ματα εἶναι α) ἄν ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις ἀσκεῖται παραδεκτῶς
καί β) ἄν εἶναι βάσιμοι οἱ προβαλλόμενοι λόγοι ἀκυρώ-
σεως. 'Εφ'ὧν ὁ Εἰσηγητής ἀνέπτυξε τήν γνώμην αὐτοῦ.

'Ι δ ὁ ν τ ά σ χ ε τ ι κ ά ἔ γ γ ρ α φ α

Σκεφθέν κατά τόν Νόμον

'Επειδή διά τῆς ὑπό κρίσιν, ἐμπροθέσμως ἀσκηθείσης,
αἰτήσεως, δι'ἧν κατεβλήθησαν τά νόμιμα τέλη καί τό παρά-
βολον, ἐκδοθέντων τῶν ὑπ'ἀριθ.226695, 226696 καί 226697/
1968 τριπλοτύπων τοῦ Ταμείου Δικαστικῶν Εἰσπράξεων'Αθη-
νῶν, ὡς ἡ αἴτησις αὕτη, καθ'ὅσον ἀφορᾷ εἰς τάς ἰδιότητας
ὑφ'ἅς ἤσκησεν αὐτήν ὁ αἰτῶν, περιωρίσθη διά τῆς ἀπό 20/
9/1968 δηλώσεως αὐτοῦ, διώκει οὗτος, ὑπό τήν ἰδιότητά
του ὡς Ἕλληνος πολίτου, τήν ἀκύρωσιν τῆς, ἐπί τῇ βάσει
τοῦ ἄρθρου 2 τῆς ὑπό στοιχεῖον Α' τοῦ ἔτους 1967 Συντα-
κτικῆς Πράξεως (φ.66), ἐκδοθείσης ὑπ'ἀριθ.133 τῆς 30/7/
1968 Πράξεως τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου "περί προκηρύ-
ξεως διεξαγωγῆς δημοψηφίσματος ἐπί τοῦ καταρτισθέντος

'Αριθ.2468/1968.- - 4 -

νέου σχεδίου συντάγματος τῆς Χώρας, τρόπου διενεργείας αὐτοῦ κλπ." (φ.ε.κ.170/5-8-1968) καί δή κατά τήν διάταξιν αὐτῆς (ἄρθρ.1 § 1, δι'ἧς προεκηρύχθη διά τήν 29ην Σεπτεμβρίου 1968 ἡ διενέργεια τοῦ δημοψηφίσματος τούτου, καί περαιτέρω, τῶν σχετικῶν πρός τήν διεξαγωγήν αὐτοῦ κάτωθι πράξεων, ἤτοι: 1) τῶν πράξεων τῶν νομαρχῶν περί ὁρισμοῦ τῶν ἐκλογικῶν τμημάτων ἀνά δῆμον ἤ κοινότητα,2) τῶν πράξεων διορισμοῦ τῶν μελῶν τῶν ἐφορευτικῶν ἐπιτροπῶν, 3) τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τοῦ 'Αρείου Πάγου περί διορισμοῦ ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καί ἐφόρων αὐτῶν, 4) τῶν πράξεων τῶν σχετικῶν πρός τήν προμήθειαν ψηφοδελτίων καί φακέλλων καί 5) τῆςἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καί 'Εσωτερικῶν, δι'ἧς καθωρίσθη ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις εἰς τούς ἀντιπροσώπους τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καί τούς ἐφόρους αὐτῶν.

'Επειδή, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι σοβαραί γεννῶνται ἀμφιβολίαι ὡς πρός τό δυνατόν τῆς δικαστικῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ὑπό κρίσιν δικογράφου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ αἰτῶν φέρει ἑαυτόν ὡς "Πρόεδρον 'Ελληνικῆς Κυβερνήσεως" (καίτοι διά μεταγενεστέρας δηλώσεώς του παρῃτήθη τῆς ὑπό τήν ἰδιότητα ταύτην ἀσκήσεως τῆς ὑπό κρίσιν αἰτήσεως), δι'ἑτέρας δέ ἀπό 20/9/1968 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δηλώσεώς του φέρει ἑαυτόν ὡς Πρόεδρον "Συνταγματικοῦ Δικαστηρίου" κλπ., πάντως ἡ πρώτη τῶν προσβαλλομένων πράξεων, ἤτοι ἡ περί προκηρύξεως δημοψηφίσματος ὡς ἄνω πρᾶξις τοῦ 'Υπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀνήκει προδήλως, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, εἰς τήν καθαρῶς κυβερνητικήν ἐξουσίαν, ἀσκηθεῖσαν ὑπό τῆς Κυβερνήσεως τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς μεταβολῆς τῆς 21 'Απριλίου 1967 καί ἀσκούσης ἔκτοτε τήν πολιτι-

'Αριθ.2468/1968.- - 5 -

κὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ Χώρᾳ, ὡς τοιαύτη δὲ ἡ ἐν λόγῳ πρᾶξις φέρει τόν χαρακτῆρα κατ'ἐξοχὴν κυβερνητικῆς πράξεως ἀναγομένης εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καί συνεπῶς δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, κατά τὴν διάταξιν τῆς παρ.3 τοῦ ἄρθρ.46 τοῦ Κωδικ.νόμου 3713 "περί Συμβουλίου τῆς 'Επικρατείας".

'Επειδή ὡς πρὸς τάς λοιπάς προσβαλλομένας πράξεις, συλλήβδην ἀναφερομένας ἄνευ εἰδικοῦ προσδιορισμοῦ μιᾶς ἑκάστης ἐξ αὐτῶν, ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις εἶναι ἀόριστος. 'Αλλως τε δὲν προβάλλονται δι'αὐτῆς λόγοι ἀκυρώσεως ἀναφερόμενοι εἰς ἴδια τυχόν ἐλαττώματα τῶν πράξεων τούτων.

'Επειδή διά τούς ἀνωτέρω λόγους ἡ ὑπό κρίσιν αἴτησις εἶναι καθ'ὁλοκληρίαν ἀπορριπτέα.

Δ ι ά τ α ῦ τ α

'Απορρίπτει τὴν ὑπό κρίσιν αἴτησιν καί

Διατάσσει τὴν κατάπτωσιν τοῦ κατατεθέντος παραβόλου.

'Εκρίθη καί ἀπεφασίσθη ἐν 'Αθήναις τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου 1968, ἐδημοσιεύθη δ'αὐτόθι τῇ 25ῃ ἰδίου μηνός καί ἔτους.

'Ο Πρόεδρος 'Ο Γραμματεύς

Έπειδή ό Μ. Στασινόπουλος έμφανίζεται ώς άντιστασιακός πρέπει νά είπωμεν τήν άλήθειαν, διά τήν στάσιν του έναντι τής 21ης Απριλίου, άπό τήν όποίαν πράγματι έδιώχθη όχι όμως, διότι ήτο άντίθετος, πρός αύτήν. Απεναντίας ήτο σύμφωνος καί έφήρμοζε τούς νόμους τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος. Ούδέποτε τό κατήγγειλε ώς παράνομον. Διά τήν άκρίβειαν θά περιγράψω τί συνέβη, στήν περίπτωσι Στασινοπούλου.

Ἡ 21η Ἀπριλίου ἀπέλυσε 30 δικαστάς διά διαφόρους λόγους. Πρός τοῦτο ἐξέδωσε τήν 29-5-1968 τήν ΚΔ Συντακτικήν πρᾶξιν "περί ἐξυγιάνσεως τῆς τακτικῆς δικαιοσύνης" ἐπί τῆς ὁποίας ἐβασίσθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 94/28-5-1968 ἀπόφασις τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, μέ τήν ὁποίαν ἀπελύθησαν οἱ 30 δικασταί, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Ἀρεοπαγίτης Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὁποῖος προσέφυγε στό Συμβούλιον Ἐπικρατείας καί ἐζήτησε τήν ἀκύρωσι τῆς ἀπολύσεώς του, διότι τοῦ ἐστέρησαν τό δικαίωμα ἀκροάσεως.

Πράγματι τό "μηδένα ἀνήκουστον δικάζειν" ἀποτελεῖ θεμελιώδη ἀρχήν τοῦ δικαίου, τήν ὁποίαν ἡ 21η Ἀπριλίου ἐν προκειμένῳ παρεβίασε. Κάκιστα, διότι οὐδείς διώκεται ἄνευ ἀπολογίας. Πάντες οἱ κρινόμενοι συμφώνως πρός αἰωνίαν ἀρχήν δικαίου δικαιοῦνται νά ἀκουσθοῦν. Ἔτσι τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας μέ πρόεδρον τόν Μ. Στασινόπουλον ἔλαβε τήν ὑπ' ἀριθμ. 1814/21-6-1969 ἀπόφασιν, διά τῆς ὁποίας "*ἀκυροῖ τό ἀπό 29η Μαΐου 1968 βασιλικόν διάταγμα καί τήν ἐφ' ἧς τοῦτο ἐρείδεται ὑπ' ἀριθμ. 94 τῆς 28ης Μαΐου 1968 ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καθ' ὅσον αἱ πράξεις αὗται ἀφορῶσιν εἰς τόν αἰτοῦντα*" μέ τό αἰτιολογικόν ὄχι ὅτι τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦτο παράνομον, ἀλλά διότι:

"*Ἐπειδή τό δικαίωμα ἀκροάσεως παντὸς κρινομένου προσώπου, ἀποτελεῖ γενικωτέραν καὶ θεμελιώδη ἀρχὴν τοῦ δικαίου, διασφαλίζουσαν τὸ στοιχειῶδες δικαίωμα ὑπερασπίσεως, καὶ ἐφαρμοστέαν κατ' ἀρχὴν ἐν πάσῃ εὐνομουμένῃ Πολιτείᾳ. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς τοιαύτης γενικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνος τούτου, δέν δύναται νὰ συναχθῇ ἀποκλεισμὸς τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς ΚΔ΄ συντ. πράξεως περὶ τοῦ θέματος τῆς ἀκροάσεως. Τουναντίον, σταθμιζομένου τοῦ ἄκρως ἐπαχθοῦς χαρακτῆρος τοῦ ἐν τῇ συντ. πράξει ΚΔ΄ προ-*

βλεπομένου μέτρου τῆς ἀπολύσεως ἰσοβίων δικαστικῶν λειτουργῶν καὶ δὴ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ προβλεπομένους σοβαροὺς λόγους ἀπολύσεως, ὡς καὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ συντ. πράξει ΚΔ΄ ἐνυπαρχούσης ρητῆς ἀξιώσεως ὅπως ἐνεργηθῇ, πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ἔρευνα τῶν στοιχείων τῶν ἀναφερομένων εἰς τοὺς κρινομένους δικαστικοὺς λειτουργούς, συνάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐκτιμήσαντος τὰ ἤδη ἐνώπιον αὐτοῦ ὑπό τοῦ αἰτοῦντος ἀναπτυχθέντα, ὅτι ἐν τῇ συντ. πράξει ΚΔ΄ ἐνυπάρχει ἐπιταγὴ ὅπως τὸ δικαίωμα παντὸς κρινομένου ὅπως τύχῃ καὶ ἁπλῆς ἔστω ἀκροάσεως πρὶν ἢ ἀποφασισθῇ ἡ ἀπόλυσίς του, παραμείνῃ σεβαστόν καὶ ἀπαραβίαστον, τοῦτο δὲ ἰδίᾳ μετὰ τὸ νεώτερον ν.δ. 192, δημοσιευθὲν τῇ 29ῃ Μαΐου 1969, διὰ τοῦ ὁποίου, θεσπισθέντος ἐν ὄψει ἄλλων συνεπειῶν τῆς κατ᾽ ἐφαρμογήν τῆς ΚΔ΄ συντ. πράξεως ἀπολύσεως, ἐκδηλοῦται νέα νομοθετικὴ βούλησις ἀναγνωρίζουσα εἰς τὴν ἀπόλυσιν ταύτην πειθαρχικὴν χροιάν, ἧς ἕνεκα κατ᾽ ἐξοχὴν ἐπιβάλλεται ἡ ἀκρόασις. Οὕτως, ἡ ἐπιταγὴ τῆς προηγουμένης ἀκροάσεως ἐνυπάρχει ἐν αὐτῇ τῇ συντ. πράξει ΚΔ΄ ὡς ἰδία αὐτῆς ἐπιταγή, καὶ δὴ εἴτε αὐτοτελής, εἴτε ὡς τμῆμα τῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ συντ. πράξει ΚΔ΄ προβλεπομένης ἐρεύνης τῶν περὶ τῶν κρινομένων δικαστικῶν λειτουργῶν, ὑπαρχόντων στοιχείων. ..."

Σαφέστατα λοιπόν προκύπτει ὅτι τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπροχώρησε στήν προαναφερθεῖσαν ἀπόφασίν του, ὄχι ἐξ ἀντιστάσεως πρός τό καθεστώς, τό ὁποῖον ἀνεγνώρισε, διά τῆς ἀναφορᾶς τοῦ δικαστηρίου στήν ΚΔ συντακτικήν πρᾶξιν τῆς 21ης Ἀπριλίου. Τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δέν ἀπεφάνθη, ὅτι τό καθεστώς ὑπῆρξε παράνομον καί συνεπῶς παράνομοι καί αἱ νομικαί του διατάξεις, ὁπότε θά εἴχαμε ἀντίστασιν, ἀλλ᾽ ἀπεφάνθη ὅτι ἐπί συγκεκριμένης νομικῆς διατάξεως τοῦ καθεστῶτος τήν ὁποίαν ἐθεώρησε παράνομον ὡς ἀντι-

κειμένην στήν ***ΚΔ συντακτικήν πρᾶξιν τοῦ καθεστῶτος***, στήν ὁποίαν ἐνυπῆρχε ἡ ἐπιταγή προηγουμένης ἀκροάσεως τῶν παυθέντων δικαστῶν. Ἄρα οὐδεμία ἀντίστασις τοῦ Μ. Στασινοπούλου, ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐδιώχθη, διότι ἐθύμωσε ὁ Παπαδόπουλος πού τό Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τοῦ ἐδημιούργησε πρόβλημα, μέ τήν καθ᾽ ὅλα (διά νά λέγωμεν τήν ἀλήθειαν) δικαίαν ἀπόφασίν του. Τό καθεστώς ὤφειλε πράγματι νά ἀκούση τούς διωκωμένους δικαστάς καί μετά ἄς τούς ἀπέλυε, ἄς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ὤφειλε πάντως νά τούς ἀκούση. Καί ἐπειδή δέν ἀπελογήθησαν τό Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἠκύρωσε τήν ἀπόλυσίν των, κι᾽ ὄχι διότι τό καθεστώς ἦτο παράνομον.

Ἔτσι ἔχουν τά γεγονότα. Ἀσφαλῶς ἐπικρίνομεν τάς μετέπειτα ἐνεργείας τῆς 21ης Ἀπριλίου ἡ ὁποία μικροπρεπῶς φερομένη περιώρισε τόν Μ. Στασινόπουλον "κατ᾽ οἶκον" κ.λ.π. ὅπως ἐξ ἴσου μικροπρεπῶς ἔπραξε ἀργότερον ὁ κοινοβουλευτισμός στούς ἀντιπάλους του. Ἔγιναν κι᾽ ἄλλαι γελοιότητες.

Προσθέτομεν τέλος τό ἑξῆς ἄξιον λόγου: Ὁ Ἄρειος Πάγος, πού τώρα παριστάνει τόν ἀντιχουντικό, τήν 26-11-1970 ἐξέδωσε τήν ὑπ᾽ ἀριθμ. 469/1970 ἀπόφασίν του κατόπιν ἐνστάσεως τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Π. Θεράπου (ὑπουργός Δημοσίας Τάξεως, κατά τά ἐπεισόδια τοῦ Πολυτεχνείου) καί ἔκρινε ὅτι ἦτο νόμιμος ἡ ἀπόλυσις τῶν 30 δικαστῶν.

8. ΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

᾿Αναδημοσιεύομεν συνέντευξιν τοῦ "ἐθνάρχου" Κ. Καραμανλῆ στήν γαλλικήν ἐφημερίδα «Le Monde» (29 Νοεμβρίου 1967) ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη στόν Ἑλληνικόν τύπον τήν 5ην Δεκεμβρίου 1967. Ἡ συνέντευξις συνετάγη ὑπό τοῦ "ἐθνάρχου" στά Ἑλληνικά καί εἰς αὐτήν θεωρεῖ ὅτι φυσική λύσις τοῦ προβλήματος τῆς Κύπρου εἶναι ἡ Ἕνωσις (Εὖγε του), ὅτι ἡ δημοκρατία εἶχε χρεωκοπήσει στήν Ἑλλάδα (Εὖγε του), ὅτι οἱ Συνταγματάρχαι ἔκαναν ἐπανάστασιν καί εἶχαν ἐπαναστατικήν κυβέρνησιν (Εὖγε του), ὅτι πρίν τήν 21ην ᾿Απριλίου ἐβαδίζαμε πρός ἐμφύλιον σπαραγμόν (Εὖγε του), ὅτι διά τήν πτῶσιν τῆς δημοκρατίας ὑπεύθυνοι ἦσαν κανείς καί ὅλοι (Εὖγε του), ὅτι ἀπηύθυνε ἐπιστολήν πρός τόν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἀποκαλεῖ τόν Πρωθυπουργόν τῆς Χούντας Κ. Κόλλια (Εὖγε του), ὅτι ὑπάρχουν ἐπαναστάται ἀξιωματικοί καί ὅτι τό Στέμμα πρέπει νά ἀποδεσμευθῆ κ.λ.π. Ἰδού τό κείμενον.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΤΟΥ Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «MONDE» ΤΗΣ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1967*

1. - Διατί, κύριε Πρόεδρε, μετὰ τόσον μακρὰν σιωπὴν ἐλάβατε τὴν ἀπόφασιν νὰ θίξετε τὰ προβλήματα ποὺ τίθενται εἰς τὴν χώραν σας;

---

* Αἱ ὑπογραμμίσεις τοῦ συγγραφέως.

ΑΠ.: Πιστεύω ὅτι ἡ χώρα μου διέρχεται κρισίμους ὥρας. Πράγματι, οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους προκαλεῖ τὸ Κυπριακὸν πρόβλημα, εἶναι πολλαπλασίως μεγαλύτεροι ἀπὸ τὰς οὐσιαστικάς του δυσκολίας. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ὑπάρχουν ὅλαι αἱ προϋποθέσεις δι᾽ ἕνα εἰρηνικὸν καὶ δίκαιον διακανονισμὸν τοῦ προβλήματος, δεδομένου ὅτι τὰ συμφέροντα ποὺ ἑνώνουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν εἶναι πολὺ ἰσχυρότερα ἀπὸ τὰς διαφορὰς ποὺ ἔχουν ἐπὶ τῆς Κύπρου.

2.- Ἐπὶ ποίων βάσεων νομίζετε ὅτι ἡ συμφωνία αὐτὴ θὰ ἠμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῆ;

ΑΠ.: Οἱ Τοῦρκοι γνωρίζουν ὅτι ἡ φυσικὴ λύσις τοῦ προβλήματος εἶναι ἡ Ἕνωσις, ὅπως γνωρίζουν καὶ οἱ Ἕλληνες ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ Ἕνωσις χωρὶς λογικὰς παραχωρήσεις πρὸς τοὺς Τούρκους. Παρὰ ταῦτα κατέστησαν τὸ πρόβλημα ἄλυτον διότι διέπραξαν τὸ σφάλμα νὰ τὸ μεταβάλουν εἰς θέμα ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καὶ νὰ γίνουν αἰχμάλωτοι τοῦ φανατισμοῦ ποὺ προεκάλεσαν.

3.- Εἴχατε διαπραγματευθῆ καὶ ὑπογράψει τὰς συνθήκας τῆς Ζυρίχης αἱ ὁποῖαι ἐγέννησαν τὴν Κυπριακὴν Δημοκρατίαν. Νομίζετε ὅτι αἱ συνθῆκαι αὐταὶ εἶναι πάντοτε ἐν ἰσχύι μετὰ τὰς ἀντιξοότητας ποὺ ἐγνώρισεν ἡ νῆσος;

ΑΠ.: Αἱ συμφωνίαι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ὑπέγραψα ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ μὲ τὸν Μακάριον, ἔχουν τὰ ἀσθενῆ τους σημεῖα. Καὶ ἦτο φυσικὸν νὰ ἔχουν, ἐφ᾽ ὅσον ὑπεγράφησαν μέσα σὲ ἕνα κλίμα ἐθνικοῦ φανατισμοῦ καὶ ἀμοιβαίας δυσπιστίας. Εἶχαν ὅμως καὶ μεγάλα πλεονεκτήματα:

1) Ἀπέτρεψαν τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἠπειλεῖτο καὶ τότε.

2) Κατέστησαν τὴν Κύπρον, μετὰ μακραίωνα δουλείαν, ἐλευθέραν, καὶ

3) Ἐπέτρεπαν τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας, πράγμα ποὺ θὰ διηυκόλυνε, κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ χρόνου, τὴν ἤρεμον ἀναζήτησιν τῆς ὁριστικῆς λύσεως τοῦ προβλήματος.

Τούτων δοθέντων, εἶναι μέγα ἀτύχημα ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνεθερμάνθη καὶ πάλιν τὸ θέμα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐπικινδύνως.

4.-Τί συμβουλεύετε διὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς παρούσης κρίσεως;

ΑΠ.: Δὲν εἶμαι ἐνημερωμένος ἐπὶ τῶν τελευταίων ἐξελίξεων καὶ δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ ὑποδείξω λύσεις χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ ἐπαυξήσω τὰς δυσχερείας. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον θὰ συνεβούλευα εἶναι ψυχραιμία καὶ σύνεσις καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς Τούρκους, νὰ ἀποφύγουν τὰς ὑπερβολὰς καὶ προπαντὸς τὴν βίαν, διὰ νὰ μὴν μεταμελῶνται, εἴτε ὡς νικηταὶ εἴτε ὡς ἡττημένοι, ἐπὶ μακρόν. Διότι εἶναι προφανὲς ὅτι πιστεύουν πὼς δύνανται νὰ ἐπωφεληθοῦν τῆς ὑφισταμένης σήμερον ἐν Ἑλλάδι ἀνωμαλίας.

Πιστεύω ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς τὸ Κυπριακὸν εἶναι συνάρτησις τοῦ γενικωτέρου προβλήματος τῆς χώρας καὶ ὅτι ἐπιβάλλεται ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἔγκαιρος ἀποχώρησις τῆς ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν.

5.-Πῶς καὶ διατί ἔγινε ἡ ἐπανάστασις ἐν Ἑλλάδι;

ΑΠ.: Διότι ὑπῆρξαν ὡρισμένοι φιλόδοξοι ἀξιωματικοὶ καὶ διότι ***εἶχε χρεωκοπήσει ἡ Δημοκρατία****. Ἐὰν ἔλειπε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο, δὲν θὰ εἶχε γίνη τὸ πραξικόπημα. Διότι*

κανείς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνατρέψη ἕνα ὑγιές πολίτευμα. Πείρα αἰώνων καὶ ὅλοι οἱ πολιτικοὶ φιλόσοφοι μᾶς ἐδίδαξαν ὅτι ἡ τυραννία εἶναι μοιραία συνέπεια ἐκφυλισμοῦ τῆς Δημοκρατίας. Θὰ ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ ὅτι ἡ Δημοκρατία ***ἐδολοφονήθη ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ καθεστὼς ἐλευθερίας καὶ ὅτι οἱ Συνταγματάρχαι τῆς κατέφεραν ἁπλῶς τὴν χαριστικὴν βολήν.***

6.- Ἠδύνατο κατὰ τὴν γνώμην σας νὰ ἀποτραπῆ τὸ πραξικόπημα;

ΑΠ.: Ἀσφαλῶς ναί, ἐφ' ὅσον ὅ λ ο ι τὸ ἔβλεπαν ἐρχόμενον. Καὶ ὄχι μόνον δὲν προσεπάθησαν νὰ τὸ ἀποτρέψουν, ἀλλὰ τυφλωμένοι ἀπὸ τὰ πάθη των τὸ προκαλοῦσαν, ὅταν δὲν τὸ ἐνεθάρρυναν. Ἐάν, ἐπὶ παραδείγματι, τὰ κόμματα ἔκαναν κάτι ἀνάλογον μὲ αὐτὸ ποὺ ἔγινε εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ 1958, ὄχι μόνον θὰ ἀπέτρεπαν τὸ πραξικόπημα, ἀλλὰ θὰ διηυκόλυναν καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς δημοσίας μας ζωῆς, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀδύνατος ἡ λειτουργία τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι.

7.- Ὑπῆρχεν κατὰ τὴν γνώμην σας ὁ κίνδυνος τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἐπαναστάται;

ΑΠ.: Δὲν γνωρίζω ἐὰν ὑπῆρχεν καὶ εἰς ποίαν ἔκτασιν ὁ κίνδυνος αὐτός. Γνωρίζω, ὅμως, ὅτι ὑπῆρχεν κάτι χειρότερον: ἡ πολιτικὴ καὶ ἠθικὴ ἀναρχία. ***Καὶ ὅτι ἡ χώρα συγκλονιζομένη ἀπὸ ἄγρια πάθη ἐφέρετο πρὸς ἐμφύλιον σπαραγμόν.*** *Αὐτὸ τὸ συνομολογοῦν ἤδη ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὅταν ἀκόμη διαφωνοῦν ὡς πρὸς τοὺς ὑπευθύνους.*

8.- Ποῖοι εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σας οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τὴν

πτῶσιν τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι;

*ΑΠ.: **Κανεὶς καὶ ὅλοι.** Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Ταλλεϋράνδος, ἀπολογούμενος διὰ μίαν ἀντικαθεστωτικὴν ἐνέργειάν του, εἶπε τὰ ἑξῆς: "Ἡ σύγχυσις καὶ τὰ πάθη κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἦσαν τόσον ἔντονα ὥστε οὐδεὶς Γάλλος ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του".*

Θὰ ἠμποροῦσε νὰ λεχθῆ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν, μὲ τὴν προσθήκην ὅτι περισσότερον ὑπεύθυνοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διήγειραν τὰ πάθη.

9.-Εἰς τὴν Ἑλλάδα καταλογίζουν καὶ εἰς ἐσᾶς εὐθύνας. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν θὰ εἶχε γίνη τὸ πραξικόπημα ἂν εἴχατε δεχθῆ νὰ κατέλθετε εἰς τὰς προκηρυχθείσας ἐκλογὰς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου τὸ ὁποῖον ἐπρότειναν νὰ συγκροτήσουν οἱ ΕΡΕ, οἱ Προοδευτικοὶ καὶ οἱ Ἀποστάται.

ΑΠ.: Ἴσως ναί, ἴσως ὄχι. Πάντως δὲν ἀπεδέχθην τὴν πρότασιν αὐτὴν καὶ διότι δὲν ἤθελα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πολιτικὴν ἀλλὰ καὶ διότι εἶχα τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λειτουργήσῃ ἡ Δημοκρατία ἐν Ἑλλάδι ἂν δὲν ἀναμορφωθῆ. Εἰς τὴν πεποίθησίν μου ἄλλωστε αὐτὴν ὀφείλεται καὶ ἡ ἀποχώρησίς μου ἀπὸ τὴν πολιτικὴν μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν προσπαθειῶν μου ὅπως ἐκσυγχρονίσω τὸν δημόσιον βίον τῆς χώρας.

10.-Πῶς κρίνετε τὴν παροῦσαν ἐν Ἑλλάδι κατάστασιν;

ΑΠ.: Δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον. Καὶ δύσκολον μὲν διότι δὲν ὑπάρχει μόνον τὸ ὀξὺ καὶ ἄμεσον πρόβλημα τῆς δημιουργίας τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἀποκατάστασιν τῆς ὁμαλότητος. Διότι δὲν ὑπάρχει

ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πρὸ τοῦ πραξικοπήματος κατάστασιν δὲν θὰ ἐσήμαινε παρὰ ἀλλαγὴν μορφῆς ἀνωμαλίας. Ἀνησυχῶ ὡς ἐκ τούτου ὅταν βλέπω ὅτι ἡ προσπάθεια πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐπαναστατῶν δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν φροντίδα διὰ τὴν θεραπείαν τῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα ὡδήγησαν εἰς τὴν πτῶσιν τῆς Δημοκρατίας.

Ἐπικίνδυνον δὲ διότι ἐὰν παραταθῇ ὑπερμέτρως ἡ παροῦσα κατάστασις καὶ δὲν ἔχει προγραμματισθῇ μὲ σύνεσιν καὶ τόλμην ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸν κομμουνισμόν. Καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν εἶναι θεωρητικὸς ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν δύο φορὰς τὸ Βιετνὰμ τῆς Εὐρώπης. Τὸ γεγονὸς δὲ αὐτὸ ὀφείλουν νὰ μὴν τὸ λησμονοῦν ὅσοι ἐνδιαφέρονται εἰλικρινῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δημοκρατίαν. Δὲν εἶναι ἐξ ἄλλου μικρότεροι οἱ ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐκτεθειμένη ἡ χώρα λόγῳ τῆς διεθνοῦς ἀπομονώσεώς της, ἐν συναρτήσει μὲ τὴν κρίσιμον γεωπολιτικήν της θέσιν. Πρόσφατον παράδειγμα τὸ Κυπριακόν.

11.-Θεωρεῖτε εἰλικρινῆ τὴν δήλωσιν τῶν ἐπαναστατῶν ὅτι ἔχουν τὴν πρόθεσιν νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν Δημοκρατίαν;

ΑΠ.: Δυστυχῶς, ὄχι. Καὶ θὰ ηὐχόμην νὰ διαψευσθῶ ἀπὸ τὰ πράγματα. Τὸν παρελθόντα Ἰούνιον εἶχα ἀπευθύνει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέθετα τὰς ἀνησυχίας μου διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως. Εἶχα μορφώσει ἔκτοτε τὴν γνώμην ὅτι οἱ ἐπαναστάται, καταληφθέντες ἀπὸ τὸν πειρασμὸν νὰ μεταρέψουν εἰς καθεστὼς τὴν ἐπανάστασιν, ἀπώλεσαν τὴν ἱκανότητα νὰ συλλάβουν ὀρθῶς τὴν ἀποστολήν των. Καὶ ὁ μὲν Πρόεδρος τῆς Κυ-

βερνήσεως μοῦ ἀπήντησε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καθησυχαστικῶς. Αἱ σημειωθεῖσαι ὅμως ἔκτοτε ἐξελίξεις ἐνίσχυσαν τὰς ἀνησυχίας μου ἀντὶ νὰ τὰς κατασιγάσουν. Ἡ προσπάθεια τῶν ἐπαναστατῶν νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν ἔλεγχόν των τὸ Στράτευμα. Ἡ συνεχὴς ἀντιδικία των μὲ τὸ Στέμμα, φορέα ἐν τούτοις τῆς πολιτικῆς τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμαλότητος. Ἡ κατασυκοφάντησις τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἐν τῷ συνόλῳ του, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν καταδημαγώγησιν τῆς κοινῆς γνώμης. Καὶ τέλος, αἱ ἐξωφρενικαί, ὅπως πληροφοροῦμαι, ἀντιλήψεις των περὶ τοῦ νέου Συντάγματος ὁδηγοῦν εἰς τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰς προθέσεις τῶν ἐπαναστατῶν.

12 - Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, τὴν ὁποίαν ἐπηγγέλθη ἡ Κυβέρνησις;

ΑΠ.: Μία ἀπὸ τὰς αἰτίας τῆς πολιτικῆς ἀσταθείας ἐν Ἑλλάδι εἶναι καὶ ἡ ἀτέλεια τοῦ Συντάγματος τὸ ὁποῖον παραβιάζεται ἀπροσχηματίστως καὶ ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν. Ἡ ἔλλειψις δὲ αὐτὴ καθίσταται περισσότερον αἰσθητὴ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ χώρα στερεῖται ὑγιοῦς πολιτικῆς διαρθρώσεως καὶ διότι τὰ πάθη κυριαρχοῦν εἰς τὴν πολιτικήν μας ζωήν.

Ἔχων τὴν πεποίθησιν, ὅπως εἶπα καὶ εἰς τὴν Βουλήν, ὅτι ὁ μὴ ἔγκαιρος ἐκσυγχρονισμὸς τοῦ Συντάγματος θὰ ὡδηγοῦσε εἰς τὴν κατάρρευσιν τῆς Δημοκρατίας, κατέθεσα τὸν Φεβρουάριον τοῦ '63, πρότασιν ἀναθεωρήσεώς του. Ἐὰν οἱ ἀντίπαλοί μου δὲν ἐματαίωναν ἐξ ἀντιδράσεως τὴν προσπάθειάν μου ἐκείνην, δὲν θὰ εὑρίσκοντο σήμερον οὔτε αὐτοὶ εἰς τὴν φυλακήν, οὔτε οἱ Συνταγματάρχαι εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Ἤδη, μετὰ τὸν πολιτικὸν ἐκτραχηλισμὸν τῶν τε-

λευταίων ἐτῶν, ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναθεωρήσεως ἔγινε περισσότερον ἐπιτακτική. Τό Σύνταγμά μας, τὸ ὁποῖον πιθηκίζει, ἀντιγράφον ξένους θεσμοὺς καὶ κατὰ προτίμησιν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι διευκολύνουν τὴν ὑπονόμευσιν τῆς Δημοκρατίας, θὰ πρέπη νὰ προσαρμοσθῆ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς συνθήκας: πολιτικάς, κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικάς. Διότι εἰς τὴν διαφοροποίησιν καὶ τὴν προσαρμογὴν εὑρίσκεται τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιβιώσεως τῆς συγχρόνου Δημοκρατίας. Καὶ δὲν θὰ ἀπετέλει ἡ Δημοκρατία μειοψηφίαν εἰς τὸν σημερινὸν κόσμον, ἐὰν ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶχε διεθνῶς συνειδητοποιηθῆ.

Τὸ νέον Σύνταγμα θὰ πρέπη νὰ ἀναδιαρθρώση τοὺς θεσμοὺς τῆς χώρας, νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν αὐτῶν καὶ νὰ κατοχυρώση τὴν κυριαρχίαν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ μας. Διότι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀσυδοσία τῶν ὀλίγων καταστρέφει τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν πολλῶν.

Ἐν ὀλίγοις, εἶναι ἀνάγκη, ὕστερα ἀπὸ τόσας θυσίας καὶ τόσας δοκιμασίας, νὰ ταυτίσωμεν τὴν δημοσίαν μας ζωὴν μὲ τὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητα, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως θεσμῶν ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθῶν πολιτικῶν.

13. - Πῶς νομίζετε ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἐξέλθη ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν παροῦσαν ἀνωμαλίαν;

ΑΠ.: Διὰ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν <u>ἐπαναστατῶν</u> ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἤδη πεισθῆ, μετὰ ἑξάμηνον πεῖραν, ὅτι οὔτε τὴν <u>ἐπανάστασιν</u> δύνανται νὰ μεταβάλουν εἰς καθεστώς, ἀλλὰ καὶ οὔτε νὰ δημιουργήσουν, λόγῳ τῆς δυσπιστίας ποὺ προκαλοῦν, τὰς προϋποθέσεις τῆς ἀκινδύνου ἐπανόδου εἰς τὴν ὁμαλότητα. Οὔτε καὶ δύνανται νὰ καταρτίσουν, ὅπως πληροφοροῦμαι, Σύνταγμα κατ' οὐσίαν ἀντιδημοκρατικόν. Σύνταγμα, δηλαδή, τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἐπιτρέπη νὰ ἐλέγχουν

τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὁμαλότητος. Διότι ἐὰν τὸ ἐπιχειρήσουν θὰ δημιουργήσουν ἀδιέξοδα ἐκρηκτικὰ καὶ δι᾽ αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν χώραν.

Οἱ πρωτοστατήσαντες εἰς τὴν ἐπανάστασιν θὰ ἀπέφευγαν ἀσφαλῶς τοὺς πειρασμοὺς αὐτοὺς ἐὰν ἐκτὸς τοῦ Μαλαπάρτε ἐμελετοῦσαν καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη. Καὶ εἶχαν πρὸς τοῦτο καὶ χρήσιμα ἱστορικὰ προηγούμενα.

Εἶναι καιρός, ὅμως, νὰ ἀντιληφθοῦν τὰς ἀληθείας αὐτὰς καὶ νὰ θέσουν τέρμα εἰς τοὺς πειραματισμούς των, δεδομένου ὅτι πλησιάζουν τὸ «point of no return». *Καὶ νὰ ἀνοίξουν διὰ τῆς ἀποχωρήσεώς των καὶ τῆς ἀποδεσμεύσεως τοῦ Στέμματος τὴν διαδικασίαν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὁμαλότητος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ δύνανται νὰ ἔχουν τουλάχιστον τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἐκτροπῆς προσέφερον εἰς τὴν χώραν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκσυγχρονίσῃ τοὺς θεσμούς της καὶ νὰ ἀναδιαρθρώσῃ τὴν πολιτικήν της ζωήν.*

14.- Ἐὰν οἱ ἐπαναστάται δὲν ἀποχωρήσουν οἰκειοθελῶς ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τί φρονεῖτε ὅτι θὰ πρέπῃ νὰ γίνῃ;

ΑΠ.: Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, ἐφ᾽ ὅσον διατηρῶ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ πρωτοστατήσαντες εἰς τὴν ἐπανάστασιν θὰ ἀντιληφθοῦν τὸ καθῆκον των καὶ θὰ διευκολύνουν τὴν ἀβίαστον ἐπάνοδον εἰς τὴν ὁμαλότητα.

Ἠμπορῶ, ὅμως, νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν θὰ ἐπιτραπῇ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ οἱασδήποτε μορφῆς δικτατορία ἐν Ἑλλάδι.

15.- Ποία θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι κατὰ τὴν γνώμην σας ἡ διαδικασία διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν ὁμαλότητα μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἐπαναστατῶν;

ΑΠ.: Αὐτὸ, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως, διότι ἀφορᾶ τὸ οὐσιαστικὸν καὶ μόνιμον πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, πάντοτε ἀσταθής. Ἐὰν φυλλομετρήσῃ κανεὶς τὴν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος θὰ διαπιστώσῃ ὅτι ὑπῆρξαν φωτεινὰ διαλείμματα αἱ περίοδοι δημοκρατικῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας. Ἐὰν ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τὴν ὁποίαν ὑφίσταται σήμερον, δὲν ἐξέλθῃ ἡ Δημοκρατία ὑγιεστέρα, δὲν θὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ δραματικὸν δίλημμα: κομμουνισμὸς ἢ δικτατορία. Ἡ παροῦσα ἀνωμαλία δημιουργεῖ τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ προσφέρει καὶ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνασυντάξεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Θὰ πρέπει, συνεπῶς, τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν νὰ διαδεχθῇ μία συνετή, ἔντιμος καὶ ἰσχυρὰ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἀσκοῦσα ἐκτάκτους ἐξουσίας καὶ ἐντὸς εὐλόγου χρόνου νὰ δημιουργήσῃ τὰς συνθήκας ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν νὰ λειτουργήσῃ ἡ Δημοκρατία ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ προοδεύσῃ ἡ χώρα ἐν ἀσφαλείᾳ.

Καὶ συγκεκριμένως:

1. Νὰ κατασιγάσῃ τὰ πάθη καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὰς οὐσιαστικὰς καὶ ψυχολογικὰς προϋποθέσεις ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἀναδιάρθρωσιν καὶ τὸν ἐκσυγχρονισμὸν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μας ζωῆς.

2. Νὰ καταρτίσῃ τὸ νέον Σύνταγμα τὸ ὁποῖον θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι αὐστηρὸν, χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἀντιδημοκρατικόν. Νὰ καθιερώνῃ, δηλαδή, τὴν κυβερνωμένην ἀντὶ τῆς κυβερνώσης Δημοκρατίας.

3. Νὰ ἀναδιαρθρώσῃ τὴν διοίκησιν καὶ τὴν παιδείαν, αἱ ὁποῖαι, κακοποιηθεῖσαι τόσον ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν ὅσον καὶ ἀπὸ τὰς προηγηθείσας αὐτῆς Κυβερνήσεις, εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν ἀποσυνθέσεως.

4. Νὰ ἐξυγιάνῃ διὰ ῥιζικῶν καὶ ἀντιδημοτικῶν μέτρων τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὁ-

ποίας ἐξαρτᾶται ἡ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ πρόοδος τοῦ Ἔθνους. Διὰ νὰ ἐκτιμηθῆ δὲ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ ἀρκεῖ νὰ σημειωθῆ ὅτι αἱ καταναλωτικαὶ δαπάναι τοῦ προϋπολογισμοῦ ηὐξήθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν κατὰ 103%.

5. Νὰ ἀποκαταστήση τὴν πειθαρχίαν εἰς τὸ Στράτευμα καθὼς καὶ τὸ γόητρον τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπέστη ἀληθῆ καταρράκωσιν.

6. Νὰ λύση ἢ νὰ θέση ὑπὸ ἔλεγχον τὸ Κυπριακόν, τὸ ὁποῖον, ἀκαίρως καὶ ἀδεξίως ἀνακινηθέν, ἀπειλεῖ μονίμως τὴν γαλήνην τῆς χώρας.

Καὶ τέλος, νὰ διεξαγάγη δημοψήφισμα καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκλογὰς ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν εἰς τὸν λαὸν νὰ ἀξιοποιήση τὴν πεῖραν ποὺ ἀπέκτησεν καὶ νὰ καταστήση τὰς ἀνωτέρω μεταρρυθμίσεις ἀφετηρίαν μιᾶς νέας πολιτικῆς ζωῆς, προοδευτικῆς καὶ ἀπηλλαγμένης ἀπὸ τὰς προκαταλήψεις τοῦ παρελθόντος".

Ἀπό τό κείμενον τῆς συνεντεύξεως τοῦ "ἐθνάρχου" προκύπτουν ἀβιάστως τά ἀκόλουθα συμπεράσματα. Συγκεκριμένως ὁ Καραμανλῆς:

1. Θεωρεῖ -καί ὀρθῶς- ὅτι ***"φυσική λύσις"*** τοῦ προβλήματος τῆς Κύπρου εἶναι ἡ Ἕνωσις. Μετά ὑπεστήριξε ἐν τῇ πράξει τά ἀντίθετα.
2. Παρεδέχθη ὅτι ***"εἶχε χρεωκοπήσει ἡ δημοκρατία"*** ὅτι τό πολίτευμα δέν ἦτο ὑγιές, ὅτι ἡ Δημοκρατία ἐδολοφονήθη ὑπό καθεστώς ἐλευθερίας καί ὅτι ***"οἱ Συνταγματάρχαι τῆς κατέφεραν ἁπλῶς τήν χαριστική βολήν"***.
3. Ἀπέδωσε εὐθύνας στά κόμματα διά τήν 21ην Ἀπριλίου.
4. Ἀνεγνώρισε ὅτι πρό τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐπεκράτει στήν Ἑλλάδα ***"πολιτική καί ἠθική ἀναρχία"*** καί ἐξ αἰτίας τῶν ἀγρίων παθῶν ἐφέρετο ἡ χώρα ***"πρός ἐμφύλιον σπαραγμόν"***.
5. Ὑπεύθυνοι διά τήν πτῶσιν τῆς δημοκρατίας ἦσαν

"***κανείς καί ὅλοι***"!

6. Κατακρίνει τήν ἀντιδικίαν τῆς 21ης Ἀπριλίου μέ τό Στέμμα, τό ὁποῖον κατόπιν αὐτός κατήργησε.
7. Ὁμιλεῖ περί ἐπαναστάσεως καί ἐπαναστατῶν Ἀξιωματικῶν.
8. Ἀναφέρεται στόν κίνδυνον τοῦ κομμουνισμοῦ, ἐνῶ ἀργότερον ὁ ἴδιος ἐνομιμοποίησε τό Κ.Κ.Ε.

Ἡ δημοκρατία εἶχε χρεωκοπήσει καί ἡ χώρα ὠδηγεῖτο πρός ***ἐμφύλιον σπαραγμόν***, διότι ἐπεκράτουν ***ἄγρια πάθη*** καί ***πολιτική καί ἠθική ἀναρχία***. Αὐτά παρεδέχθη ὁ Καραμανλῆς. Ἀπό αὐτά ἔσωσε τήν Ἑλλάδα ἡ 21η Ἀπριλίου. Καί κάθε λογικός ἄνθρωπος θά διερωτηθῆ : ***Οἱ Ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ἀπέτρεψαν τόν ἐμφύλιο σπαραγμό ἔπρεπε νά δικασθοῦν ἤ νά ἐπαινεθοῦν;*** Ἀκόμη θά διερωτηθῆ : Ἀφοῦ ἡ χώρα ὠδηγεῖτο πρός ἐμφύλιον σπαραγμόν οἱ Ἀξιωματικοί ἐδικαιοῦντο νά ἀδιαφορήσουν; ***Ἤ ἔπρεπε νά ἐπέμβουν;***

9. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων ἐξάγονται τά ἀκόλουθα ***συμπεράσματα***:

1. ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐπικρατήσασα ἐδημιούργησε δίκαιον.*** Τό ἄν τήν ἤθελε ἤ ὄχι ὁ λαός δέν εἶναι νομικόν γεγονός, ἀλλά πραγματικόν. Ὅμως ἐπειδή δέν τήν ἀνέτρεψε ὁ λαός μέ μαζικάς κινητοποιήσεις συνάγεται, ὅτι τουλάχιστον τήν ἠνέχθη.
2. ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἀνεγνωρίσθη ὑφ' ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου καί τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν.*** Ἑπομένως τό στρατιωτικό καθεστώς ἀπέκτησε διεθνῆ νομιμότητα.
3. ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἀνεγνωρίσθη στό ἐσωτερικόν τῆς χώρας ἀπό ὅλας τάς ὠργανωμένας δυνάμεις τοῦ Ἔθνους.*** (Ἐκκλησία, Στρατός, Πανεπιστήμια, ΑΔΕΔΥ, Δικαιοσύνη κ.λ.π.). Ἐνάντια μεμονωμένα ἄτομα ἤ περιθωριακαί κινήσεις δέν ἀνέτρεψαν τήν 21ην Ἀπριλίου καί ἀπέδειξαν τήν δύναμι ἐπιβολῆς της.
4. ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἀνεγνωρίσθη ὑπό τῆς Δικαιοσύνης***, ὡς ἐπανάστασις ἐπικρατήσασα καί συνεπῶς τό καθεστώς ἦτο νόμιμον, ὡς ἀπεφάνθησαν αἱ Ὁλομέλειαι τῶν Ἀνωτάτων Δικαστηρίων καί ἡ μετά τήν μεταπολίτευσιν ἰσχύς τῶν "χουντικῶν" νόμων. Ἀνεγνωρίσθη ἐπίσης καί ἀπό τούς πολιτικούς, διότι ὁ ἐκ τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτος ὁρισθείς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐξηκολούθει καί μετά τήν μεταπολίτευσιν νά φέρη αὐτόν τόν τίτλον καί νά ὑπογράφη συντακτικάς πράξεις. Ἐνώπιόν του μάλιστα ὡρκίσθη

ὁ "ἐθνάρχης" Κ. Καραμανλῆς.

5. ***Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐξέφραζε νομιμότητα***, δι᾿ αὐτό ὅλα τά δικαστήρια τῆς χώρας, μόνα ἁρμόδια, διά τόν ἔλεγχον τῆς νομιμότητος, ἐφήρμοζαν τάς νομικάς διατάξεις τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος.
6. ***Ἡ βουλή παρανόμως ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἦτο νόμιμον καθεστώς***, διότι τήν νομιμότητα τήν κρίνουν τά δικαστήρια. Ἑπομένως ἡ βουλή παραβιάσασα τήν ἀρχήν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν παρενόμησε.
7. ***Παρανόμως ἐπανέφεραν τό Σύνταγμα τοῦ 1952 δίχως τάς διατάξεις περί Βασιλείας.***
8. ***Ἡ μεταπολίτευσις ἐχορήγησε ἀμνηστία***, διά ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Π.Δ. 519/1974 μετά ἀπό γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί κατόπιν διά τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Δ/1975 ψηφίσματος ἀνεκάλεσε αὐτήν, πρᾶγμα ἠθικῶς καί νομικῶς ἀνεπίτρεπτον.
9. ***Ἡ μεταπολίτευσις ἐδίκασε τούς πρωταιτίους τῆς 21ης Ἀπριλίου μολονότι δέν ὑπῆρχε νόμος***, πού νά προέβλεπε ὡς ποινικό ἔγκλημα τήν πρᾶξιν των.
10. Ἡ δίκη καί καταδίκη τῶν πρωταιτίων τῆς 21ης Ἀπριλίου συνεπάγεται ἀναγκαίως ἤ τό ἕνα ἤ τό ἄλλο. Δηλαδή ἤ τό δικαστήριον πού τούς ἐδίκασε ὡς προδότας ***ἀπετελεῖτο ἀπό ὄργανα τῆς δημοκρατίας*** κι᾿ ὄχι ἀπό ἀληθεῖς δικαστάς ἤ οἱ πρωταίτιοι ἦσαν πράγματι προδόται ὁπότε αἱ Ὁλομέλειαι τοῦ Ἀρείου Πάγου καί τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κι᾿ ὅλα τά δικαστήρια τῆς Ἑλλάδος ἐφήρμοζαν ἐπί 7 ἔτη ***τό δίκαιον τῶν προδοτῶν***. Νά συμβιβασθοῦν καί τά δύο εἶναι ἀδύνατον. Δηλαδή εἶναι παράλογον νά εἰπῆτε ὅτι καλῶς τούς ἐδίκασαν ὡς προδότας καί καλῶς τούς ἀνεγνώριζαν ὡς νόμιμον καθεστώς.

Καί τώρα μερικά ***ἐρωτήματα*** πρός νομικούς:

1. Εἶχε ἐπικρατήσει ἡ 21η Ἀπριλίου εἰς ὁλόκληρον τήν Ἑλλάδα, ναί ἤ ὄχι;
2. Ὅλα τά δικαστήρια τῆς χώρας ἐφήρμοζαν τούς νόμους τῆς 21ης Ἀπριλίου, ναί ἤ ὄχι;
3. Ὁ Στρατηγός Φ. Γκιζίκης ὑπέγραψε συντακτικάς πράξεις κ.λπ. ὡς πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ποῖος τόν ἔκανε Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας; Ὁ κυρίαρχος λαός ἤ ἡ 21η Ἀπριλίου;
4. Ἐπιτρέπεται νά χορηγῆται ἀμνηστία καί μετά νά ἀνακαλῆται, ναί ἤ ὄχι;
5. Εἶναι νόμιμον νά ἐπαναφέρεται τό Σύνταγμα τοῦ 1952, δίχως τά ἄρθρα περί βασιλείας, ναί ἤ ὄχι; Καί ποῖος μέ ποῖον δικαίωμα ἔκανε τήν ἐπιλογήν;
6. Ὁ "ἐθνάρχης", Κ. Καραμανλῆς ὡρκίσθη ἐνώπιον τοῦ ... Προέδρου Δημοκρατίας Στρατηγοῦ Φ. Γκιζίκη, ναί ἤ ὄχι;
7. Ἐπιτρέπεται νομικῶς νά δικάζεται κάποιος διά πρᾶξιν βάσει ποινικοῦ νόμου ἐκδοθέντος, μετά τήν πρᾶξιν, ναί ἤ ὄχι;
8. Ὑπῆρξε κράτος ἤ διεθνής ὀργανισμός, ὁ ὁποῖος νά μή ἀνεγνώρισε τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου, ναί ἤ ὄχι;
9. Ἡ νομιμότης ἐλέγχεται ὑπό τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας, ναί ἤ ὄχι;
10. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Α.Π. καί τοῦ Σ.τ.Ε. πού ἀναγνωρίζουν τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς νόμιμον καθεστώς πρέπει νά ἀκυρωθοῦν, ναί ἤ ὄχι;
11. Οἱ νόμοι τῆς 21ης Ἀπριλίου ἠκυρώθησαν ἐπί τῷ λόγῳ ὅτι ἐξεδόθησαν ὑπό παρανόμου καθεστῶτος, ναί ἤ ὄχι;
12. Εἶναι ἔντιμοι οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι ὑπήκουαν ἐπί τῆς 21ης Ἀπριλίου εἰς αὐτήν καί μετά ἐδίκαζαν τούς πρωταιτίους της, ναί ἤ ὄχι;

13. Ὅταν ὁ Ἑλληνικός Λαός ἐψήφιζε εἰς δύο δημοψηφίσματα ἐπί 21ης Ἀπριλίου ὡδηγεῖτο βιαίως εἰς τήν κάλπην, ναί ἤ ὄχι;
14. Μία μικρά ὁμάς Ἀξιωματικῶν ἀπό μόνη της ἠδύνατο νά ἐπιβληθῆ καί ἐπί 7 ἔτη νά κυβερνᾶ τήν Ἑλλάδα; Ἤ διέθετε λαϊκήν ἔγκρισιν ἤ ἔστω λαϊκήν ἀνοχήν, ναί ἤ ὄχι;
15. Ὅταν ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπικυρώνει τά ἀποτελέσματα ἑνός δημοψηφίσματος, τοῦτο εἶναι ἔγκυρον, ναί ἤ ὄχι;
16. Ὁ Στρατηγός Φ. Γκιζίκης νομίμως ἀνέλαβε Πρόεδρος Δημοκρατίας τό 1973, ναί ἤ ὄχι;
17. Ἡ ὁρκωμοσία τοῦ Κ. Καραμανλῆ ἐνώπιον τοῦ Στρατηγοῦ Φ. Γκιζίκη παρισταμένου εἰς τήν τελετήν καί ὑπογράφοντος ὡς Προέδρου τῆς Δημοκρατίας σημαίνει ἀναγνώρισιν τοῦ Γκιζίκη ὡς Προέδρου Δημοκρατίας, ναί ἤ ὄχι;

10. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου ἦλθε καί παρῆλθεν. Ὁ Ἀρχηγός του ἀπεβίωσε, ἀπό καρκῖνο είς δημόσιον νοσοκομεῖον, ὅπου ἐπί μακρόν ἐνοσηλεύετο είς μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας, δίχως νά τολμήση ἡ δικαιοσύνη, ὡς ὤφειλε, νά τόν ἀφήση ἐλεύθερον, διά λόγους ὑγιείας. Μέ τόν καιρόν οἱ πρωταίτιοι τῆς 21ης Ἀπριλίου ἀποθνήσκουν. Ἀσλανίδης, Ρουφογάλης, Παπαδόπουλος, Μπαλόπουλος, Λέκκας κ.ἄ. ἔφυγαν ἀπό τήν ζωήν. Ὅλοι των πτωχοί.

Είς κάθε ἐπέτειον τῆς 21ης Ἀπριλίου αἱ τηλεοράσεις ὀργιάζουν. Ἀστράτευτοι, ὁμοφυλόφιλοι, ἀνεπάγγελτοι καί πολιτικάντηδες συνομιλοῦν μεταξύ των διά τό Στρατιωτικόν καθεστώς. Ὑβρίζουν καί συκοφαντοῦν. Δέν ἔχουν τό θάρρος νά ἀκουσθῆ καί μία ἄλλη ἄποψις. ***Μόνον ἡ ἰδική των.*** Μονοπωλοῦν τήν ἔκφρασιν γνώμης. Οὐδείς ἄλλος ἀκούγεται. Ὅπως συνήθως ὁ νικητής ἐπιβάλλει τήν γνώμην του. Οἱ ἀντιστασιακοί μας ὅμως δέν εἶναι νικηταί, διότι ἡ "ἀντίστασίς" των δέν ἀνέτρεψε τήν 21ην Ἀπριλίου, ἡ ὁποία αὐτοκατελύθη καί παρέδωσε τήν ἐξουσίαν στούς ἐκπεσόντας πολιτικούς, πού ἀπό τό 1974 κυριαρχοῦν, πλουτίζουν καί ἐξασφαλίζουν τό πολιτικόν καί οἰκονομικόν μέλλον τῶν παιδιῶν των, διά τῆς πασιγνώστου οἰκογενειοκρατείας.

Οὔτε ἐπιτρέπεται, οὔτε εἶναι δυνατόν νά κρύπτεται ἡ ἀλήθεια. Είς ἄλλον βιβλίον μου θά γράψω, διά τήν 21ην Ἀπριλίου. Τώρα περιωρίσθην στήν διατύπωσι μερικῶν ἀληθειῶν καί ἀνέφερα κάποιας νομικάς πράξεις, δικα-

στικάς ἀποφάσεις, μέ σχόλια καί μέ μοναδικόν σκοπόν νά πληροφορηθῆ ἡ νεότης τήν ***ἀλήθειαν***.

Ἡ ἱστορία εἰς τό μέλλον θά καταγράψη τά ὀνόματα ὅσων πραγματικῶς, διά τῶν πράξεών των ὠφέλησαν τήν Ἑλλάδα κι᾽ ὅσων ὠφέλησαν τούς ἑαυτούς των.

Στήν ἄσκησι τῆς πολιτικῆς ἀνεχόμεθα πολλά. Ὄχι ὅμως νά ἐξευτελίζεται ἡ ζωή, μέ πράξεις ἀναξιοπρεπεῖς. Αὐτό δέν πρέπει νά γίνεται δεκτόν, διότι ὑποβαθμίζεται ὁ ἄνθρωπος. Δυστυχῶς στήν Ἑλλάδα καί ἀλλοῦ ἡ πολιτική δέν ἀποβλέπει στήν ὠφέλεια τῆς Χώρας, ἀλλά στόν ***προσωπικόν πλουτισμόν καί στήν ἱκανοποίησιν φιλοδοξιῶν***. Τοῦτο μᾶλλον ὀφείλεται στό ὅτι τήν πολιτικήν δέν τήν ἀσκοῦν προσωπικότητες, ἀλλά καιροσκόποι. Ὅσον δέ κατώτεροι εἶναι οἱ ἐξουσιάζοντες πολιτικῶς, τόσον παρακμάζει ἡ πολιτική.

Ἐκ τῆς ὅλης περιγραφῆς, ἀναλύσεως καί μελέτης τῶν γεγονότων τῆς περιόδου 1967 - 1975, διεπιστώθη ὅτι διεπράχθησαν πρωτοφανῆ νομικά -καί ὄχι μόνον- ἐγκλήματα, διά τά ὁποῖα ἀντί τιμωρίας ὑπῆρξεν ἐπιβράβευσις. Ἱστορικῶς συνετελέσθη τραγωδία.

Ἡ Δικαιοσύνη καί αἱ Ἔνοπλοι Δυνάμεις, βασικοί στυλοβάται τοῦ Ἔθνους, ἐξῆλθον τῆς ὡς ἄνω περιπετείας σοβαρώτατα τραυματισμέναι καί ἀπαξιωμέναι ὡς θεσμοί. Ὀφειλή τῶν θεσμῶν αὐτῶν εἶναι νά ἀποκαταστήσουν τό κῦρος των καί νά ἐπέλθη ἡ κάθαρσις τῆς τραγωδίας. Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ χαρακτηρισμοῦ "νομικόν ἔγκλημα" ἴσως θεωρηθῆ βαρεῖα. Πάντως εἶναι ἀληθής. Συγκεκριμένως θά ἐπαναλάβω ἐπιγραμματικῶς τά νομικά ἐγκλήματα τά ὁποῖα διεπράχθησαν εἰς βάρος Ἑλλήνων Ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι ὅλοι των ἀνεξαιρέτως ὑπῆρξαν ἥρωες πολεμισταί, ὑπέρ τῆς Πατρίδος.

1. Δέν ἐγένετο δεκτόν τό πραγματικόν γεγονός ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἐπεκράτησε καθ᾽ ἅπασαν τήν χώραν, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει.

2. Ὑπεστηρίχθη ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δέν ἐδημιούργησε δίκαιον, μολονότι ἐπί ἑπτά ἔτη ὅλα τά δικαστήρια καί γενικῶς τό κράτος καί ἡ Ἑλληνική Κοινωνία ἐφήρμοζαν τό δίκαιον τοῦ Στρατιωτικοῦ καθεστῶτως.
3. Οἱ πρωταίτιοι ἐτιμωρήθησαν κατά παράβασιν τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τοῦ δικαίου περί τῆς μή ἐπιβολῆς ποινῆς ἄνευ νόμου προϋπάρξαντος τῆς τιμωρουμένης πράξεως, γνωστῆς καί ὡς ἀρχῆς τῆς μή ἀναδρομικότητος τῶν δυσμενῶν ποινικῶν νόμων.
4. Κατά παράβασιν τῆς νομικῆς ἀληθείας καί τῆς πολιτικῆς πραγματικότητος ὁ Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης θεωρεῖται πρόεδρος Δημοκρατίας, καθόσον ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἦτο χουντικός κατέχων τό ἀνώτατον ἀξίωμα οὐχί δι᾽ ἐκλογῆς, ἀλλά διορισθείς ὑπό τῆς Χούντας.
5. Ἡ ἀνάκλησις τῆς ἀμνηστίας εἶναι πρᾶξις παράνομος καί συνάμα ἄτιμος. Ἄν ὁ Καραμανλῆς ἔλεγε "τήν ἀμνηστίαν πού ἔδωσα τήν ἀνακαλῶ", αὐτό θά ἦτο ἁπλῶς πρᾶξις παράνομος. Ἐπειδή ὅμως εἶπε ὅτι "ὅταν ἔδωσα ἀμνηστίαν διά τήν 21 Ἀπριλίου, δέν ἔδωσα κατ᾽ ἀληθῆ ἑρμηνείαν ἀμνηστίαν διά τήν 21 Ἀπριλίου", αὐτό εἶναι πρᾶξις ἄτιμος.
6. Ὅποιος παραλαμβάνει τήν ἐξουσία ἀπό τόν Ἀνώτατο ἐκπρόσωπον τῆς Χούντας, ὁρκίζεται ἐνώπιόν του καί τόν διατηρεῖ ὡς πρόεδρον Δημοκρατίας καί μετά τήν ψήφισιν Συντάγματος δέν μπορεῖ νά ἐγκαλῆ τήν Χούντα ὡς παράνομον καθεστώς, διότι κατά παγίαν νομικήν ἄποψιν οἱ παρανόμως ἀποκτοῦντες παρανόμως μεταβιβάζουν. Ἤ λοιπόν ἡ Χούντα ἦτο νόμιμον καθεστώς ὁπότε νομίμως παρέδωσε ἐξουσίαν ἤ ἦτο παράνομον, ὁπότε παρανόμως μετεβίβασε ἐξουσίαν, κατά τήν λογικήν ἀρχήν τοῦ "ἀποκλειομένου τρίτου" π.χ. ἡ

γυνή ἐγκυμονεῖ ἤ δέν ἐγκυμονεῖ, τρίτη ἄποψις δέν νοεῖται.

7. Ἡ ἐπαναφορά τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, δίχως τάς διατάξεις περί Βασιλείας, ἀποτελεῖ ἀνεπίτρεπτον νομικόν ἀκρωτηριασμόν, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη παρανόμως καί ἀνηθίκως, εἰδικῶς λόγῳ τοῦ προσώπου, τό ὁποῖον τόν ἔκανε. Τά Συντάγματα ἤ ἰσχύουν ὡς ἔχουν ἤ δέν ἰσχύουν, διότι οὐδεμία νόμιμος διαδικασία ὑφίσταται, ἡ ὁποία νά προβλέπη ποῖος, πῶς καί διατί προβαίνει στήν ἐπιλογήν ἐκείνων τῶν συνταγματικῶν διατάξεων, πού θά ἐφαρμοσθοῦν καί ἐκείνων, πού δέν θά ἐφαρμοσθοῦν. Οἱ Συνταγματάρχαι τό 1967 ἔπραξαν αὐτό ἀκριβῶς. Δηλαδή ἐφήρμοσαν, (μέχρι τήν ψήφισιν νέου Συντάγματος), τό Σύνταγμα τοῦ 1952 ἀναστείλαντες ὡρισμένα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος καί μάλιστα ὄχι θεμελιωδῶν. Αὐτοί μέν ἐθεωρήθησαν παράνομοι, ἐνῶ ὁ Καραμανλῆς νόμιμος καί ἐθνάρχης.

8. Αἱ δικαστικαί ἀποφάσεις, οἱ νόμοι καί αἱ λοιπαί νομικαί διατάξεις τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐξακολουθοῦν νά ἐφαρμόζωνται. Δηλαδή συνεχίζεται ἡ ἰσχύς τοῦ νομικοῦ πλαισίου ἑνός "παρανόμου" καθεστῶτος. Τοῦτο λογικῶς εἶναι ἀνεξήγητον. Διότι τό "παράνομον" καθεστώς ἐξαφανίζεται ὁμοῦ μέ τάς ἐννόμους συνεπείας του. Ἄλλως εἰς τί συνίσταται ἡ παρανομία του, ὅταν σεβώμεθα τήν νομικήν του βούλησιν; Εἶναι ὡσάν τά ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ὁ Α δέν εἶναι κληρονόμος τοῦ Β, ἀλλά δικαιοῦται νά εἶναι κύριος τῆς κληρονομίας. Τέτοιαι καταστάσεις δέν νοοῦνται στά νομικά, ὅπου ἀπαγορεύονται αἱ ἀντιφάσεις. Τό ἀξίωμα τοῦ Lex barbartius phi lippus εἶναι διαφορετική περίπτωσις, ἡ ὁποία ἐρρυθμίσθη ὑπό τῶν Ρωμαίων νομοθετικῶς πρᾶγμα πού δέν συνέβη μέ τούς νόμους τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Μάλιστα προσφάτως ("Ελευθεροτυπία" 18-5-2003) ἐδημοσιεύθησαν διαμαρτυρίαι ἐπειδή ἐφαρμόζονται ἀποφάσεις Ὑπουργοῦ τῆς Χούντας.

9. Ὅλα τά κράτη τοῦ κόσμου καί ὅλοι οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί ἀνεγνώρισαν τήν 21ην Ἀπριλίου ὡς τό νόμιμον πολίτευμα τῆς Ἑλλάδος ὅπως ἐνομολόγησαν καί τά ἀνώτατα δικαστήρια τῆς χώρας. Κατά ταῦτα ἡ νομιμότης αὐτή ὡς νομική ἀναγνώρισις δημοσίου διεθνοῦς καί ἐσωτερικοῦ δικαίου δέν ἀναιρεῖται, ἀπό πέντε κυρίους δικαστάς, οἱ ὁποῖοι παρά τάς ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Α.Π. καί τοῦ Σ.τ.Ε. ἐχαρακτήρισαν τήν 21ην Ἀπριλίου παράνομον.

10. Ἐνῶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ὁλομελειῶν τοῦ Σ.τ.Ε. καί τοῦ Α.Π. δέν ἠκυρώθησαν, ὑπό ἄλλων τυπικῶς ἰσοδυνάμων ἀποφάσεων ἐδικάσθησαν καί ἐτιμωρήθησαν οἱ πρωταίτιοι τῆς 21ης Ἀπριλίου. Δηλαδή συμβαίνει τό ἀπαράδεκτον τά Ἀνώτατα Δικαστήρια νά ἀποφαίνωνται, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο νόμιμον καθεστώς καί συγκεκριμένον (!) ἐφετεῖον νά θεωρῇ τήν 21ην Ἀπριλίου παράνομον.

11. Παρεβιάσθη βαναύσως ἡ συνταγματική ἀρχή τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν συμφώνως πρός τήν ὁποίαν τήν νομιμότητα ἐλέγχουν μόνον τά δικαστήρια. Τό νόμιμον ἤ παράνομον τῆς 21ης Ἀπριλίου τό προσδιώρισε ἡ βουλή, ἡ ὁποία δέν ἔχει τέτοιο δικαίωμα.

Καί πολλά ἄλλα λεπτομερέστερα νομικά ἐγκλήματα διεπράχθησαν καί τά ὁποῖα δικαιολογεῖται νά τά διαπράττουν ἐκπεσόντες πολιτικοί, ἀλλά δέν δικαιολογεῖται νά συνεργοῦν εἰς αὐτά νομικοί καί κυρίως δικαστήρια.

Δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξακολουθήσῃ ὑφισταμένη αὐτή ἡ κατάφωρος παραβίασις παναρχαίων νομικῶν καί ἠθικῶν ἀρχῶν.

Τό τί πρέπει νά γίνη ἀπόκειται εἰς τήν ἐκτίμησιν τῶν ἐντίμων φορέων τῶν θεσμῶν τῆς Δικαιοσύνης καί τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἀλλ᾽ εἶναι ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη νά ἐπέλθη ἡ κάθαρσις τῆς τραγωδίας, ἐκτός καί ἀναμένομεν τόν ἀπό μηχανῆς Θεόν, πού νομοτελειακῶς πάντοτε ἐπεμβαίνει.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ

Τεθωρακισμένα ἔξω ἀπό τήν βουλή!
Ἡ 21η Ἀπριλίου ἐπεκράτησε. Ἀντίδρασις οὐδεμία.

Ὁ Βασιλεύς Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐνέκρινε τήν 21ην Ἀπριλίου εἰς τυπικήν φωτογραφίαν μέ τήν πρώτην κυβέρνησιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Καθεστῶτος. Δεξιά του ὁ πρωθυπουργός Κ. Κόλλιας, Εἰσαγγελεύς τοῦ Ἀρείου Πάγου καί δίπλα του ὁ Ἀρχηγός τῆς 21ης Ἀπριλίου Συνταγματάρχης Πυροβολικοῦ Γ. Παπαδόπουλος.

Ὁ καταψηφισθείς ὑπό τοῦ Λαοῦ Κ. Καραμανλῆς ἐδιάλεξε τήν ὁδόν τῆς φυγῆς πρός Γαλλίαν κι᾽ ὄχι τῆς παραμονῆς στήν Ἑλλάδα καί τήν συνέχισιν τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος.

Ἡ ἐπάνοδος τοῦ "ἐθνάρχου" στήν Ἑλλάδα.

Τήν 3ην Νοεμβρίου 1963 διεξήχθησαν ἐκλογαί στήν Ἑλλάδα, κατά τάς ὁποίας πρῶτον κόμμα ἀνεδείχθη ἡ ""Ἕνωσις Κέντρου" (Ε.Κ.) τοῦ Γ. Παπανδρέου, μέ ποσοστόν 42,04% καί 138 ἕδρας. Ἡ "Ἐθνική Ριζοσπαστική Ἕνωσις" (Ε.Ρ.Ε.) τοῦ Κ. Καραμανλῆ ἦλθε δεύτερον κόμμα, μέ ποσοστόν 39,37% καί 132 ἕδρας. Ὀλιγώτερα ποσοστά ἔλαβον τά ἄλλα κόμματα. Ἔτσι τήν 8ην Νοεμβρίου 1963 σχηματίζει κυβέρνησιν ὁ Γ. Παπανδρέου, ἐνῶ ὁ Κ. Καραμανλῆς ἀποχωρεῖ τῆς πολιτικῆς, διά τῆς φυγῆς εἰς τήν Γαλλίαν (9 - 12 - 1963). Βλέπετε ὅτι ὁ μελλοντικός "ἐθνάρχης" δέν κατεδέχετο νά εἶναι ἀντιπολίτευσις ἔπρεπε νά κυβερνᾶ ὁπωσδήποτε αὐτός.

Παραιτεῖται λοιπόν ἀπό πρόεδρος τοῦ κόμματος καί δι᾽ ἐπιστολῆς του δηλώνει, ὅτι ἀποχωρεῖ ὁριστικῶς ἐκ τῆς πολιτικῆς. Φυσικά ἡ συμπεριφορά του δέν ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ἀγωνιστοῦ. Τά ἴδια ἔκανε κι᾽ ὅταν ὁ Α. Παπανδρέου δέν τόν ἐπέλεξε πάλιν, διά πρόεδρον τῆς δημοκρατίας. Παρητήθη ξανά καί κατηγόρησε τόν ... Δημόσιον βίον τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἐξέπεσε, διότι δέν τόν ἀνέδειξαν πρόεδρον δημοκρατίας. Τό 1963 ὁ καταψηφισθείς Καραμανλῆς κατηγόρησε ψευδῶς, ὅτι τήν πτῶσιν του ἠθέλησαν τά ἀνάκτορα. Πάντοτε κάποιος ἄλλος εὐθύνετο, διά τάς ἧττας του. Ποτέ ἐκεῖνος. Ἐν τέλει ἐγκατέλειψε τούς ὀπαδούς καί τά στελέχη τῆς Ε.Ρ.Ε. στόν Π. Κανελλόπουλον, δηλαδή στήν τύχην των.

Τήν 16ην Φεβρουαρίου 1964 γίνονται νέαι βουλευτικαί ἐκλογαί, κατά τάς ὁποίας θριαμβεύει ἡ Ε.Κ. μέ ποσοστόν 53% κι᾽ ἡ χώρα εἰσέρχεται εἰς κοινοβουλευτικάς περιπετείας, ἀπό τάς ὁποίας τήν ἀπήλλαξε ἡ 21η Ἀπριλίου 1967.

Εἰς ἐπίσημον περιοδικήν ἔκδοσιν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τῆς χώρας ὑπό τόν τίτλον "ΘΗΤΕΙΑ" δημοσιεύεται ἐξυμνητικόν ἄρθρον, διά τήν ἐπέτειον τῆς "μεταπολίτευσης" ὅπως περιγράφεται ἡ ἄφιξις τοῦ "ἐθνάρχου" Κ. Καραμανλῆ. Παρατίθενται (τεῦχος 5, Αὔγουστος 1995) φωτογραφία τοῦ Καραμανλῆ πού ὁρκίζεται πρωθυπουργός (σκοπίμως ἀποκρύπτουν τόν Γκιζίκην) καί φωτογραφίαι τοῦ Λαοῦ πανηγυρίζοντος τά ξημερώματα τῆς 24ης Ἰουλίου 1974. Ὅπως βλέπετε ὁ Λαός πανηγυρίζει μέ χειμερινάς ἐνδυμασίας. Ἐπῆραν δύο φωτογραφίας χειμερινῆς ἐποχῆς καί τάς ἐπαρουσίασαν ὡς φωτογραφίας τῆς 24ης Ἰουλίου 1974. Ἀνευθυνότης καί ὄχι μόνον.

4 τό πρωΐ τῆς 24ης Ἰουλίου 1974. Ὁ μετέπειτα "ἐθνάρχης" ὁρκίζεται ἐνώπιον τοῦ ... Προέδρου Δημοκρατίας! Στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη ἐπιτυχόντος νά ἐξευτελίση τό Ἀξίωμα τοῦ Στρατηγοῦ καί τόν τίτλον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Πρόεδρος Δημοκρατίας Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης συνομιλεῖ μέ ὑπουργούς τῆς κυβερνήσεως τοῦ "ἐθνάρχου".

Ὁ "ἐθνάρχης" ἐξηγεῖ στόν Βασιλέα Κωνσταντῖνο τά περί "καρκινώματος".

Ὁ Κ. Τσάτσος παρατρεχάμενος τῶν Ἀνακτόρων, κατόπιν πρόεδρος δημοκρατίας.

Ὅταν τήν 7ην Φεβρουαρίου 1981 ἀπεβίωσε ἡ βασιλομήτωρ Φρειδερίκη ὁ "ἐθνάρχης" Καραμανλῆς ἔδειξε ὅλη τήν κακεντρέχεια τοῦ χαρακτῆρος του. Ἀπηγόρευσε μέσῳ τοῦ ἐγκαθέτου πρωθυπουργοῦ Γ. Ράλλη κάθε λαϊκή ἐκδήλωσι, ἀπηγόρευσε τήν παραμονήν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας στήν Ἑλλάδα, πού ὑπεχρεώθη νά παραμείνη μόνον πέντε ὥρας καί δέν ἐσεβάσθη τούς ἀγράφους ἠθικούς νόμους εὐλαβείας τῶν θανόντων.

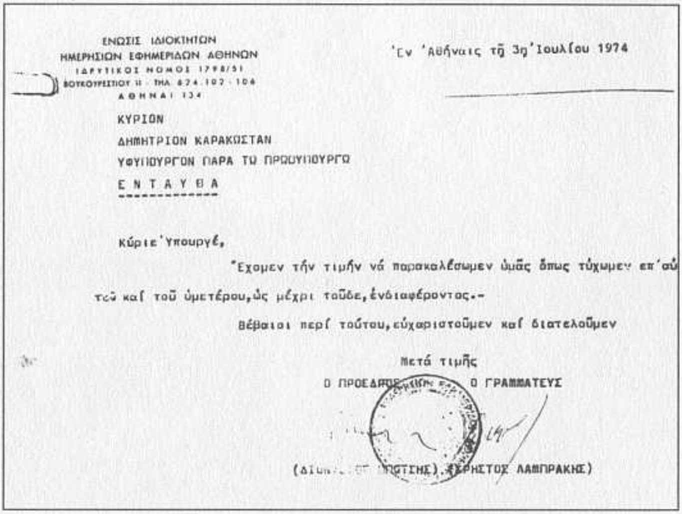
Ἡ ἀθλία συμπεριφορά του προεκάλεσε τήν ἀντίδρασι τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος τότε ἐδήλωσε:

«Λυποῦμαι διά τήν πολιτικοποίησιν τῆς κηδείας τῆς ταφῆς τῆς προσφιλοῦς μου μητέρας. Ἔρχομαι εἰς τήν Ἑλλάδα μόνον διά νά ἐκτελέσω ἕνα προσωπικόν, ὀδυνηρόν καθῆκον, πού κάθε Ἕλλην ἔχει τό δικαίωμα καί τήν ὑποχρέωσιν νά πράξη. Νά ἐναποθέσω τήν μητέρα μου εἰς τήν γῆν μας, δίπλα ἀπό τόν πατέρα μου, ὅπως ἦταν ἡ τελευταία της ἐπιθυμία.

» Καί λυποῦμαι διά τήν ἀπαγόρευσιν τῆς λαϊκῆς συμμετοχῆς εἰς τήν τελετήν τῆς κηδείας ἑνός προσώπου, πού ἡ μόνη σκέψις του μέχρι τό τέλος ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχία τῆς Ἑλλάδος.

» Ὁ Ἑλληνικός Λαός ἔχει προαιωνίαν παράδοσιν σεβασμοῦ τῶν νεκρῶν, τήν ὁποίαν, ἐγώ τουλάχιστον, πιστεύω ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά παραβιάση.

» Θέλω νά προσθέσεω, ὅτι οἱ περιορισμοί πού ἐπεβλήθησαν εἰς τήν ἁπλῆν τελετήν τῆς κηδείας τῆς μητέρας μου, προσδίδουν πικρίαν εἰς τήν ὀδύνην».

ΕΝΩΣΙΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΙΔΡΥΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ 1798/51
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 11 - ΤΗΛ. 674.107 - 104
ΑΘΗΝΑΙ 134

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Ἰουλίου 1974

ΚΥΡΙΟΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΝ
ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΩ
ΕΝΤΑΥΘΑ

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἔχομεν τήν τιμήν νά παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ὅπως τύχωμεν ἐπ᾽αὐτοῦ καί τοῦ ὑμετέρου, ὡς μέχρι τοῦδε, ἐνδιαφέροντος.-

Βέβαιοι περί τούτου, εὐχαριστοῦμεν καί διατελοῦμεν

Μετά τιμῆς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

(ΔΙΩΝ. ... ΠΙΣΤΙΚΗΣ) (ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ)

Τέτοιαι ἐπιστολαί, πού ἀπευθύνονται εἰς χουντικούς ἀξιωματούχους, τούς ὁποίους τό προεδρεῖον τῆς Ἑνώσεως Ἰδιοκτητῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων ἀποκαλεῖ "Κύριε Ὑπουργέ" καί διατελεῖ "μετά τιμῆς" νομιμοποιοῦν τό στρατιωτικόν καθεστώς; ἤ ὄχι;

Τό φίλημα τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Στρατηγός Γρ. Μπονᾶνος χαιρετᾶ τόν Γ. Παπαδόπουλον, τόν ὁποῖον ἀφοῦ ἐξύμνησε ἐπρόδωσε, ὅπως ἐπρόδωσε καί τόν Ἰωαννίδην καί τήν Κύπρον καί μέ τήν στάσιν του προσέβαλε τήν τιμήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καί μαζί μέ τούς Γκιζίκηδες κ.λ.π. εὐτέλισαν τό Ἀξίωμα τοῦ Στρατηγοῦ.

Ὁ Γρ. Μπονᾶνος στό βιβλίον του μέ τόν κατ' εὐφημι - σμόν τίτλον "Ἡ ἀλήθεια" (Ἀθήνα, 1986, σελ. 295) γρά - φει, ὅτι εἰς ὁμιλίαν του πρός Ἀξιωματικούς τούς εἶπεν:

"Συνέστησα ψυχραιμίαν, σύνεσιν καί αὐτοσυγκράτη - σιν, τούς εἶπα ὅτι πρέπει νά ἔχουν ἀπόλυτον ἐμπιστο - σύνην στήν ἡγεσίαν των καί τούς ἀπεκάλυψα ὅτι ἡ ἀ - πραξία αὐτῶν τῶν ὡρῶν ὀφείλεται στό ὅτι εἴμεθα ἐν ἀ - αναμονῇ τοῦ Καραμανλῆ, τόν ὁποῖον ἐκαλέσαμε καί ἤδη ἔρχεται στήν Ἑλλάδα. Τότε ὡρισμένοι μοῦ εἶπαν:
- Κύριε Ἀρχηγέ προσέξτε μή μᾶς πουλήσουν οἱ πολιτικοί!
Τούς καθησύχασα ὅσον μοῦ ἦτο δυνατόν καί τούς εἶπα ὅτι δέν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος".

Καί οἱ Ἀξιωματικοί τόν ἐπίστευσαν, διά νά εὑρεθοῦν κατόπιν στήν φυλακήν. Βλέπετε ὁ Μπονᾶνος τούς διε - βεβαίωσε, ὅτι δέν ὑπάρχει κίνδυνος νά τούς πουλήσουν οἱ πολιτικοί ... Ὁ Μπονᾶνος ὅταν ἀνέλαβε ἀπό τόν Ἰωαν - νίδην τήν 25ην Νοεμβρίου 1973 τήν Διοίκησιν τῶν Ἐνό - πλων Δυνάμεων τῆς χώρας στήν ἡμερησίαν διαταγήν του ἀνεφέρθη στούς *"ἁγνούς σκοπούς τῆς Ἐπαναστά - σεως τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 ..."* καί ἐκάλεσε τούς στρα - τιωτικούς νά συντελέσουν *"ὥστε τό Ἔθνος νά ἐπανεύρη τήν ἐθνικήν ὁδόν ἥν ἡ Ἐπανάστασις τῆς 21ης Ἀπριλίου ἤνοιξε, ἵνα ἐπ' αὐτῆς πορευθῆ τοῦτο ..."* (ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 142). Τελικῶς ὁ Μπονᾶνος ἐπορεύθη ἐπί ἄλλης ὁδοῦ ...

Οἱ εἰκονιζόμενοι Στρατηγός Μπονᾶνος (ἀρχηγός Ἐνόπλων Δυνάμεων), ἀντιπτέραρχος Παπανικολάου (ἀρχηγός Ἀεροπορίας), ἀντιναύαρχος Ἀραπάκης (ἀρχηγός Ναυτικοῦ) καί ἀντιστράτηγος Γαλατσᾶνος (ἀρχηγός Στρατοῦ) ἐπρόδωσαν τήν Κύπρον, ἐπανέφεραν τούς πολιτικάντηδες καί ἐκηλίδωσαν τήν Στρατιωτικήν Τιμήν.

23 Ἰουλίου 1974. Ὁ Στρατηγός Φαίδων Γκιζίκης Πρόεδρος Δημοκρατίας! προεδρεύει συσκέψεως πολιτικάντηδων (Μαῦρος, Ἀβέρωφ, Κανελλόπουλος, Μαρκεζίνης κ.ἄ.) μέ προδότας Ἀξιωματικούς (Μπονᾶνος, Ἀραπάκης, Παπανικολάου) πού προετοιμάζουν τήν παράδοσιν τῆς ἐξουσίας ἐκ τοῦ παντοδυνάμου Στρατοῦ, πρός τούς πολιτικάντηδες ἄνευ ὅρων!!!

Χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας πρέπει νά ἀποκαλύψωμεν, ὅτι ἡ εἰκόνα πού ἐδόθη στόν κόσμον, ὅτι δηλαδή ἐγένετο μία σύσκεψις Στρατιωτικῶν καί πολιτικάντηδων ὑπό τόν Γκιζίκην καί ἀπεφασίσθη ἡ παράδοσις τῆς ἐξουσίας στόν Καραμανλῆ εἶναι ψευδής.

Τά γεγονότα ἐπαρουσιάσθησαν ἔτσι, ἀλλά πραγματικῶς δέν ἔγιναν ἔτσι. Ὑπῆρξε παρασκήνιον, πού ἐσχεδίασε ἐπάνοδο τοῦ Καραμανλῆ, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄσχετος μέ τό Κυπριακό καί δι᾽ αὐτό δέν ἀνοίγουν τόν φάκελλο τῆς Κύπρου. Ἄν διά τό Κυπριακό εὐθύνοντο οἱ Στρατιωτικοί νά εἶσθε βέβαιοι, ὅτι οἱ πολιτικάντηδες δέν θά τούς ἐχαρίζοντο, ἀλλά θά ἄνοιγαν τόν φάκελλο

καί θά ἐδίκαζαν τούς ὑπευθύνους. Ἐπειδή ὅμως ἀπό τόν φάκελλο προκύπτει, ὅτι διά τήν Κύπρον εὐθύνονται οἱ πολιτικάντηδες τόν κρατοῦν κλειστόν. Ἐπί τοῦ προκειμένου ἄκρως διαφωτιστικόν εἶναι τό βιβλίον τοῦ Σπ. Παπαγεωργίου "Καραμανλῆς καί Κυπριακόν" (ἔκδ. "Νέα Θέσις", Ἀθήνα, 1985).

Ὁ κυρίαρχος Λαός, ἡ Ἀκαδημία, τά Πανεπιστήμια, αἱ συνδικαλιστικαί ὀργανώσεις καί πρό παντός ἡ Δικαιοσύνη δέν ζητοῦν νά ἀνοίξη ὁ φάκελλος διατί; Φυσικά ὄχι διά νά προστατεύσουν τήν Χούντα, ἀλλά κάποιους ἄλλους καί ἰδίως τόν μέγα ἔνοχον τῆς προδοσίας τῆς Κύπρου, τόν "ἐθνάρχην" Κ. Καραμανλῆν. Ἄλλως τε τήν ὕπαρξιν παρασκηνίου ἐφανέρωσε κι᾽ ὁ Σάββας Κωνσταντόπουλος ὁ ὁποῖος εἰς ἄρθρον του στήν ἐφημερίδα του "Ἐλεύθερος Κόσμος" ἔγραφε ἡμιαπειλητικῶς:

*"Ὅσοι εἰργάσθημεν (ἐπαναλαμβάνω **εἰργάσθημεν**) εἰς τό παρασκήνιον διά νά πραγματοποιηθῇ ἡ λύσις Καραμανλῆ, ἔχομεν ἥρεμον τήν συνείδησιν. Προσεφέρθη εἰς τόν Τόπον ἱστορική ὑπηρεσία".*

Οἱ πρωταίτιοι τῆς 21ης Ἀπριλίου ἐδικάσθησαν. Διατί δέν δικάζονται καί οἱ πρωταίτιοι τῆς προδοσίας τῆς Κύπρου; Νά μᾶς εἴπουν τόν λόγον. Ὄχι ἀορίστως, ἀλλά συγκεκριμένως. Παρά τάς νομικάς ἐνεργείας δικηγόρων Στρατιωτικῶν ὁ φάκελλος παραμένει κλειστός, διότι τοῦτο συμφέρει στούς πολιτικάντηδες, οἱ ὁποῖοι διά νά ἐπανέλθουν εἰς τήν ἐξουσίαν ἀνέλαβαν μυστικάς δεσμεύσεις εἰς βάρος τῆς Κύπρου.

Ὁ μετριοφρόνως ἀποκληθείς "ἐθνικός δικαστής" Ντεγιάννης, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐπί 7 ὁλόκληρα ἔτη ἐφήρμοζε τούς νόμους τῆς 21ης Ἀπριλίου, ἀνεκάλυψε κατόπιν, ὅτι τό Στρατιωτικόν Καθεστώς ἦτο παράνομον. ***Τοιοῦτος*** δικαστής προήδρευσε τοῦ πενταμελοῦς Ἐφετείου.

Ὁ Γ. Παπαδόπουλος δικάζεται ἐνώπιον δικαστῶν, οἱ ὁποῖοι μέχρι χθές ἐθεώρουν τό καθεστώς τῆς 21ης Ἀπριλίου νόμιμον καί ἐφήρμοζαν τούς νόμους του.

Στιγμιότυπον ἀπό τήν δίκην τῶν πρωταιτίων.
Παπαδόπουλος, Μακαρέζος, Ζωϊτάκης, Παττακός.

12. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΗΣ : "Ποινικόν Δίκαιον"

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ : "Πολιτικά"

Σ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ : "Ἱστορία τῆς Δικτατορίας"

Σ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ : "Πολιτικαί ἀναμνήσεις"

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ : "Κείμενα Συνταγματικοῦ Δικαίου"

Κ. ΚΟΛΛΙΑΣ : "Βασιλεύς καί Ἐπανάστασις 1967"

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ : "Κατά Λεωκράτους"

ΛΥΣΙΑΣ : "Κατά Φίλωνος δοκιμασίας"

ΜΑΡΚΕΖΙΝΗΣ : "Ἀναμνήσεις 1972 - 1974"

Κ. ΜΑΥΡΙΑΣ : "Συνταγματικό Δίκαιο"

Κ. ΜΑΥΡΙΑΣ - Α. ΠΑΝΤΕΛΗΣ : "Συνταγματικά κείμενα"

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : "Καραμανλῆς καί Κυπριακόν"

Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ : "Πολιτική ἀγωγή"

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΣ	:	"Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους"
Α. ΡΑΪΚΟΣ	:	"Συνταγματικό Δίκαιο"
Ε. ΡΟΥΚΟΥΝΑ	:	"Διεθνές Δίκαιον"
Ν. Ν. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ	:	"Ἑλληνικόν Συνταγματικόν Δίκαιον"
Χ. ΣΓΟΥΡΙΤΣΑΣ	:	"Ἐπανάστασις, Πολιτεία, Δίκαιον"
Φ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ	:	"Τό δικαίωμα ἀντίστασης καί τό ἄρθρο 120 παρ. 4 τοῦ Συντάγματος"
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑ	:	1952, 1968, 1973, 1975

Οἱ ἱστορικοί τοῦ μέλλοντος μέ νηφαλιότητα θά γράψουν, διά τήν 21ην Ἀπριλίου 1967, τότε πού ἐμπειροπόλεμοι Ἀξιωματικοί τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ κατέλυσαν τήν δημοκρατίαν καί ἀνέλαβαν τήν πολιτικήν ἐξουσίαν στήν Πατρίδα μας.

Τά γεγονότα εἶναι Στρατιωτικά, πολιτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά, νομικά. Σταματῶ κυρίως στά τελευταῖα, κι᾽ ἐπιθυμῶ νά δώσω μίαν ἀντικειμενικήν -ὅσον μοῦ εἶναι δυνατόν- παρουσίασιν τῆς νομικῆς πραγματικότητος σχετικῶς μέ τήν 21ην Ἀπριλίου 1967.